

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 11 czerwca 2024 r.

DWZ.93.7.2023

Decyzja nr DWZ-3/2024

Po rozpoznaniu wniosku Grudnik Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie, numer KRS 0000135068 o ponowne rozpatrzenie sprawy załatwionej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 kwietnia 2023 r., nr DZP-17/2023, w punkcie I.1 stwierdzającą nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. przez Grudnik Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie, to jest działanie naruszające zakaz, o którym mowa w art. 13 b ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, w punkcie I.2 nakładającą na Grudnik Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie administracyjną karę pieniężną w wysokości **406 653,00 złotych** (słownie: czterysta sześć tysięcy sześćset pięćdziesiąt trzy złote i zero groszy) płatną do budżetu państwa, w punkcie II.1 obciążającą Grudnik Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie kosztami postępowania w wysokości **308,23 złotych** (słownie: trzysta osiem złotych i dwadzieścia trzy grosze) oraz w punkcie II.2 zobowiązującą Grudnik Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w terminie 14 dni od dnia, w którym rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów stanie się ostateczne:

I. Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w zw. z art. 127 § 3 i w zw. z art. 5 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz.U. z 2024 r., poz. 572)¹ w zw. z art. 13q ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2023 r., poz. 1790)² oraz art. 13b ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz. U. z 2019 r., poz. 1649)³ i art. 13v ust. 1, ust. 2 i ust. 9 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w zw. z art. 3 ust. 6, ust. 7 i ust. 8 ustawy z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r., poz. 2414)⁴,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. uchyla zaskarżoną decyzję Nr DZP-17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r., w części oznaczonej punktem I.2.;
2. nakłada na Grudnik Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie administracyjną karę pieniężną w wysokości **380 175,86 zł** (słownie: trzysta osiemdziesiąt tysięcy sto siedemdziesiąt pięć złotych i osiemdziesiąt sześć groszy) płatną do budżetu państwa na rachunek bieżący dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
3. w pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuje w mocy.

II. Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w zw. z art. 127 § 3, w zw. z art. 5 § 2 pkt 4 i w zw. z art. 264 § 2 w zw. z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego w zw. z art. 13q ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2023 r., poz. 1790) oraz art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2024 r., poz. 594)⁵ w zw. z art. 13h ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz art. 263 § 1

¹ Dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego” lub „k.p.a.”.

² Dalej jako: „Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych”, „Ustawa zatorowa” lub „Ustawa”.

³ Dalej jako: „Ustawa zmieniająca”.

⁴ Dalej jako: „Ustawa z dnia 4 listopada 2022 r.”.

⁵ Dalej jako: „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów”.

i § 2 oraz art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 13q ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie w sprawie kosztów postępowania, zamieszczone w zaskarżonej decyzji Nr DZP-17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r. w punkcie II.1 oraz II.2.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 13h ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz art. 263 § 2 oraz art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 13q ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych,

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

1. ustala wysokość kosztów postępowania odwoławczego na kwotę 18,40 złotych (słownie: osiemnaście złotych czterdzieści groszy),

2. nakłada na Grudnik Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie obowiązek zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania odwoławczego w wysokości **18,40 złotych** (słownie: osiemnaście złotych czterdzieści groszy) w terminie 30 dni od dnia, w którym niniejsze postanowienie w sprawie kosztów postępowania odwoławczego stanie się ostateczne, na rachunek bieżący dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

UZASADNIENIE

I. Postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przeprowadzone przez Prezesa Urzędu w pierwszej instancji

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej także: „Prezes Urzędu” lub „Prezes UOKiK”) działając na podstawie art. 13c ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz danych przekazanych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, przeprowadził analizę prawdopodobieństwa nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Grudnik spółka z o ograniczona odpowiedzialnością w Krakowie (dalej także: „Spółka” lub „Strona” lub „Strona postępowania”).

W oparciu o treść art. 13c ust. 2 i art. 13e ust. 2 w zw. z art. 13b Ustawy Prezes Urzędu postanowieniem z dnia 17 czerwca 2020 r., doręczonym Stronie w dniu 19 czerwca 2020 r., wszczął postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę postępowania, obejmujące **okres luty, marzec, kwiecień 2020 r.**, tj. trzy kolejne miesiące, przypadające w okresie 2 lat przed dniem wszczęcia postępowania (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 5-7, tom 1).

Po przeprowadzeniu szeregu czynności, pismem z dnia 12 grudnia 2022 r. *Zawiadomienie wraz z uzasadnieniem postawionego zarzutu*, Prezes Urzędu poinformował Stronę, iż zakończył zbieranie materiału dowodowego w postępowaniu w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Stronę i na tej podstawie dokonał ustaleń faktycznych i prawnych opisując je w przedmiotowym piśmie. Ponadto, Prezes Urzędu wskazał, że Strona ma prawo zapoznać się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i wypowiedzieć się w terminie 14 dni od dnia doręczenia przedmiotowego pisma (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 744-982 verte, tom 6).

Strona postępowania odniosła się do stanowiska Prezesa Urzędu pismem z dnia 13 stycznia 2023 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 989-1009, tom 6).

Następnie, na podstawie art. 13v ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, **Prezes Urzędu w dniu 5 kwietnia 2023 r. wydał Decyzję**

nr DZP-17/2023 (dalej również: „Decyzja”; karta akt postępowania DZP 93.18.2020-1078-2921 verte, tom 7 - 14), w której w punkcie:

- I.1 stwierdził nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. przez Grudnik sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie, to jest działanie naruszające zakaz, o którym mowa w art. 13b ust. 1 i ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych,
- I.2 nałożył na Grudnik sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie administracyjną karę pieniężną w wysokości 406 653,00 zł płatną do budżetu państwa.

Na podstawie art. 77 ust. 1 w zw. z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 13h Ustawy oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 k.p.a. w zw. z art. 13q Ustawy, Prezes Urzędu:

- II.1 obciążył Stronę kosztami postępowania w wysokości 308,23 zł,
- II.2 zobowiązał Stronę postępowania do zwrotu na swoją rzecz kosztów postępowania w terminie 14 dni od dnia, w którym rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów stało się ostateczne.

W uzasadnieniu Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. na stronach od 5 do 188 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1080-1171 verte, tom 7) Prezes Urzędu opisał szczegółowo przebieg czynności i wymianę korespondencji pomiędzy Prezesem Urzędu a Stroną postępowania. Opis tych czynności odzwierciedla sposób w jaki Prezes Urzędu prowadził postępowanie jako organ pierwszej instancji, jakie dowody pozyskał i w jakiej postaci, nadto do dokonania jakich czynności i złożenia jakich wyjaśnień wzywał Spółkę. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu stwierdza, iż opis ten jest wiarygodny, ponieważ znajduje odzwierciedlenie w dokumentach i materiale dowodowym zgromadzonym w aktach postępowania. Ponadto, w uzasadnieniu Decyzji Prezes Urzędu szczegółowo wyjaśnił przesłanki zastosowania ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustalił, że Spółka jako Strona postępowania mieści się w zakresie podmiotowym przepisów Ustawy i tym samym może być adresatem decyzji stwierdzającej nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Po dokonanej analizie materiału dowodowego, tj. zgromadzonych dokumentów oraz informacji i wyjaśnień przekazanych przez Stronę postępowania oraz jej kontrahentów, Prezes Urzędu działając jako organ pierwszej instancji, wyłączył z prowadzonego postępowania świadczenia pieniężne nieobjęte zakresem przedmiotowym i podmiotowym Ustawy oraz wykraczające

poza zakres czasowy objęty postępowaniem z uwagi na termin ich wymagalności. W ten sposób jako świadczenia, które zostały wyłączone spod rozstrzygnięcia lub nie zostały uwzględnione do sumy wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie przez Stronę postępowania Prezes Urzędu wymienił w Decyzji następujące świadczenia pieniężne:

- 1) świadczenia niestanowiące wynagrodzenia za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej np. noty odsetkowe, odszkodowania, opłaty viatoll (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092, tom 7, załącznik nr 9 do Decyzji, Tabela C1);
- 2) świadczenia pieniężne, które wynikały z transakcji z podmiotami niewymienionymi w art. 2 Ustawy - wynikające z umów zawartych z osobami fizycznymi niebędącymi przedsiębiorcami (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092, tom 7, załącznik nr 10 do Decyzji, Tabela C2);
- 3) świadczenia pieniężne, które nie były wymagalne w okresie objętym postępowaniem, a w tym:
 - a) świadczenia pieniężne spełnione w całości przed okresem objętym postępowaniem tj. przed 1 lutego 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092- 1092 verte, tom 7, załącznik nr 11 do Decyzji, Tabela C3);
 - b) świadczenia pieniężne, które stały się wymagalne po okresie objętym postępowaniem, tj. po 30 kwietnia 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092 verte, tom 7, załącznik nr 12 do Decyzji, Tabela C4);
- 4) świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę postępowania w terminie (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092 verte, tom 7, załącznik nr 13 do Decyzji, Tabela C5);
- 5) świadczenia pieniężne dla których wystawiono faktury korygujące w całości wysokość świadczenia pieniężnego wynikającego z faktury pierwotnej (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092 verte -1093, tom 7, załącznik nr 14 do Decyzji, Tabela C6);
- 6) faktury korygujące, które nie odnosiły się do otrzymanych przez Stronę faktur zakupowych podlegających rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1093 - 1093 verte, tom 7, załącznik nr 15, Tabela C7);

Następnie, w uzasadnieniu Decyzji Prezes Urzędu wskazał, których świadczeń pieniężnych, wymagalnych w okresie objętym postępowaniem, Strona postępowania nie spełniła w tym okresie lub spełniła je po terminie umownym uzgodnionym przez strony transakcji

handlowych, ustalił ich wysokość, liczbę dni opóźnienia oraz wyliczył dla każdego niepełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia jednostkową karę pieniężną (dalej również: „JKP”), według wzoru określonego w art. 13 v ust. 2 Ustawy. Wysokość świadczeń pieniężnych niespełnionych przez Stronę w okresie postępowania lub spełnionych po terminie umówionym przez strony transakcji handlowych, które były wyrażone w walucie euro, Prezes Urzędu ustalił dokonując przeliczenia na złote na podstawie kursu walut określonego w przepisie art. 10 ust. 1a Ustawy. W wyniku powyższego Prezes Urzędu ustalił, że w okresie objętym postępowaniem Strona nie spełniła lub spełniła po terminie wymagalne świadczenia pieniężne, które zostały opisane w uzasadnieniu Decyzji oraz wyszczególnione w tabelach A1, A2, A3, B1, B2, B3, B4, B5 stanowiących załączniki do Decyzji, przy czym były to świadczenia pieniężne:

- 1) niespełnione przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. pomimo upływu maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1172-1175, tom 7, załącznik nr 1, Tabela A1);
- 2) spełnione przez Stronę po upływie maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek dostawcy lub podmiotu trzeciego (faktora) uprawnionego do otrzymania zapłaty od Strony postępowania, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1176 -1178, tom 7, załącznik nr 2, Tabela A2);
- 3) spełnione przez Stronę po upływie maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. częściami, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1179 - 1179 verte, tom 7, załącznik nr 3, Tabela A3);
- 4) niespełnione przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r., co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1180-1188 verte, tom 7, załącznik nr 4, Tabela B1);
- 5) spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek krajowy dostawcy lub podmiotu trzeciego (faktora) uprawnionego do otrzymania zapłaty od Strony postępowania, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1189 - 1313 verte, tom 7-8, załącznik nr 5, Tabela B2);

- 6) spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek dostawcy, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w euro (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1314, tom 8, załącznik nr 6, Tabela B3);
- 7) spełnione przez stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności, co do których wartość świadczenia pieniężnego Strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1315-1325, tom 8, załącznik nr 7, Tabela B4);
- 8) spełnione przez Stronę po terminie, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. częściami, tj. w kilku płatnościach, co do których wartość świadczenia pieniężnego Strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1326-1337 verte, tom 8, załącznik nr 8, Tabela B5).

Prezes Urzędu ustalił, że suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez Stronę postępowania w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. wyniosła [Informacja prawnie chroniona], a zatem przekroczyła próg ustawowy 5 000 000 zł (pięć milionów złotych), o którym mowa w art. 13b ust. 2 Ustawy w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych.

Następnie, mając na uwadze art. 13v ust. 6 Ustawy Prezes Urzędu ustalił wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem. W zaskarżonej Decyzji świadczenia pieniężne, których Strona nie otrzymała lub otrzymała po terminie, a które były wymagalne w okresie objętym postępowaniem zostały opisane w uzasadnieniu oraz wyszczególnione w Tabelach D1-D4 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1777-2022, tom 10) tj.:

- a. Tabela D1, stanowiąca załącznik nr 16 do Decyzji - zawiera świadczenia pieniężne nieotrzymane przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r., co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN), suma tych świadczeń opiewa na kwotę [Informacja prawnie chroniona] -;
- b. Tabela D2, stanowiąca załącznik nr 17 do Decyzji - zawiera świadczenia pieniężne otrzymane przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN), suma tych świadczeń opiewa na kwotę [Informacja prawnie chroniona];

- c. Tabela D3, stanowiąca załącznik nr 18 do Decyzji - zawiera świadczenia pieniężne otrzymane przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN), suma tych świadczeń opiewa na kwotę [Informacja prawnie chroniona];
- d. Tabela D4, stanowiąca załącznik nr 19 - zawiera świadczenia pieniężne otrzymane przez Stronę po terminie, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. częściami, tj. w kilku płatnościach, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN), suma tych świadczeń opiewa na kwotę [Informacja prawnie chroniona].

Ustalona w zaskarżonej Decyzji suma wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez Stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem wyniosła nie więcej niż [Informacja prawnie chroniona] i jest niższa od ustalonej sumy wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez Stronę w tym okresie. W rezultacie, brak było podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o treść art. 13v ust. 6 Ustawy (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1151 verte -1153 verte, tom 7) oraz 176-177 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1165 verte -1166, tom 7).

Ponadto, rozpatrując sprawę w pierwszej instancji Prezes Urzędu uznał, że nie zaistniała przesłanka odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w przepisie art. 13v ust. 7 Ustawy. Zdaniem Prezesa Urzędu - wbrew twierdzeniom Strony postępowania - do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w niniejszej sprawie nie doszło na skutek działania siły wyższej, tj. pandemii COVID-19 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1154-1157 verte, 1166-1167 verte, tom 7).

Po rozważeniu podniesionych przez Stronę argumentów, Prezes Urzędu nie znalazł również podstaw do uznania, że w niniejszej sprawie wystąpił uzasadniony przypadek stanowiący przesłankę odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie przepisu art. 13v ust. 8 Ustawy (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1157 verte -1159, tom 7) oraz (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1167 verte -1168, tom 7).

W związku z powyższym, w oparciu o przepisy Ustawy oraz zebrany w sprawie materiał dowodowy, Prezes Urzędu obliczył jednostkowe kary pieniężne za każde niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenie pieniężne (Tabele A1 - B5). Suma tych kar wyniosła **406 653,00 zł (czterysta sześć tysięcy sześćset pięćdziesiąt trzy złote i zero groszy)**

i w takiej właśnie wysokości Prezes Urzędu nałożył na Stronę administracyjną karę pieniężną.

II. Wniosek Strony z dnia 25 kwietnia 2023 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy

Strona postępowania w ustawowym terminie, tj. w dniu 25 kwietnia 2023 r., wystąpiła do Prezesa UOKiK z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej Decyzją Prezesa UOKiK z dnia 5 kwietnia 2023 r., nr DZP-17/2023 (karta akt postępowania DWZ.93.7.2023 - 1-22 verte, tom I). **W treści wniosku Strona zarzuciła Prezesowi Urzędu szereg uchybień i naruszenie przepisów:**

- 1. dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli i wiedzy, złożonych przez spółki [Informacja prawnie chroniona] (...) czego konsekwencją było dokonanie przez organ nieprawidłowych ustaleń faktycznych - ustalenie, że pomiędzy Stroną a wskazanymi spółkami nie doszło do przedłużenia terminów płatności świadczeń pieniężnych objętych niniejszym postępowaniem (...);*
- 2. art. 13v ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku w związku z art. 13b ust. 4 cytowanej ustawy w brzmieniu obowiązującym po dniu 8 grudnia 2022 roku w związku z art. 4 pkt 14 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że mogą być podstawą do nałożenia sankcji administracyjnej z tytułu zatorów płatniczych zobowiązania wynikające z transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej (...);*
- 3. art. 3 ust. 6 ustawy z dnia 4 listopada 2022 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż stanowi on przepis intertemporalny stosowany w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy zmiana ustawy dokonana cytowaną ustawą w zakresie zobowiązań wobec podmiotów wchodzących do tej samej grupy kapitałowej ma charakter jedynie porządkujący (potwierdzający już wcześniej obowiązujący stan prawny) (...);*
- 4. art. 3 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe - poprzez ich błędną wykładnię*

- i uznanie, że umowy leasingu zawarte z podmiotami kapitałowo powiązаныmi z bankami nie stanowią czynności bankowych sensu largo (...);*
5. *art. 13v ust. 6 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku - poprzez jego nieuzasadnione niezastosowanie wobec uznania, że wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez stronę postępowania świadczeń pieniężnych, za które zgodnie z art. 13v ust. 2 obliczono by jednostkowe kary, nie jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez Stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy wynika wprost, że:*
- 1) organ w sposób nieprawidłowy ustalił wysokość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem i wyniosła ona co najmniej [Informacja prawnie chroniona] na co składa się [Informacja prawnie chroniona] tytułem należności spełnionych po terminie oraz [Informacja prawnie chroniona] tytułem należności niespełnionych a wymagalnych, a które to nieprawidłowe ustalenie prawdopodobnie wynikało z nieuwzględnienia przez organ należności rozliczonych po terminie kompensatą [Informacja prawnie chroniona], należności rozliczonych po terminie z wykorzystaniem karty płatniczej [Informacja prawnie chroniona]) oraz należności rozliczonych po terminie w kasie [Informacja prawnie chroniona],*
 - 2) przy uwzględnieniu zarzutów Strony postępowania dotyczących świadczeń pieniężnych wobec podmiotów wchodzących w skład tej samej co Strona postępowania grupy kapitałowej, jak również dokonania przez organ błędnej wykładni oświadczeń w przedmiocie prolongowania terminów zapłaty przez [Informacja prawnie chroniona] należałoby uznać, że kwota świadczeń niespełnionych lub spełnionych po terminie [Informacja prawnie chroniona]) jest niższa od kwoty świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych przez Stronę po terminie w okresie objętym postępowaniem [Informacja prawnie chroniona]*
6. *naruszenie prawa materialnego - tj. art. 13v ust. 7 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku - poprzez jego błędną wykładnię i niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie nadmierne opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych nie było wynikiem działania siły wyższej rozumianej jako pandemii COVID-19, albowiem Strona postępowania nie zawarła w umowach ze swoimi kontrahentami klauzuli siły*

wyższej, a nadto okres objęty postępowaniem obejmuje miesiące luty, marzec i kwiecień 2020 roku, zaś stan epidemii został w Polsce ogłoszony w dniu 20 marca 2020 roku, co wyklucza powiązanie okoliczności nadmiernych opóźnień w spełnieniu świadczeń pieniężnych ze stanem epidemii, podczas gdy:

- 1) pojęcie „siły wyższej” nie budzi wątpliwości w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa sądów administracyjnych, sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, w którym wielokrotnie za przykład wystąpienia siły wyższej wskazywano stan epidemii/zagrożenia epidemicznego (...),
- 2) spółka w toku prowadzonego postępowania administracyjnego wykazała okoliczności wskazujące na związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy wystąpieniem siły wyższej w postaci COVID-19, a szeregiem innych zdarzeń, które miały bezpośredni wpływ na terminowe regulowanie zobowiązań przez spółkę,
- 3) ustalenie, że w sprawie doszło do wystąpienia siły wyższej nie wymaga podjęcia przez podmioty gospodarcze żadnych dodatkowych aktywności, w szczególności zawarcia w umowach jakichkolwiek klauzul siły wyższej,
- 4) oczywistym jest, że - choć stan epidemii został w Polsce ogłoszony dopiero w dniu 20 marca 2020 roku to skutki gospodarcze rozprzestrzeniającego się wirusa odczuwalne były dużo wcześniej, niemal od momentu wykrycia pierwszych zarażeń i ogłoszenia lockdownu w krajach azjatyckich, a zatem od końca 2019 roku,
- 5) celem regulacji ustawy o zatorach płatniczych jest ograniczenie zatorów płatniczych rozumiane jako nieterminowe i nierzetelne wywiązywanie się z odroczonej płatności, których musi być jednak wykładany wraz z przewidzianym przez ustawodawcę katalogiem przestanków uzasadniających odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej m.in. w sytuacji wystąpienia siły wyższej, co prowadzi do wniosku, że celem wdrażanej regulacji, w tym art. 13v ust. 7 ustawy o zatorach płatniczych jest ochrona interesów przedsiębiorców w sytuacji realnego zagrożenia prowadzenia przez nich działalności, szczególnie w razie rzetelności przedsiębiorcy, co miało miejsce w obliczu wystąpienia epidemii COVID-19;
7. naruszenie prawa materialnego tj. art. 13v ust. 8 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku - poprzez jego błędną wykładnię i niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi uzasadniony przypadek, uprawniający organ do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, podczas gdy:
 - 1) opóźnienie spółki w spełnianiu świadczeń pieniężnych zostało spowodowane w zdecydowanej większości epidemią COVID - 19,

- 2) *nawet gdyby przyjąć, że brak odpowiedniego przepisu intertemporalnego w ustawie z dnia 4 listopada 2022 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych (Dz.U. z 2022 roku, poz. 2114), umożliwiającego stosowanie przepisu art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy również do postępowań wszczętych przed wejściem w życie ustawy nowelizującej (tj. 8 grudnia 2022 r.), to uznać należy, że fakt, iż część opóźnionych świadczeń pieniężnych obejmuje świadczenia na rzecz podmiotów z tej samej co Strona postępowania grupy kapitałowej przesądza o istnieniu uzasadnionego przypadku w rozumieniu przepisu art. 13v ust. 8 ustawy,*
- 3) *organ nie wykazał, że interes społeczny przemawiający za nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej przeważa nad słusznym interesem strony w odstąpieniu od jej wymierzenia,*
- 4) *organ nie wykazał, że nieodstąpienie na podstawie art. 13v ust. 8 ustawy od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej nie godzi w zaufanie podmiotu do władzy publicznej, w tym przez odniesienie się do wszystkich argumentów ewentualnie przedstawionych przez stronę przemawiających w jej ocenie za odstąpieniem od wymierzenia tej kary,*
- 5) *organ nie wykazał, że wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej jest w sprawie działaniem proporcjonalnym, bezstronnym i nienaruszającym zasady równego traktowania, a nadto nie narusza dotychczasowej praktyki organu lub że zmiana tej praktyki jest uzasadniona;*
8. *naruszenie przepisu postępowania - tj. art. 8 § 1 k.p.a. w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażających zasadę prowadzenia postępowania administracyjnego w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, a tym samym konstytucyjnej zasady zaufania do państwa prawnego oraz zasady poprawnej legislacji w ten sposób, że:*
 - 1) *pomimo wskazania wprost przez ustawodawcę katalogu przestępstw uzasadniających odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, w szczególności w postaci wystąpienia przestępstwa siły wyższej oraz powszechności faktu wystąpienia pandemii COVID-19 i jej wpływu na procesy gospodarcze, organ nie zastosował obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, co doprowadziło do złamania zakazu tworzenia konstrukcji normatywnych, które są niewykonalne i stanowią złudzenie ochrony interesów, związanych z treścią ustanowionego prawa podmiotowego,*

- 2) przyjęta przez organ wykładnia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej art. 13v ust. 6, 7 i 8 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych powoduje, że skorzystanie z przyjętego w tym przepisie wyjątku staje się w zasadzie niemożliwe (pozorna ochrona), a co za tym idzie stanowi ona w istocie złamanie zakazu tworzenia konstrukcji normatywnych niewykonalnych (tu przesłanek odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej), które są niewykonalne i stanowią złudzenie ochrony interesów przedsiębiorcy,
 - 3) pomimo dostrzeżenia przez ustawodawcę braku zasadności uwzględniania przy obliczaniu administracyjnej kary pieniężnej z tytułu nadmiernego opóźnienia w transakcjach handlowych i dokonania w tym zakresie zmiany porządkowej (zmiany interpretacyjnej) dokonanej mocą ustawy z dnia 4 listopada 2022 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych (Dz.U. z 2022 roku, poz. 2114), a w efekcie wyłączenia spod zakresu zastosowania ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych tych transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej (nowy art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy), a także pomimo braku podstaw do różnicowania sytuacji podmiotów wchodzących w skład tej samej grupy kapitałowej przed dniem wejścia w życie ustawy wprowadzającej opisaną zmianę (tj. przed dniem 8 grudnia 2022 roku) oraz po tym dniu, organ uznał, iż - wobec braku stosownego przepisu intertemporalnego - brak jest podstaw do zastosowania ww. reguły również w niniejszej sprawie, co doprowadza do nieuzasadnionego różnicowania sytuacji podmiotów znajdujących się w identycznej sytuacji prawnej i tym samym narusza zaufanie obywateli do organów władzy publicznej oraz samego państwa, a także zasadę równości i proporcjonalności;
9. naruszenie przepisu postępowania - tj. art. 6 k.p.a. w zw. z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażających zasadę praworządności (legalności) - poprzez niezastosowanie obowiązującego przepisu prawa, w sytuacji gdy:
- 1) ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przedstawionego w sprawie stanu faktycznego wynika, że wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez Stronę postępowania świadczeń pieniężnych, za które zgodnie obliczono jednostkowe kary, była mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez tę stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem, a zatem zaistniały podstawy do zastosowania przesłanki

obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z art. 13v ust. 6 ustawy,

- 2) ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przedstawionego w sprawie stanu faktycznego wynika zdarzenie w postaci siły wyższej, jak również związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zaistniałym zdarzeniem (COVID-19), a opóźnieniami w płatnościach, a zatem podstawa do zastosowania przestanki obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z art. 13v ust. 7 ustawy, co skutkowało wadliwym ustaleniem przez organ braku możliwości odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o przestanki z art. 13v ust. 6 i 7;*
- 10. naruszenie prawa materialnego tj. art. 13v ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku - poprzez jego niezasadne zastosowanie wobec uznania, że spełnione zostały wszystkie przestanki nałożenia kary pieniężnej, podczas gdy w stanie faktycznym niniejszej sprawy brak jest podstaw do zastosowania powołanego przepisu i nałożenia kary pieniężnej na Stronę;*
- 11. ewentualnie - w przypadku nieuwzględnienia zarzutów sformułowanych powyżej, naruszenie prawa materialnego - tj. 13v ust. 3 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed 8 grudnia 2022 roku (przesłanka do obniżenia o 20%) - przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w przypadku dokonywania prawidłowej wykładni w zakresie przepisów znajdujących zastosowanie w niniejszym postępowaniu oraz nieuwzględnienia zarzutów podstawowych sformułowanych przez Stronę, organ jest zobowiązany do zastosowania powołanego przepisu i obniżenia kary pieniężnej o 20%.*

W związku z powyższymi zarzutami, Strona postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej wobec Grudnik sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie.

Natomiast na wypadek ustalenia przez Prezesa UOKIK, że w sprawie nie zachodzą przestanki do odstąpienia od wymierzenia kary, Strona ewentualnie, w oparciu o art. 13v ust. 3 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed 8 grudnia 2022 roku, wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i obniżenie wysokości administracyjnej kary pieniężnej o 20%.

**BIORĄC POD UWAGĘ POWYŻSZE,
PREZES URZĘDU ROZPATRUJĄC PONOWNIE SPRAWĘ,
ZWAŻYŁ I USTALIŁ CO NASTĘPUJE**

III. Podstawa prawna ponownego rozpatrzenia sprawy przez Prezesa Urzędu

W tym miejscu Prezes Urzędu wskazuje, że mając na względzie art. 3 ust. 6 ustawy z dnia 4 listopada 2022 r. *do postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowelizacji mają zastosowanie przepisy dotychczasowe.*

W związku z powyższym Prezes Urzędu, rozpoznając sprawę ponownie stosuje przepisy Ustawy zatorowej w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 4 listopada 2022 r.

Zgodnie z art. 13v ust. 9 Ustawy podmiotowi, na który została nałożona kara, służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do Prezesa Urzędu. Z kolei na podstawie z art. 13q Ustawy w sprawach nieuregulowanych w Ustawie do postępowania stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, z wyłączeniem przepisu art. 31 k.p.a.

Zgodnie z art. 127§ 1 k.p.a. od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji. Skutkiem złożenia przez stronę odwołania jest zainicjowanie administracyjnego toku instancji, w ramach którego następuje przekazanie kompetencji do rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy indywidualnej z organu pierwszej instancji na organ drugiej instancji - właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji publicznej wyższego stopnia, chyba że ustawa przewiduje inny organ odwoławczy (art. 127 § 2 k.p.a.). W odmienny sposób gwarancje wynikające z zasady dwuinstancyjności zapewniane są w sytuacji, gdy organem właściwym do rozpatrzenia sprawy w pierwszej instancji jest organ administracyjny w randze ministra, nad którym z uwagi na strukturalne ograniczenia administracji publicznej nie występują organy wyższego stopnia. Wówczas uprawnienie strony do dwukrotnego rozpoznania sprawy administracyjnej realizowane jest w ramach instytucji wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, która uregulowana została w art. 127§ 3 k.p.a. W tym trybie strona niezadowolona z decyzji wydanej przez ministra lub centralny organ administracji rządowej jest uprawniona do zainicjowania przed tym samym organem drugiego postępowania merytorycznego w tej samej sprawie. W związku z powyższym wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy na podstawie art. 13v ust. 9 Ustawy strona postępowania składa do Prezesa UOKiK. Ponadto, do postępowania wszczętego

wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy należy odpowiednio stosować przepisy k.p.a. dotyczące odwołań od decyzji. Postępowanie kończy się więc jednym z rozstrzygnięć - sposobów załatwienia sprawy - przewidzianych w art. 138 § 1 k.p.a.

Rozpatrując sprawę w drugiej instancji organ jest obowiązany ocenić prawidłowość zaskarżonej decyzji nie tylko w granicach zarzutów przedstawionych w odwołaniu (tu: wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy), lecz także pod kątem przepisów prawa materialnego i procesowego, które mają zastosowanie w sprawie rozstrzygniętej zaskarżoną decyzją. Istotą bowiem postępowania odwoławczego (tu: postępowania z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy) jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu pierwszej instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu. Granice postępowania dowodowego wyznaczają zaś zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 k.p.a.) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.), dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Organ jest zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji, a w razie konieczności, do przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego. Stanowi to realizację wywodzącej się z zasad konstytucyjnych, a także przewidzianej wprost w art. 15 k.p.a. zasady dwuinstancyjności administracyjnej.

Mając na uwadze powyżej przytoczone standardy postępowania odwoławczego, Prezes Urzędu rozpatrując sprawę ponownie przeanalizował akta sprawy, zapoznał się ze zgromadzonymi tam dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej, dokonując przy tym ich wszechstronnej oceny oraz zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą.

IV. Przestanki stosowania ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych

Zgodnie z treścią art. 13b ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych *zakazane jest nadmierne opóźnianie się ze spełnieniem*

świadczeń pieniężnych przez podmioty, o których mowa w art. 2 Ustawy, niebędące podmiotami publicznymi. Nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000,00 zł (art. 13b ust. 2 Ustawy). W odniesieniu do postępowań wszczynanych w latach 2020 i 2021 - stosownie do treści art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 4 listopada 2022 r. - nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych ma miejsce, gdy suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wyniesie co najmniej 5 000 000,00 zł. W art. 4 pkt 1 i 1a Ustawy zawarto definicję transakcji handlowej, zgodnie z którą stanowi ona umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2 Ustawy, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością oraz definicję świadczenia pieniężnego, które stanowi wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej.

V. Okres objęty postępowaniem w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych

Zgodnie z postanowieniem Prezesa Urzędu z dnia 17 czerwca 2020 r. o wszczęciu postępowania (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 5-7, tom 1) postępowanie prowadzone w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Spółkę obejmuje okres trzech kolejnych miesięcy, tj. luty, marzec, kwiecień 2020 r.

VI. Grudnik spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie jako strona postępowania

Jak wynika z odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego (dalej także: „KRS”) z dnia 15 czerwca 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1-4 verte, tom 1) Grudnik spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie jest spółką prawa handlowego wpisaną do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem: 0000135068 (REGON: 351357405, NIP: 9451769859). Strona postępowania prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotem przeważającej działalności Grudnik sp. z o.o. jest, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności, sprzedaż hurtowa niewyspecjalizowana. Kapitał zakładowy Strony należy w całości do podmiotów prywatnych, co oznacza, że Strona nie jest podmiotem publicznym w rozumieniu art. 4 pkt 2) Ustawy. Powyższe dane nie uległy zmianie na dzień wydania niniejszej decyzji. W związku z powyższym, Strona posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu art. 2 pkt 1 Ustawy.

Opierając się na oświadczeniu Strony z dnia 19 grudnia 2019 r., przedłożonym do akt sprawy wraz pismem z dnia 24 lipca 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 21, tom 1), które Prezes Urzędu uznał za wiarygodne, Prezes Urzędu ustalił, że w 2019 r. i 2020 r. Strona była dużym przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 6 Ustawy. Tym samym, Strona nie posiadała statusu mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy lub średniego przedsiębiorcy (dalej: „MŚP”) w rozumieniu Załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz.Urz.UE.L Nr 187, str. 1, ze zm.).

VII. Materiał dowodowy zgromadzony przez Prezesa Urzędu w toku postępowania w pierwszej instancji

W toku postępowania prowadzonego w pierwszej instancji, na skutek wezwań Prezesa Urzędu, Strona postępowania przekazała przy piśmie z dnia 24 lipca 2020 r.: Informacje i wyjaśnienia dot. transakcji handlowych przedstawione w „Tabeli nr 1” zapisanej na płycie CD, w szczególności informacje o uzgadnianych przez Stronę terminach zapłaty świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem, a także o faktycznych datach i sposobach zapłaty, ponadto informacje o statusach kontrahentów, o stosowaniu faktoringu i kompensatach (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1), która następnie została zmodyfikowana przez Stronę przy piśmie z dnia 15 września 2020 r. (dalej: „Ostateczna Tabela nr 1”, karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 37, płyta CD, tom 1); pliki JPK_VAT z uwzględnieniem korekt (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1, 601 - tom 4); pliki JPK_WB dotyczące rachunków bankowych Strony stosowanych do rozliczeń z kontrahentami (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1); informacje o zestawieniu kont ksiąg rachunkowych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1); dokumentację opisującą politykę rachunkowości (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1); faktury VAT/dowody zakupów dotyczące poszczególnych transakcji handlowych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 719 płyta CD, tom 5, 723 płyta CD, tom 5); potwierdzenia przelewów dotyczące poszczególnych transakcji handlowych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 564, tom 4); oświadczenie o statusie dużego przedsiębiorcy (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 21, tom 1); wyjaśnienia dotyczące dokonywanych potrąceń oraz noty kompensacyjne i/lub oświadczenia o kompensacie dotyczące poszczególnych transakcji handlowych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 564, płyta CD, tom 4, 727, płyta CD, tom 5); korespondencję e-mail z kontrahentami dotyczącą poszczególnych transakcji handlowych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020

- 564, tom 4); zawiadomienia o zmianie wierzyciela, potwierdzenia przelewów (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 597, 597A-597O, tom 4); Tabelę o nazwie „opłata za terminale płatnicze potrącenia automatyczne” zawierającą transakcje nie znajdujące bezpośredniego odzwierciedlenia w wyciągach bankowych w plikach JPK_WB (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 557, tom 4, 564 płyta CD, tom 4); Tabelę o nazwie „Zestawienie prolongat Tabela nr 1” wskazującą prolongowanie terminów płatności przez kontrahentów Strony (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 654, płyta CD, tom 5); umowy z dostawcami (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 654, płyta CD, tom 5 oraz 665, płyta CD, tom 5); Zestawienie faktur bonusowych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 654, płyta CD, tom 5), Tabelę nr 2 oznaczoną przez Stronę jako „Faktury odbiorców do kontroli v.2.1” zawierającą informacje o świadczeniach nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 646, płyta CD, tom 4); dzienniki księgowania faktoringowych, umowę faktoringową wraz z aneksami, kopię raportów kasowych, wyciągi z rachunków (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 715A, płyta CD, tom 5); zestawienie dotyczące świadczeń pieniężnych, które Strona postępowania otrzymała przez potrącenie - plik „Faktury odbiorców V.2 kompensaty” (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 727, płyta CD, tom 5); zestawienie transakcji opłaconych kartą - plik „Faktury odbiorców V.2 Polcard” (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 727, płyta CD, tom 5); zestawienie transakcji rozliczonych fakturami korygującymi - plik „Faktury odbiorców V.2 Faktury i faktury korekty” (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 727, płyta CD, tom 5); dokumenty faktur kasowych wystawionych przez Stronę postępowania (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 719 oraz 723, płyta CD, tom 5).

Ponadto, na skutek wezwań Prezesa Urzędu kontrahenci Strony tj.: [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 413-417, tom 3, 507-515, tom 4), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 435, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 575-577, tom 4), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 527-530 verte, tom 4), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 605 - 605 verte, tom 4), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 472, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 159, tom 2), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 154, tom 2), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020-463, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 325, tom

3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 451, tom 3) [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 432, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 500, tom 4), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 549, tom 4, 589, tom 4), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 479 - 482, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 536, tom 4), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 475, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 439, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 489, tom 3), [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 316, tom 3), złożyli oświadczenie o posiadanym statusie w 2019 i 2020 roku (mikro, mały, średni lub duży przedsiębiorca) oraz przekazali informacje dotyczące transakcjach handlowych zawartych ze Stroną postępowania.

Natomiast Prezes UOKiK z urzędu pozyskał i załączył w poczet dowodów informacje zawarte w ogólnodostępnej bazie Systemu Udostępniania Danych o Pomocy Publicznej (SUDOP), a także informacje wynikające z dokumentów finansowych znajdujących się w Repozytorium Dokumentów Finansowych Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) dotyczące kontrahentów Strony postępowania [Informacja prawnie chroniona] - w celu ustalenia statusów tych kontrahentów (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 733-735, tom 5).

VIII. Materiał dowodowy zgromadzony przez Prezesa Urzędu w toku postępowania z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy

Mając na uwadze zarzuty podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy oraz charakter postępowania z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, pismem z dnia 7 listopada 2023 r. (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 34-36 verte, tom I) Prezes Urzędu wezwał Stronę postępowania do wskazania, które świadczenia pieniężne, nieotrzymane bądź otrzymane po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem nie zostały - w ocenie Strony - wykazane w załącznikach do Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 5 kwietnia 2023 r. nr DZP - 17/2023.

Do w/w pisma Strona załączyła następujące pliki: „Faktury odbiorców V.2 kompensaty odwołanie wer1”, „Kopia pliku Faktury odbiorców V.2 POLCARD odwołanie wer1”, „Faktury odbiorców do kontroli v.2 kasa_2 odwołanie wer 1”, fakturę [Informacja prawnie chroniona], potwierdzenie zapłaty faktury [Informacja prawnie chroniona], [Informacja

prawnie chroniona] oraz potwierdzenie zapłaty faktury [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 49-57, tom I).

Ponadto, pismami z dnia 19 grudnia 2023 r. (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 62-64 verte, tom I oraz 58-60 verte, tom I) Prezes Urzędu wystąpił do dwóch kontrahentów Strony, tj. [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona], o przekazanie informacji o posiadanym w latach 2019 i 2020 statusie mikro-, mały, średni, duży przedsiębiorca w rozumieniu Załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 roku uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i art. 108 Traktatu.

Pismem z dnia 8 stycznia 2024 r. [Informacja prawnie chroniona] udzieliła odpowiedzi na wezwanie Prezesa UOKIK i złożyła oświadczenie, że w roku 2019 oraz 2020 posiadała status średniego przedsiębiorcy w rozumieniu Załącznika I (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 95, tom I). Natomiast pismem z dnia 10 stycznia 2024 r. [Informacja prawnie chroniona] udzieliła odpowiedzi na wezwanie Prezesa UOKIK i złożyła oświadczenie, że zarówno w roku 2019 i w 2020 r. posiadała status dużego przedsiębiorcy w rozumieniu Załącznika I (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 68-93, tom I).

Rozpatrując sprawę ponownie Prezes UOKIK z urzędu pozyskał i załączył w poczet dowodów także pobrane ze strony internetowej ekrs.ms.gov.pl Sprawozdanie Zarządu z działalności Grudnik sp. z o.o. za okres od 2019-01-01 do 2019-12-31 (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 100-105, tom I), za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 106-111 verte, tom I), za okres od 2021-01-01 do 2021-12-31 (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 112 - 117 verte, tom I), a także za okres od 2022-01-01 do 2022-12-31 (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 118 - 123 verte, tom I).

Pismem z dnia 18 kwietnia 2024 r. (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 124-125 verte, tom I) Prezes Urzędu zawiadomił Stronę postępowania o zgromadzeniu materiału dowodowego pozwalającego na zakończenie postępowania i możliwości Strony zapoznania się z aktami sprawy. Strona postępowania nie zapoznała się jednak z aktami sprawy i nie skorzystała z prawa do wypowiedzenia się w przedmiocie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

IX. Zasady i sposób weryfikacji przez Prezesa Urzędu zgromadzonego materiału dowodowego

Prezes Urzędu rozpoznając wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zweryfikował cały materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym prowadzonym w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym, w zakresie spełnienia przez Stronę przesłanek ustawowych nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem.

W tym miejscu Prezes Urzędu zwraca uwagę, że wszelkie rozbieżności pomiędzy danymi i informacjami uzyskanymi od Strony były dokładnie i sukcesywnie - w miarę pojawiających się wątpliwości - wyjaśniane w trakcie postępowania prowadzonego przez Prezesa Urzędu w pierwszej instancji. **Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu nie dopatrył się innych kwestii dotyczących poszczególnych transakcji handlowych, które wymagałyby dalszego wyjaśnienia w zakresie zebranego materiału dowodowego. Niemniej jednak Prezes UOKiK podjął dodatkowe czynności dowodowe w celu ustalenia statusów dwóch kontrahentów, co miało wpływ na poszczególne ustalenia.**

Punkt wyjścia analizy materiału dowodowego stanowiły **uzyskane od Strony postępowania i ujęte tabelarycznie informacje o zawieranych przez nią transakcjach handlowych**, w których występuje jako dłużnik zobowiązany do spełnienia świadczenia pieniężnego oraz uzgadnianych przez nią terminach zapłaty świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem, a także datach i sposobach zapłaty, które to oświadczenie zostało zbiorczo określone jako „Ostateczna Tabela nr 1” (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 37, płyta CD, tom 1). Należy podkreślić, że zgodnie z art. 13f Ustawy *w toku postępowania podmioty, o których mowa w art. 2, także w przypadku gdy nie są stronami transakcji handlowej, są obowiązane do przekazywania koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu*. Natomiast zwrócenie się do Strony o przekazanie powyższych danych i informacji było uzasadnione tym, że dotyczą one przepływów finansowych Strony postępowania oraz faktur, co do których Strona postępowania posiadała wyłączną i kompletną wiedzę.

Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu dokonał weryfikacji danych zawartych przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” z informacjami zawartymi w zebranych materiale dowodowym. Porównywanie obejmowało poszczególne pozycje przedstawione przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” dotyczące w szczególności: daty wystawienia

faktury/rachunku, daty doręczenia Stronie postępowania faktury/rachunku, wartości świadczeń pieniężnych zastrzeżonych jako wynagrodzenie za dostawę towaru lub świadczenie usług, uzgodnionych terminów zapłaty oraz wysokości i dat spełnionych (jak i niespełnionych) świadczeń pieniężnych z danymi zawartymi w prowadzonej ewidencji podatkowej - w plikach JPK_VAT (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1, 601 - tom 4), oraz z wyciągami bankowymi - zawartymi w plikach JPK_WB (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1) i innymi dowodami źródłowymi np. kopiami faktur VAT (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1), umowami (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 654, płyta CD, tom 5, 665, płyta CD, tom 5), czy potwierdzeniami przelewów (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 564, tom 4); i oświadczeniami o kompensatach umownych (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 557, tom 4).

Prezes Urzędu przeanalizował informacje wynikające m.in. z **ewidencji sprzedaży VAT** prowadzonej przez Stronę postępowania, zawierającej dane niezbędne do prawidłowego sporządzenia deklaracji podatkowej oraz informacji podsumowującej. Stosownie do treści art. 3 pkt 4 ordynacji podatkowej poprzez księgi podatkowe rozumie się księgi rachunkowe, podatkową księgę przychodów i rozchodów, ewidencje oraz rejestry, do których prowadzenia, do celów podatkowych, na podstawie odrębnych przepisów, obowiązani są podatnicy, płatnicy lub inkasenci. Zatem zgodnie z powyższą definicją, ewidencja sprzedaży i zakupu VAT stanowi księgę podatkową. Przepisy prawa podatkowego (m.in. art. 82 § 1b i art. 193a ordynacji podatkowej) narzucają wymóg udostępniania ksiąg podatkowych i dowodów księgowych w określonym układzie i formacie bez wezwania (dotyczy JPK_VAT) lub na żądanie organów podatkowych (struktury na żądanie min. JPK_WB, JPK_FA). **Po wygenerowaniu pliku powstaje zestawienie o ściśle określonym schemacie.** Struktura jednolitego pliku dla ewidencji zakupu i sprzedaży (JPK_VAT) składa się z ewidencji sprzedaży oraz ewidencji zakupu. **Na potrzeby prowadzonego postępowania Prezes Urzędu do celów weryfikacji danych dotyczących zobowiązań Strony weryfikował dane zawarte w ewidencji zakupu VAT.** Ewidencja ta w strukturze logicznej JPK obejmuje część szczegółową zawierającą dla każdej pozycji m.in. następujące dane: nazwę wystawcy, adres wystawcy, numer NIP lub inny numer służący identyfikacji podatkowej wystawcy, numer faktury, kwotę netto i kwotę podatku naliczonego. Wytworzenie pliku JPK_VAT przez Stronę dotyczy obowiązków wynikających z posiadania statusu podatnika czynnego VAT. Powyższe umożliwia Stronie proste wygenerowanie pliku, co jest zgodne z zasadą ekonomiki i szybkości postępowania. Sumy kontrolne zawarte w pliku pozwalają na sprawdzenie prawidłowości wygenerowanego pliku. Z uwagi więc na cechy integralności

danych i ich autentyczności (pochodzenia od osób uprawnionych do reprezentowania spółki), uzasadnione jest posługiwanie się danymi do potwierdzenia zawartych transakcji handlowych Strony z kontrahentami.

Prezes Urzędu dokonał szczegółowej weryfikacji danych zawartych w JPK_VAT_Zakup (plik JPK_VAT, karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1, 601, tom 4) oraz oświadczeń Strony złożonych w „Ostatecznej Tabeli nr 1”. Prezes Urzędu stwierdził, iż na podstawie danych zestawionych w strukturze logicznej postaci elektronicznej ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych Strona zawierała z kontrahentami umowy, których przedmiotem była odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usług. Powyższe Prezes UOKiK ustalił w oparciu o zapisy dotyczące dowodów księgowych - faktur VAT, dowodów zakupu wskazanych przez Stronę postępowania w „Ostatecznej Tabeli nr 1”, które występowały również w księgach podatkowych zestawionych w pliku JPK_VAT_Zakup. Prezes Urzędu dokonał również ustaleń w ten sposób, że weryfikował wartość zobowiązania przedstawioną w „Ostatecznej Tabeli nr 1” z obliczoną kwotą wartości brutto wynikającą z dowodu zakupu w JPK_VAT_Zakup. Pozostałe kryteria, na podstawie których Prezes Urzędu ustalił istnienie wierzytelności dostawcy względem Spółki, to nr NIP dostawcy, a także data wystawienia dowodu zakupu podana przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” zestawiona z nr NIP i z datą wystawienia dowodu zakupu znajdującą się w plikach JPK_VAT. Przy weryfikacji plików JPK_VAT Prezes Urzędu posiłkował się informacjami zamieszczonymi w BIP w broszurze informacyjnej dotyczącej struktury JPK_VAT(3)_wersja_2018_02_14⁶.

W zakresie w jakim poszczególne świadczenia pieniężne nie znalazły odzwierciedlenia w ewidencji zakupu VAT w plikach JPK_VAT, Prezes Urzędu wnioskował w toku postępowania pierwszoinstancyjnego o wyjaśnienie braków lub nieścisłości. Strona postępowania przedstawiła wyjaśnienia dotyczące przyczyn braku wymienionych w nich transakcji w przekazanych plikach JPK_VAT (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 22, tom 1, 557, tom 4, 564 - płyta CD, tom 4). Dodatkowo, Strona postępowania przy piśmie z dnia 12 stycznia 2021 r. przekazała kopie faktur i rachunków na potwierdzenie wartości świadczeń pieniężnych nieujętych w plikach JPK_VAT. Prezes Urzędu w oparciu o dokumenty źródłowe, ustalił okoliczności odnoszące się do tychże świadczeń pieniężnych, m.in. istnienie i wysokość zobowiązania, ustalony przez strony transakcji handlowej termin zapłaty (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 557, tom 4 oraz 564 - płyta CD, tom 4).

⁶ Broszura informacyjna dotycząca struktury JPK_WB(3) wydana przez Ministerstwo Finansów, Warszawa, styczeń 2019 r.

Ustalenia Prezesa Urzędu co do dat spełnienia poszczególnych świadczeń pieniężnych przelewem, nastąpiły w wyniku porównania informacji odnoszących się do momentu spełnienia poszczególnych świadczeń pieniężnych wskazanych przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1”, z danymi zawartymi w **wyciągach bankowych zapisanych w strukturze logicznej JPK_WB**, odnoszących się do elementu Wyciąg Wiersza: DataOperacji, KwotaOperacji. W przypadku niezgodności pomiędzy informacjami przekazanymi przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1”, a informacjami zawartymi w wyciągach bankowych w plikach JPK_WB, Prezes Urzędu ustalając stan faktyczny oparł się o pliki JPK_WB, uznając je za wiarygodne. Struktura JPK_WB dotyczy wyciągu z rachunku bankowego, prowadzonego na podstawie umowy. Wyciąg bankowy jest jednym z dowodów księgowych, które mogą stanowić podstawę zapisów w księgach rachunkowych. Dowód ten jako dowód księgowy spełnia wymagania określone w art. 21 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120 ze zm. - dalej: „ustawa o rachunkowości”). Natomiast Plik JPK_WB wygenerowany na żądanie Strony postępowania przez bank zawiera zestawienie wszystkich informacji o transakcjach dokonywanych za pomocą tego rachunku bankowego, podmiotach, których te transakcje dotyczą oraz dokładnych kwotach sald konta. Przy weryfikacji plików JPK_WB Prezes Urzędu posiłkował się informacjami zamieszczonymi w BIP w broszurze informacyjnej dotyczącej struktury JPK_WB (3)⁷. Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK uznał, że rodzaj informacji zawartych w plikach JPK_WB, źródło ich pochodzenia oraz obiektywny charakter pozwalają na uzyskanie wiarygodnych danych w powyższym zakresie oraz na zweryfikowanie wartości i dat spełnienia świadczeń pieniężnych przez Stronę.

W zakresie w jakim płatności za poszczególne świadczenia pieniężne nie znalazły odzwierciedlenia w wyciągach bankowych w plikach JPK_WB lub gdy spełnienie tychże świadczeń nastąpiło w inny sposób niż przelewem, Prezes Urzędu wnioskował w toku postępowania o wyjaśnienie przez Stronę tych braków lub nieścisłości **oraz przestanie dokumentów źródłowych potwierdzających spełnienie tychże świadczeń - potwierdzeń przelewu, oświadczeń o potrąceniu wzajemnych wierzytelności**. W oparciu o przedłożone przez Stronę dokumenty źródłowe oraz wyjaśnienia przedstawione w dodatkowych tabelach tj. „*Faktury odbiorców V.2 kompensaty*”, „*Faktury odbiorców V.2 POLCARD*”, „*Faktury odbiorców V.2 Faktury i faktury korekty*”, (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 727, płyta CD, tom 5) „*Faktury odbiorców do kontroli v.2.1*” (karta akt postępowania

⁷ Broszura informacyjna dotycząca struktury JPK_WB(3) wydana przez Ministerstwo Finansów, Warszawa, styczeń 2019 r.

DZP 93.18.2020 - 646, płyta CD, tom 4), iż część świadczeń pieniężnych wchodzących w zakres niniejszego postępowania rozliczana była przelewem bankowym, płatnością gotówkową lub kartą płatniczą, a także w drodze potrącenia wzajemnych wierzytelności oraz za pomocą faktoringu, Prezes Urzędu ustalił okoliczności odnoszące się do spełnienia tych świadczeń pieniężnych, m.in. sposób spełnienia, wysokość i datę spełnienia świadczenia pieniężnego, ustalony przez strony transakcji handlowej termin zapłaty. Na tej podstawie Prezes Urzędu ustalił, że dane i oświadczenia Strony postępowania zawarte w „Ostatecznej Tabeli nr 1” dotyczące daty spełnienia świadczeń pieniężnych przelewem, są zgodne z zebraniem materiałem dowodowym.

Prezes UOKiK był uprawniony do żądania od Strony w toku postępowania określonych struktur JPK na podstawie art. 13g ust. 1 Ustawy, zgodnie z którym *Prezes Urzędu może w toku postępowania żądać od podmiotów, o których mowa w art. 2, także w przypadku gdy nie są stronami transakcji handlowej, prowadzących księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych, przekazania całości lub części tych ksiąg oraz dowodów księgowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193a § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, wskazując rodzaj ksiąg podatkowych oraz okres, którego dotyczą. W ocenie Prezesa dowody w postaci ksiąg podatkowych, wygenerowanych w strukturach ściśle określonych w przepisach prawa, stanowią wiarygodny materiał dowodowy.*

Weryfikując dane i informacje wskazane przez Stronę postępowania w „Ostatecznej Tabeli nr 1” z ww. dowodami Prezes Urzędu ustalił, że dane i informacje podane przez Stronę postępowania, co do zasady znajdują swoje potwierdzenie w informacjach zawartych w plikach JPK_VAT oraz JPK_WB, a także w dowodach księgowych i dokumentach prywatnych. Zostały one skorygowane przez Prezesa Urzędu w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zaistniałe w tym zakresie rozbieżności nie miały wpływu na ocenę wiarygodności złożonych przez Stronę postępowania oświadczeń w pozostałym zakresie. **Mając na uwadze powyższe Prezes Urzędu uznał przekazane przez Stronę postępowania informacje i wyjaśnienia w „Ostatecznej Tabeli nr 1” za wiarygodne i mogące stanowić podstawę ustaleń w niniejszym postępowaniu.**

X. Terminy zapłaty świadczeń pieniężnych

Dokonując ponownej analizy materiału dowodowego, Prezes Urzędu miał na względzie przepisy art. 7 ust. 2 i 2a Ustawy określające zakres swobody kontraktowej w przedmiocie uzgadniania terminów zapłaty oraz art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy określający skutki prawne jej przekroczenia.

Zgodnie z art. 7 ust. 2 Ustawy w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych, w przypadku świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawartych:

- a) przed dniem 1 stycznia 2020 r.,
- b) od dnia 1 stycznia 2020 r. w relacjach symetrycznych,
- c) od dnia 1 stycznia 2020 r. w relacjach asymetrycznych, w których dłużnikiem jest przedsiębiorca z sektora „MŚP”, a wierzycielem jest duży przedsiębiorca,

Prezes Urzędu przyjął, że uzgodniony przez strony transakcji handlowej termin zapłaty może być dłuższy niż 60 dni liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi dowodów księgowych (faktury lub rachunku) potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, pod warunkiem, że strony w umowie wyraźnie tak ustalą i pod warunkiem, że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

W stosunku do tych transakcji handlowych Prezes Urzędu ustalał, których świadczeń pieniężnych Strona postępowania nie spełniła w okresie objętym postępowaniem lub spełniła po upływie umownego terminu zapłaty, wskazanego przez Stronę postępowania w „Ostatecznej Tabeli nr 1” w kolumnie „Termin płatności wg umowy” lub wynikającego z przesłanej kopii dokumentacji źródłowej (np. umowy, faktury, rachunku).

Natomiast na podstawie art. 7 ust. 2a Ustawy w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy zmieniającej, w stosunku do świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawartych od dnia 1 stycznia 2020 r. w relacjach asymetrycznych, czyli takich w których dłużnikiem jest duży przedsiębiorca, a wierzycielem jest przedsiębiorca z sektora „MŚP”, Prezes Urzędu przyjął, że uzgodniony przez strony umowy termin zapłaty nie może przekraczać 60 dni liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi dowodów księgowych (faktury lub rachunku) potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi (dalej: „maksymalny termin zapłaty”).

Punktem wyjścia dla oceny zgodności umownych terminów zapłaty wskazanych przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” z terminem wskazanym w art. 7 ust. 2a Ustawy, była informacja przekazana przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” o tym, że kontrahent złożył Stronie oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy albo że status danego kontrahenta został ustalony przez Stronę we własnym zakresie. W przypadku braku takiej informacji w „Ostatecznej Tabeli nr 1” Prezes Urzędu rozpoznając sprawę w pierwszej instancji zwrócił się bezpośrednio do kontrahentów o złożenie wyjaśnień w tej kwestii (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 81 - 149 verte, tom 1) lub dokonał ustaleń we własnym zakresie korzystając z ogólnodostępnych baz danych oraz faktów znanych Prezesowi UOKiK z urzędu, tj. w szczególności informacji zawartych w ogólnodostępnej bazie Systemu Udostępniania Danych o Pomocy Publicznej (SUDOP), a także informacji wynikających ze sprawozdań finansowych znajdujących się w Repozytorium Dokumentów Finansowych Krajowego Rejestru Sądowego (KRS) (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 733-735, tom 5).

Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu podjął dodatkowe czynności w zakresie ustalenia statusów dwóch kontrahentów, tj. [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona].

Materiał dowodowy zgromadzony przez Prezesa UOKiK w toku postępowania z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, tj. oświadczenia kontrahentów w przedmiocie statusów posiadanych przez nich w 2019 i 2020 r., potwierdził dotychczasowe ustalenia Prezesa Urzędu, że [Informacja prawnie chroniona] posiadała status średniego przedsiębiorcy. Natomiast w przypadku kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] dodatkowe postępowanie dowodowe wykazało, że posiadał on status dużego przedsiębiorcy, podczas gdy w postępowaniu w pierwszej instancji ustalono, że przedsiębiorca ten należy do sektora „MŚP”.

Ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie w kwestii statusów kontrahentów są więc tożsame z ustaleniami wskazanymi w Decyzji w szczególności na str. 10-13 oraz 16 - 17 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020, - 1082 verte - 1084, 1085 verte - 1086, tom 7), z wyjątkiem ustalonego statusu przedsiębiorcy [Informacja prawnie chroniona].

Ustalenie przez Prezesa UOKiK, że kontrahent [Informacja prawnie chroniona] posiada status dużego przedsiębiorcy oznacza, że Strona postępowania uzgadniając z tym

kontrahentem terminy zapłaty dłuższe niż 60 dni od dnia doręczenia faktury, nie naruszyła art. 7 ust. 2a Ustawy. Prezes Urzędu rozpatrując sprawę w pierwszej instancji, bezpodstawnie więc dokonał skrócenia terminów zapłaty do 60 dni od dnia doręczenia Stronie faktur.

Odmienne ustalenia faktyczne Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie dotyczą więc następujących transakcji handlowych z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona].

- [Informacja prawnie chroniona] gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Wobec ustalenia, iż termin wymagalności ww. świadczenia pieniężnego przypadł po dniu 30 kwietnia 2020 r., Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie wyłączył ww. świadczenie pieniężne z zakresu niniejszego postępowania. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 15 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A1 strona 2 załącznika z decyzji I instancji, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1172 verte, załącznik nr 1, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin zapłaty świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił liczbę dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 9 dni, a nie 23 dni. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B2 nr Lp. 8795, stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A2 strona 1, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1176, załącznik nr 2, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił liczbę dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 1 dzień, a nie 16 dni. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B2 nr Lp. 8796, stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A2 strona 1, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie

Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1176, załącznik nr 2, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił liczbę dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 10 dni, a nie 27 dni. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B2 nr Lp. 8797 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A2 strona 1, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1176, załącznik nr 2, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin zapłaty świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił liczbę dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 10 dni, a nie 27 dni. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B2 nr Lp. 8798, stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A2 strona 1, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1176, załącznik nr 2, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin zapłaty świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił liczbę dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 10 dni, a nie 24 dni. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B2 nr Lp. 8799, stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A2 strona 2, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1176 verte, załącznik nr 2, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin zapłaty świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił liczbę dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 9 dni, a nie 24 dni.

Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B2 nr Lp. 8800, stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A2 strona 2, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1176 verte, załącznik nr 2, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin zapłaty świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił liczbę dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 2 dni, a nie 14 dni. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B2 nr Lp. 8801, stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A2 strona 4, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1177 verte, załącznik nr 2, tom 7);

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ponownie ustalił liczbę dni opóźnienia w spełnieniu świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 2 dni, a nie 16 dni. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli B1 nr Lp. 612, stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli A1 strona 2 załącznika z decyzji I instancji, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1172 verte, załącznik nr 1, tom 7).

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Prezes Urzędu ustalił, że wystąpiły sytuacje, w których Strona postępowania jako duży przedsiębiorca stosowała względem wierzycieli, którzy byli mikro, małym lub średnim przedsiębiorcą, terminy zapłaty przekraczające 60 dni liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a zatem naruszające art. 7 ust. 2a Ustawy.

W stosunku do tych świadczeń pieniężnych, badając terminowość spełnienia przez Stronę postępowania świadczeń pieniężnych i obliczając długość opóźnienia w ich spełnieniu, Prezes Urzędu na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy zastosował maksymalny termin

zapłaty 60 dni liczonych od dnia doręczenia Stronie faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi. Rozpoznając sprawę w pierwszej instancji na podstawie wskazanej przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” daty wpływu faktury (dowodu zakupu), Prezes Urzędu ustalił maksymalny termin zapłaty dla każdego ze świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych zawartych po 1 stycznia 2020 r. w relacjach asymetrycznych, który to termin przypadał w okresie objętym postępowaniem i obliczył liczbę dni opóźnienia.

Ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę w pierwszej instancji dotyczące świadczeń pieniężnych spełnionych przez Stronę po terminie maksymalnym ustalonym na podstawie art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy znajdują się w Tabeli A1-A3. Ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie są tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji - z wyjątkiem opisanych wyżej transakcji z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona].

Ustalając sumę wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie, wymagalnych w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r., wskazującą na naruszenie ustawowego zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, o którym mowa w art. 13b ust. 1 i 2 Ustawy, Prezes Urzędu uwzględnił zarówno świadczenia pieniężne:

- a) niespełnione w okresie objętym postępowaniem lub spełnione po umownym terminie zapłaty (gdy uzgodniony przez strony umowy termin zapłaty jest zgodny z przepisami Ustawy);
- b) spełnione wprawdzie w terminie zapłaty uzgodnionym przez strony transakcji handlowej, ale z naruszeniem art. 7 ust. 2a Ustawy.

Ustalenia dotyczące liczby dni opóźnienia ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, poczynione zostały przez Prezesa Urzędu w oparciu o następujące założenia, wynikające z treści przepisów Ustawy w stosunku do świadczeń pieniężnych, w których ustalony przez strony umowy termin zapłaty:

- 1) był zgodny z przepisami Ustawy, w przypadku świadczeń pieniężnych:
 - a) niespełnionych w okresie objętym postępowaniem, liczba dni opóźnienia liczona była od dnia następującego po upływie umownego terminu zapłaty do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem, tj. do dnia 30 kwietnia 2020 r.;

- b) spełnionych po terminie, liczba dni opóźnienia liczona była od dnia następującego po upływie umownego terminu zapłaty do dnia zapłaty, nie dłużej jednak niż do ostatniego dnia okresu objętego niniejszym postępowaniem, tj. do dnia 30 kwietnia 2020 r.,
- 2) naruszał art. 7 ust. 2a Ustawy, w przypadku świadczeń pieniężnych:
- a) niespełnionych w okresie objętym postępowaniem, liczba dni opóźnienia liczona była od dnia następującego po upływie maksymalnego terminu zapłaty, wyznaczonego zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, do ostatniego dnia okresu objętego niniejszym postępowaniem, tj. do dnia 30 kwietnia 2020 r.;
 - b) spełnionych po terminie, liczba dni opóźnienia liczona była od dnia następującego po upływie maksymalnego terminu zapłaty, wyznaczonego zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, do dnia zapłaty, nie dłużej jednak niż do ostatniego dnia okresu objętego niniejszym postępowaniem, tj. do dnia 30 kwietnia 2020 r.

Mając na uwadze informacje o uzgodnionych z kontrahentami terminach zapłaty w transakcjach handlowych przedstawione przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” w kolumnie "Termin płatności wg umowy" Prezes UOKiK ustalił, że terminy zapłaty świadczeń pieniężnych objętych niniejszym postępowaniem liczone są od daty wystawienia faktury VAT. Powyższe znalazło potwierdzenie w dowodach zgromadzonych w postępowaniu m.in. wyjaśnieniach i informacjach przekazanych przez kontrahentów Strony (karta akt postępowania DZP 93.18.20 - 81-149, tom 1, 158, tom 2, 432, tom 3, 454, tom 4, 471, tom 3, 475, tom 3, 495, tom 3) oraz umowach i/lub aneksach przedłożonych przez Stronę wraz z pismem z dnia 27 kwietnia 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.20 - 665, płyta CD, tom 5).

W tym miejscu wskazać jednak należy, że kontrahent [Informacja prawnie chroniona] w piśmie doręczonym do UOKiK w dniu 31 grudnia 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.20 - 500-505, tom 4) stanowiącym odpowiedź na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 14 grudnia 2020 r. wyjaśnił, że „zgodnie z umową pomiędzy Stronami, termin płatności liczony jest od daty otrzymania faktury przez Nabywcę”. Prezes Urzędu rozpatrując sprawę w pierwszej instancji w przypadku kilku transakcji handlowych z ww. kontrahentem ustalił termin zapłaty jako 60 dni, jednak liczonych od dnia wystawienia faktury, a nie od dnia doręczenia faktury - jak stanowi umowa między stronami.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie, dokonał nowych ustaleń w zakresie umownego terminu zapłaty świadczeń pieniężnych w przypadku następujących transakcji handlowych z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona]:

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że część świadczenia pieniężnego wynikającego z ww. faktury w kwocie [Informacja prawnie chroniona] została spełniona w terminie. Świadczenie pieniężne w tej części, tj. w kwocie [Informacja prawnie chroniona] zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp.17 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B5 strona 1, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji. Natomiast co do pozostałej kwoty [Informacja prawnie chroniona] Prezes Urzędu ponownie ustalił liczbę dni opóźnienia w spełnieniu świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 1 dzień, a nie 11 dni.

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona] a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 19 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B2 strona 33, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji;

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 20 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B2 strona 42, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji;

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadął w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona] Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 21 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B2 strona

42, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji;

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 23 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B2 strona 45, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji;

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 24 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B2 strona 46, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji;

- [Informacja prawnie chroniona] gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 18 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B2 strona 31, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji;

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp. 22 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B2 strona 42, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji;

- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadał w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wynikające z ww. faktury zostało spełnione w terminie. Świadczenie pieniężne zostało więc ujęte w Tabeli W.1 nr Lp.16 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B1 strona 2, gdzie zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej;
- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ponownie ustalił liczbę dni opóźnienia w spełnieniu świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 1 dzień, a nie 2 dni.
- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ponownie ustalił liczbę dni opóźnienia w spełnieniu świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 10 dni, a nie 14 dni.
- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ponownie ustalił liczbę dni opóźnienia w spełnieniu świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 8 dni, a nie 15 dni.
- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ponownie ustalił liczbę dni opóźnienia w spełnieniu świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 3 dni, a nie 4 dni.
- [Informacja prawnie chroniona], gdzie termin spełnienia świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Rozpoznając sprawę ponownie Prezes Urzędu ponownie ustalił liczbę dni opóźnienia w spełnieniu świadczenia wynikającego z ww. faktury i wyniosła ona 1 dzień, a nie 15 dni.

Po dokonaniu analizy przedłożonych przez Stronę faktur VAT i umów, Prezes Urzędu przyjął, że długości uzgodnionych terminów zapłaty, liczonych co do zasady od dnia wystawienia faktury (tj. podane w kolumnie „Termin płatności wg umowy w dniach”) oraz w kolumnie „Termin płatności wg umowy (data, format DD.MM.RRRR)” „Ostateczna Tabela nr 1”, zostały wskazane przez Stronę zgodnie ze stanem faktycznym, są spójne z przedłożonymi przez Stronę dowodami i mogą stanowić podstawę oceny terminowości spełnienia świadczeń pieniężnych. Dostrzeżone w tym zakresie nieścisłości nie miały wpływu na ocenę wiarygodności złożonych przez Stronę postępowania oświadczeń w pozostałym zakresie i zostały skorygowane przez Prezesa Urzędu na podstawie dokumentów znajdujących się w materiale dowodowym, w szczególności na podstawie dokumentów od Strony postępowania i jej kontrahentów.

Zarzut dotyczący dokonania błędnej wykładni oświadczeń woli i wiedzy, złożonych przez spółki [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona] (zarzut nr 1 zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi Urzędu *dokonanie błędnej wykładni oświadczeń woli i wiedzy złożonych przez spółki [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona] w odpowiedzi na wezwanie Prezesa UOKiK skierowane do tych spółek, celem wyjaśnienia czy pomiędzy Stroną a tymi spółkami doszło do prolongaty terminów płatności świadczeń pieniężnych objętych przedmiotowym postępowaniem, polegające na dokonaniu tej wykładni w oderwaniu od treści oświadczeń wcześniej składanych przez obie wskazane spółki czego konsekwencją było dokonanie przez organ nieprawidłowych ustaleń faktycznych - ustalenie, że pomiędzy Stroną a wskazanymi spółkami nie doszło do prolongowania terminów płatności świadczeń pieniężnych objętych niniejszym postępowaniem w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia powołanych oświadczeń powinna prowadzić do wniosku, że strony dokonały prolongaty omawianych terminów na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, a zatem świadczenia te nie zostały spełnione z opóźnieniem.*

W uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona forsuje pogląd, że sens przytoczonej wypowiedzi spółki [Informacja prawnie chroniona] jest taki, że [Informacja prawnie chroniona]. Zdaniem Strony, „oczywistym jest, że termin ustalony przez strony transakcji i potwierdzony przez [Informacja prawnie chroniona] został ustalony wyraźnie - tj. z potwierdzenia poczynionych ustaleń w sposób jednoznaczny wynikało, iż kontrahent

wyraża zgodę na jego wydłużenie”. Ponadto, Strona stoi na stanowisku, że „sam fakt wystawienia przez dany podmiot noty odsetkowej nie dowodzi tego, że Strony nie dokonały przedłużenia umówionego terminu płatności.” W zasadzie tożsamą argumentację Strona przedstawiła w zakresie wykładni oświadczeń złożonych przez [Informacja prawnie chroniona].

Zdaniem Strony, gdyby „Prezes UOKiK dokonał prawidłowej wykładni oświadczeń złożonych przez obie spółki oraz dokonał na tej podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych, wówczas wartość świadczeń spełnionych przez Stronę z opóźnieniem byłaby łącznie mniejsza o [Informacja prawnie chroniona]”, a zatem „łączna wartość świadczeń pieniężnych spełnionych przez Stronę z opóźnieniem wynosi co najwyżej [Informacja prawnie chroniona].

Ze stanowiskiem Strony nie sposób się zgodzić. Prezes Urzędu w całości podtrzymuje argumentację przedstawioną w Decyzji, na stronach 165-168 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1160-1161 verte, tom 7). Zdaniem Prezesa Urzędu „**ani celem, ani skutkiem złożonych Stronie postępowania przez spółki [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona] oświadczeń nie było prolongowanie terminu zapłaty należności tych spółek**”.

Jeszcze raz wskazać należy, że w postępowaniu w pierwszej instancji, Strona wraz z pismem z dnia 1 marca 2021 r. (karta akt postępowania DZP.93.18.2020.BJ - 619-632, tom 4) przedłożyła dokumenty:

- porozumienie z [Informacja prawnie chroniona] zgodnie z którym „**strony potwierdzają swoje wcześniejsze ustalenia, iż w odniesieniu do transakcji handlowych za okres od 1.01.2020 r. do 15.10.2020 r. ustaliły termin zapłaty wynoszący 100 dni, i to niezależnie od terminu płatności wskazanego w dokumentach księgowych związanych z transakcjami handlowymi za ten okres.**”,
- pismo od kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] gdzie wskazano że „**ustalone ambitne cele zakupowe mogą generować u Odbiorcy spływ płatności po terminie 90 dni wynikającym z umowy handlowej**”,
- pismo od kontrahenta [Informacja prawnie chroniona], w którym wskazano, że „**pomiędzy Dostawcą a Odbiorcą obowiązywało umowne ustne ustalenie, dotyczące transakcji handlowych za okres 1.01.2020 r. do 31.12.2020 r., zgodnie z którym Odbiorca uprawniony był do regulowania płatności w terminie wynoszącym do 100 dni,**

niezależnie od terminu płatności wskazanego w dokumentach księgowych związanych z transakcjami handlowymi za ten okres (...)",

- pismo od kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] , w którym wskazano, że „realizacja uzgodnionych ambitnych celów zakupowych może generować u Odbiorcy spływ płatności po terminie 90 dni wynikających z umowy handlowej”.

W przytoczonym piśmie Strona wskazała ponadto, że „według podpisanych porozumień kwota należności zapłacona po terminie, ale uznawana za płatność terminową to [Informacja prawnie chroniona] PLN (zgodnie z załącznikiem), kwota zobowiązań gdzie nasi dostawcy dopuszczają przeterminowania płatności to kwota [Informacja prawnie chroniona] PLN (zgodnie z załącznikiem)”. Zwrócić należy uwagę, że nawet w przedłożonej przez Stronę wraz z ww. pismem Tabeli „Zestawienie prolongat Tabela nr 1”, Strona sama jako „zapłacone w terminie wg porozumienia” wskazała świadczenia pieniężne z dwoma kontrahentami, tj. [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona], natomiast jako „dopuszczalne przeterminowania” Strona wskazała świadczenia pieniężne z [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona].

W piśmie z dnia 31 marca 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 641-645, tom 5) Strona wyjaśniła ponadto, że rok 2020 wskazany w dokumentach dotyczących prolongaty „w intencji stron porozumień miało oznaczać transakcje, które stały się wymagalne w tym okresie”.

Natomiast wraz z pismem z dnia 27 kwietnia 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 659-665, tom 5) Strona przedłożyła umowy i/lub aneksy do umów zawartych między innymi z [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona]. Zgodnie z aneksem [Informacja prawnie chroniona] do umowy handlowej z dnia [Informacja prawnie chroniona] „Producent udziela Odbiorcy 90 dniowego terminu na płatność faktury VAT, liczonego od daty jej wystawienia”, zgodnie zaś z umową o współpracy z dnia [Informacja prawnie chroniona] „zapłata należności nastąpi przelewem w terminie do 90 dni od daty wystawienia faktury”.

Rozpatrując sprawę w pierwszej instancji Prezes Urzędu zwrócił się także bezpośrednio do kontrahentów [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1011 -1014 verte, tom 6) oraz [Informacja prawnie chroniona] (karta akt

postępowania DZP 93.18.2020 -1018-1021 verte, tom 6) o dodatkowe wyjaśnienia, m. in. czy terminy zapłaty należności wskazane w „Załączniku” do wezwania są prawidłowe, ewentualnie (jeśli nie) opisanie zasad prolongowania „czy ulegały one wydłużeniu o określną liczbę dni”.

Odpowiedzi nadesłane przez ww. kontrahentów (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1022-1064, tom 6 i 7) nie pozwoliły jednak na uznanie, iż doszło do „prolongowania” terminów zapłaty.

Mając więc na uwadze zgromadzony materiał dowodowy, Prezes Urzędu wydając Decyzję DZP-17/2023 ustalił, iż doszło do prolongaty terminów zapłaty w transakcjach handlowych zawartych z [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona], natomiast nie podzielił argumentacji Strony, co do prolongaty terminów zapłaty w transakcjach handlowych zawartych z [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona].

Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy dalej jednak forsuje pogląd, iż doszło do „prolongowania” terminów zapłaty także z kontrahentami [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona]. Bezpodstawne są jednak twierdzenia Strony, iż „sens przytoczonej wypowiedzi [Informacja prawnie chroniona] - dop. Prezes Urzędu) jest taki, że pomiędzy spółką a Stroną nie doszło do dodatkowych uzgodnień w zakresie prolongaty poza tymi, o których organ został już wcześniej poinformowany a nie taki, że pomiędzy stronami w ogóle nie doszło do dokonania ustaleń w zakresie prolongaty.”

[Informacja prawnie chroniona] w przesłanej do Prezesa UOKiK odpowiedzi z dnia 30.01.2023 r. odniósł się do „ustnych porozumień”, a ponadto jednoznacznie oświadczył, że terminy zapłaty wskazane w Załączniku do wezwania (które nie uwzględniały prolongaty) „wynikają z łączącej nas umowy handlowej i są poprawne”. Natomiast [Informacja prawnie chroniona] w odpowiedzi z dnia 1.02.2023 r. jednoznacznie odniósł się do „uzgodnień zawartych w piśmie z dnia 1 czerwca 2020 r.” i również potwierdził, że terminy zapłaty wskazane w Załączniku do wezwania „są poprawne”.

Ponadto zwrócić należy uwagę, że na załączonych przez kontrahentów do ww. pism dokumentach, tj. **notach odsetkowych**, w odniesieniu do transakcji handlowych z 2020 r., widnieją terminy zapłaty 90 dni od dnia wystawienia faktury. W notach odsetkowych kontrahenci sami wskazali także ilość „dni zwłoki”/”ilość dni po terminie płatności” - ilość dni opóźnienia Strony w zapłacie poszczególnych świadczeń pieniężnych względem tych kontrahentów. Ponadto, na każdej z not odsetkowych kontrahenci wskazali jako podstawę żądania odsetek art. 481 k.c. (ustawowe odsetki za opóźnienie).

Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie jednoznacznie więc wynika, że nie doszło do „prolongowania” terminów zapłaty świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych zawartych z [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona]. Kontrahenci kwalifikują płatności Strony za dokonane po terminie, natomiast zupełnie irrelevantne dla niniejszego postępowania jest - jak wskazał [Informacja prawnie chroniona]- że „kilkudniowe do kilkunastodniowe przekroczenia terminu płatności są akceptowalne (...) w razie zaistnienia takich opóźnień, [Informacja prawnie chroniona] nie będzie podejmował żadnych działań windykacyjnych” czy okoliczność, iż wystawione przez [Informacja prawnie chroniona] noty odsetkowe „biorąc pod uwagę wieloletnią współpracę z Grudnik sp. z o.o. oraz wspieranie naszego rozwoju w strategicznych obszarach przez klienta, nie były egzekwowane”. **Kwestia przymusowego dochodzenia należności wraz z odsetkami czy też nawet samych odsetek za opóźnienie narosłych od należności otrzymanych po terminie, jest autonomiczną decyzją każdego podmiotu i nie ma wpływu na ustalenia Prezesa Urzędu w zakresie obiektywnego faktu spełnienia świadczenia pieniężnego przez Stronę danego postępowania po terminie.** Już w uzasadnieniu Decyzji na str. 168 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1161 verte, tom 7) zwrócono jednak uwagę, że Strona w całości zapłaciła notę odsetkową wystawioną przez [Informacja prawnie chroniona], co ponad wszelką wątpliwość dowodzi tego, że sama Strona postępowania była świadoma, że regulowała należności wobec spółki po uzgodnionym terminie zapłaty.

Na marginesie zwrócić należy uwagę, że **oświadczenia [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona], iż „ambitne cele zakupowe mogą generować u Odbiorcy spływ płatności po terminie 90 dni wynikającym z umowy handlowej”** (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 626 i 630, tom 4) różnią się diametralnie od treści porozumienia Strony z [Informacja prawnie chroniona], zgodnie z którym „Strony

potwierdzają, iż potwierdzają swoje wcześniejsze ustalenia, iż w odniesieniu do transakcji handlowych za okres od 1.01.2020 r. do 15.10.2020 r. **ustaliły termin zapłaty wynoszący 100 dni i to niezależnie od terminu płatności wskazanego w dokumentach księgowych związanych z transakcjami handlowymi za ten okres**” (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 624, tom 4) oraz z [Informacja prawnie chroniona] „potwierdzamy że pomiędzy Dostawcą a Odbiorcą obowiązywało umowne ustne ustalenie, dotyczące transakcji handlowych za okres od 1.01.2020 r., zgodnie z którym **Odbiorca uprawniony był do regulowania płatności w terminie wynoszącym 100 dni, niezależnie od terminu płatności wskazanego w dokumentach księgowych związanych z transakcjami handlowymi za ten okres** (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 628, tom 4).

Mając powyższe na uwadze nie sposób uznać - jak argumentuje Strona - że „termin ustalony przez strony transakcji i potwierdzony przez [Informacja prawnie chroniona] został ustalony wyraźnie”. Ani Strona ani kontrahent [Informacja prawnie chroniona] czy też analogicznie [Informacja prawnie chroniona] , nie wskazali żadnego innego konkretnego terminu zapłaty, niż 90 dni od dnia wystawienia faktur, który to termin wynika z wcześniej zawartych umów.

Abstrahując od powyższego należy zwrócić uwagę, że idąc tokiem rozumowania Strony, iż „kontrahent wyraża zgodę” na wydłużenie terminu zapłaty (bez jednoczesnego wskazania do jakiej daty/o ile dni), za zapłacone w terminie należałoby uznać w zasadzie każde świadczenie pieniężne Strony - bez względu na to, kiedy zostało faktycznie spełnione: hipotetycznie np. po 120 czy 300 dniach od dnia wystawienia faktury. Ustalenie takie jest nieprawidłowe i przede wszystkim niezgodne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Zgodnie z oświadczeniem [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] zastrzegają sobie „swobodne prawo” do naliczenia odsetek, tj. mogą je naliczać, ale nie muszą, w przypadku „okresowej nieznaczonej (pojęcie niedookreślone - dop. Prezes Urzędu) zwłoki Odbiorcy powyżej 90 dni od daty wystawienia faktury”.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił zatem na stwierdzenie, że doszło do „prolongaty” terminów zapłaty świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych zawartych z kontrahentami [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona], [Informacja prawnie chroniona] , a wszelkie zarzuty Strony przedstawione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy są bezpodstawne.

Jak już zostało wskazane, Prezes Urzędu rozpatrując sprawę w pierwszej instancji uwzględnił **prolongatę terminów zapłaty świadczeń pieniężnych do 100 dni od dnia wystawienia faktury w transakcjach handlowych z kontrahentami** [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] w przypadku spełnienia przez Stronę świadczenia pieniężnego przelewem bankowym, co znalazło swoje odzwierciedlenie w Tabelach B2, B3 i B5 stanowiących Załączniki do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. DZP-17/2023.

W tym miejscu należy jednak wyjaśnić, że świadczenia pieniężne wynikające z transakcji handlowych z kontrahentami [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] były rozliczane także w drodze kompensat.

W kwestii rozliczeń kompensatą, Strona wraz z pismem z dnia 12 lutego 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 557-557 verte, tom 4, 564 płyta CD, tom 4) przedłożyła dwie tabele i wyjaśniła, że „pierwsza z nich to tabela kompensat zerujących się, czyli rozliczeń kompensacyjnych faktur z fakturą korygującą, wszystkie kompensaty dokonywane przez naszą firmę są za zgodą dwóch stron, czyli potwierdzone u dostawcy, druga Tabela to uzupełniona zgodnie z wymogami, gdzie kompensata zawiera już faktury wynikające z należności i dokonanych zapłat”, tj. Tabela - kompensaty GOTOWA”.

Tabela - kompensaty GOTOWA zawiera między innymi świadczenia pieniężne wynikające z transakcji handlowych właśnie z kontrahentami [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] (spełnionych kompensatą). Strona w przedmiotowej Tabeli - Kompensaty GOTOWA, co do każdego z ujętych w niej świadczeń pieniężnych wskazała niezbędne dane, w szczególności Termin płatności wg umowy (w dniach) (Kolumna L), Rodzaj potrącenia (Kolumna T), Datę złożenia lub otrzymania oświadczenia w przedmiocie kompensaty (format DD.MM.RRRR) (Kolumna W) oraz Datę, z którą kompensata stała się możliwa (format DD.MM.RRRR) (Kolumna Y). Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji, terminowość spełnienia przez Stronę postępowania świadczeń pieniężnych wobec kontrahentów [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] w drodze kompensaty, ocenił więc mając na uwadze terminy płatności wg umowy wskazane przez Stronę w Tabeli - Kompensaty GOTOWA, co znalazło swoje odzwierciedlenie w Tabeli B4, stanowiącej załącznik nr 7 do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. nr DZP-17/2023.

Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie stwierdził jednak, że terminy płatności wg umowy wskazane pierwotnie przez Stronę w Tabeli - kompensaty GOTOWA, a następnie przyjęte przez Prezesa UOKiK w Tabeli B4, nie uwzględniały prolongaty terminów zapłaty do 100 dni od dnia wystawienia faktury - zgodnie z porozumieniem z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona] i oświadczeniem [Informacja prawnie chroniona].

W związku z tym, rozpatrując sprawę ponownie, Prezes Urzędu dokonał prolongaty terminów zapłaty do 100 dni od dnia wystawienia faktury także w zakresie świadczeń pieniężnych spełnionych kompensatą w transakcjach handlowych z kontrahentami [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona].

**Odmienne ustalenia faktyczne dotyczą zatem następujących transakcji handlowych:
z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona]:**

- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],
- [Informacja prawnie chroniona],

w przypadku których Prezes Urzędu ustalił, że świadczenia pieniężne z nich wynikające zostały - w związku z prolongatą terminu zapłaty - spełnione w terminie. Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie wyłączył ww. świadczenia pieniężne z zakresu niniejszego postępowania. Ww. transakcje handlowe nie stanowią więc już podstawy wymiaru JKP. Świadczenia pieniężne zostały więc ujęte w Tabeli W.1 stanowiącej załącznik do niniejszej decyzji, a nie w Tabeli B4 na stronach 1-3 załącznika z Decyzji I instancji, gdzie

zakwalifikował ją pierwotnie Prezes UOKiK rozpatrując sprawę w pierwszej instancji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1172 verte, załącznik nr 1, tom 7);

Z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona]:

- [Informacja prawnie chroniona] zł, gdzie termin zapłaty świadczenia pieniężnego przypadł w dniu [Informacja prawnie chroniona], a nie jak przyjął Prezes Urzędu rozpatrujący sprawę w pierwszej instancji w dniu [Informacja prawnie chroniona]. Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie ustalił więc, że liczba dni opóźnienia w zakresie spełnienia świadczenia wyniosła 6 dni a nie 16 dni.

Końcowo wskazać jednak należy, że nawet w przypadku transakcji handlowych z [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] co do których Prezes Urzędu uwzględnił, że nastąpiła prolongata terminu zapłaty do 100 dni od dnia wystawienia faktury, Strona postępowania opóźniła się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych nawet do 10 dni (np. Tabela B2 - lp. 4046, lp. 4047 - załącznik nr 5 do niniejszej decyzji).

XI. Wyłączenia podmiotowe i przedmiotowe

Analiza przekazanych przez Stronę informacji i dokumentów, w tym plików o nazwie: Tabela 1 (karta akt postępowania DZP 93.18.20 - 37, płyta CD, tom 1), JPK_VAT (karta akt postępowania DZP 93.18.20 - 22, tom 1, 601, tom 4), JPK_WB (karta akt postępowania DZP 93.18.20 - 22, tom 1) oraz dokumentów otrzymanych od Strony postępowania i jej kontrahentów Strony, pozwoliła na wyłączenie z niniejszego postępowania świadczeń pieniężnych nieobjętych zakresem podmiotowym bądź przedmiotowym Ustawy.

Jako nieobjęte zakresem podmiotowym bądź przedmiotowym należało wyłączyć świadczenia pieniężne:

- 1) świadczenia niestanowiące wynagrodzenia za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej np. noty odsetkowe, odszkodowania, opłaty viatoll - **ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie są w tym zakresie tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji, które znajdują się w Tabeli C1 stanowiącej załącznik nr 9 do Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092, strona 29 Decyzji, tom 7);**

2) świadczenia pieniężne, które wynikały z transakcji z podmiotami niewymienionymi w art. 2 Ustawy - wynikające z umów zawartych z osobami fizycznymi niebędącymi przedsiębiorcami - ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie są w tym zakresie tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji, które znajdują się w Tabeli C2 stanowiącej załącznik nr 10 do Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092, strona 29 Decyzji, tom 7);

Zarzut naruszenia art. 3 pkt 2 Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed 8 grudnia 2022 roku w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe (zarzut nr IV zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi Urzędu *naruszenie art. 3 pkt 2 Ustawy w zw. z art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe poprzez ich błędną wykładnię i w efekcie uznanie, że umowy leasingu zawarte z podmiotami kapitałowo powiązаныmi z bankami nie stanowią czynności bankowych sensu largo, podczas gdy za kwalifikacją wskazanych umów do ww. kategorii przemawia fakt, iż podmioty wchodzące w skład grupy kapitałowej Banku, posiadają szczególną pozycję i szczególne instrumenty wobec Spółki, pozwalające na dochodzenie należności w sposób skuteczny, co stanowiło ratio legis wyłączenia czynności bankowych spod zakresu zastosowania ustawy i tym samym przemawia za traktowaniem umów leasingu tak, jakby były wykonywane przez banki.*

W odniesieniu do powyższego zarzutu, Prezes Urzędu podtrzymuje argumentację przedstawioną w uzasadnieniu Decyzji na stronach 173-174 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1164-1164 verte, tom 7). **Po pierwsze [Informacja prawnie chroniona] nie jest bankiem, ale zwykłą spółką kapitałową, po drugie umowa leasingu nie jest czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ustawy Prawo bankowe, zatem transakcje handlowe udokumentowane fakturą [Informacja prawnie chroniona] oraz fakturą [Informacja prawnie chroniona] nie mieszczą się w zakresie wyłączenia, o którym mowa w art. 3 pkt 2 Ustawy.**

Uzupełniająco wskazać należy, że w art. 5 ust. 1 ustawy Prawo bankowe zawarty jest **catalog czynności bankowych zastrzeżonych wyłącznie dla banków** (z wyjątkiem określonym w art. 5 ust. 5 ustawy Prawo bankowe) i obejmuje on: *przyjmowanie wkładów pieniężnych płatnych na żądanie lub z nadejściem oznaczonego terminu oraz prowadzenie rachunków tych wkładów; prowadzenie innych rachunków bankowych; udzielanie kredytów; udzielanie i potwierdzanie gwarancji bankowych oraz otwieranie i potwierdzanie akredytyw;*

emitowanie b.p.w.; przeprowadzanie bankowych rozliczeń pieniężnych; wykonywanie innych czynności przewidzianych wyłącznie dla banku w odrębnych ustawach. Natomiast w art. 5 ust. 2 ustawy Prawo bankowe wymieniono **czynności niezastrzeżone wyłącznie dla banków**, tj.: udzielanie pożyczek pieniężnych; operacje czekowe i wekslowe oraz operacje, których przedmiotem są warranty; świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego; terminowe operacje finansowe; nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych; przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych oraz udostępnianie skrytek sejfowych; prowadzenie skupu i sprzedaży wartości dewizowych; udzielanie i potwierdzanie poręczeń; wykonywanie czynności zleconych, związanych z emisją papierów wartościowych; pośrednictwo w dokonywaniu przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym; pośrednictwo w zawieraniu umów lokaty strukturyzowanej; doradztwo w odniesieniu do lokat strukturyzowanych. Niemniej jednak **czynności wymienione w art. 5 ust. 2 ustawy Prawo bankowe uzyskują status czynności bankowych dopiero wtedy, gdy są wykonywane przez banki.** Wskazuje się, że **inne podmioty niż banki mogą wykonywać czynności wymienione w art. 5 ust. 2 ustawy Prawo bankowe, wtedy jednak czynności te nie mają charakteru czynności bankowych i do tych podmiotów nie znajdują zastosowania przepisy ustawy Prawo bankowe odnoszące się do czynności bankowych, w tym przede wszystkim przepisy dotyczące uprawnień i obowiązków.** Do wykonywania czynności bankowych z art. 5 ust. 2 ustawy Prawo bankowe nie jest konieczne uzyskanie zezwoleń, o których mowa w art. 34 i 36 ustawy Prawo bankowe, a zatem ich wykonywanie nie pociąga za sobą sankcji cywilnych i karnych za wykonywanie czynności bankowych bez zezwolenia. Jednak duża część działalności wskazanych w art. 5 ust. 2 ustawy Prawo bankowe jest objętych reglamentacją, polegającą na obowiązku uzyskania stosownego zezwolenia lub wpisu do rejestru na podstawie przepisów ustaw innych niż ustawy Prawo bankowe.⁸

Z przytoczonego wyżej zamkniętego katalogu czynności bankowych sensu stricto (art. 5 ust.1), jak i sensu largo (art. 5 ust. 2) jasno wynika, że umowa leasingu nie jest czynnością bankową. Nie sposób więc zgodzić się z twierdzeniem Strony, że **czynności wynikające z zawartych z [Informacja prawnie chroniona] umów leasingu uznać należy za czynności bankowe podlegające wyłączeniu spod zastosowania przepisów ustawy, gdyż mimo że - jak wskazała Strona -[Informacja prawnie chroniona] oraz „transakcje te**

⁸ W. Srokosz [w:] Prawo bankowe. Komentarz, red. K. Osajda, red. tomu J. Dybiński, Warszawa 2023, kom do art. 5, Legalis nb 29-30 i 92-94.

wiążą zatem nie bezpośrednio Banki, ale podmioty powiązane, **to należy je traktować tak samo jakby były wykonywane przez Banki”**.

Warto w tym miejscu wskazać, że umowa leasingu została uregulowana w art. 709¹ - 709¹⁸ k.c. Zgodnie z konstrukcją przyjętą w art. 709¹ k.c. elementy przedmiotowo istotne umowy leasingu sprowadzają się do tego, że: 1) finansujący, jako przedsiębiorca, zobowiązuje się nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie; 2) następnie finansujący zobowiązuje się oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony; 3) **korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego. Podstawowym obowiązkiem korzystającego jest więc uiszczanie na rzecz finansującego umówionego wynagrodzenia w formie ratalnej.**

Tak wyspecyfikowany zespół cech kwalifikuje leasing do grupy umów o korzystanie z rzeczy i zbliża go do najmu czy dzierżawy. Stosunki te należy jednak od siebie odróżniać, przede wszystkim ze względu na dominujący w umowie leasingu element kredytowania przez finansującego inwestycji korzystającego. W praktyce ukształtowało się kilka postaci leasingu, natomiast przykładowo w prawie podatkowym wyodrębnia się dwie kategorie leasingu - leasing operacyjny oraz leasing finansowy. Podział ten ma zasadnicze znaczenie dla określenia skutków podatkowych występujących zarówno po stronie Korzystającego jak i Finansującego. **W świetle ustawy o VAT leasing finansowy (odpisów amortyzacyjnych dokonuje Korzystający) należy traktować nie jako usługę, ale jako dostawę towarów. Leasing operacyjny (odpisów amortyzacyjnych dokonuje Finansujący) w przeciwieństwie to leasingu finansowego traktowany jest przez ustawę o VAT jako świadczenie usługi.**

Zgodnie zaś z art. 4 pkt 1) Ustawy *transakcja handlowa to umowa, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością*.

Umowa leasingu jest więc transakcją handlową, która nie podlega wyłączeniu na podstawie art. 3 pkt 2 Ustawy. Zaproponowana przez Stronę wykładnia skutkująca wyłączeniem transakcji handlowych zawartych z [Informacja prawnie chroniona] z zakresu postępowania nie posiada żadnych podstaw prawnych i nie może zostać przyjęta. Stanowiłaby przede wszystkim niedozwoloną rozszerzającą interpretację normy o charakterze wyjątkowym.

Zarzut naruszenia art. 13v ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku w związku z art. 13b ust. 4 cytowanej ustawy w brzmieniu obowiązującym po dniu 8 grudnia 2022 r. w związku z art. 4 pkt 14 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (zarzut nr II zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy) oraz Zarzut naruszenia art. 3 ust. 6 Ustawy z dnia 4 listopada 2022 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych (zarzut nr III zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi Urzędu naruszenie przepisu art. 13v ust. 1 Ustawy w związku z art. 13b ust. 4 Ustawy i w związku z art. 4 pkt 14 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, *poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że mogą być podstawą do nałożenia sankcji administracyjnej z tytułu zatorów płatniczych zobowiązania wynikające z transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, w sytuacji gdy jakiegokolwiek argumenty natury funkcjonalnej lub systemowej nie pozwalają przyjąć takiego wyniku wykładni jako ostateczny (taki pogląd nie ma żadnego uzasadnienia aksjologicznego, systemowego a nawet historycznego, bowiem zmiana dokonana ustawą z dnia 4 listopada 2022 roku, ma charakter jedynie porządkujący), a także - związane z tym powyższym - naruszenie przez Prezesa UOKiK przepisu art. 3 ust. 6 Ustawy z dnia 4 listopada 2022 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż stanowi on przepis intertemporalny stosowany w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy zmiana ustawy dokonana cytowaną ustawą w zakresie zobowiązań wobec podmiotów wchodzących do tej samej grupy kapitałowej ma charakter jedynie porządkujący (potwierdzający już wcześniej obowiązujący stan prawny), a cytowany przepis stosuje się do obszernych zmian normatywnych dokonywanych cytowaną ustawą nowelizującą, a pogląd prawny, zgodnie z którym zasadne byłoby nakładanie sankcji administracyjnej za opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych pomiędzy podmiotami należącymi do tej samej grupy kapitałowej nie ma uzasadnienia aksjologicznego, systemowego, a nawet historycznego.*

Strona w uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy podtrzymała stanowisko, że transakcje handlowe z [Informacja prawnie chroniona]) oraz [Informacja prawnie chroniona] „winny zostać w całości wyeliminowane z zarzutu przypisanego Stronie z przyczyn juretechnicznych”. W ocenie Strony Prezes UOKiK błędnie zidentyfikował jako przejaw zatorów płatniczych transakcje na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona] zawarte pomiędzy podmiotami wchodzącymi do tej samej grupy kapitałowej.

Zdaniem Strony brzmienie art. 13b ust. 4 Ustawy ustalone ustawą z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych „stanowi tzw. zmianę porządkującą (jedynie interpretacyjną, obrazującą wartości systemowe i wartości przypisywane ustawodawcy także przed 8 grudnia 2022 roku). Niezależnie od brzmienia przepisów intertemporalnych, należy stosować ją do przedmiotowego postępowania, bowiem stanowi normatywne uwzględnienie wykładni funkcjonalnej jaka winna zostać zastosowana także przed 8 grudnia 2022 roku”. Jak argumentuje Strona „do zmian interpretacyjnych nie stosuje się ogólnych przepisów intertemporalnych (...) na gruncie niniejszej sprawy, nie stosuje się przede wszystkim art. 3 ust. 1 i ust. 6 cytowanej ustawy nowelizującej, bowiem odnosi się on wyłącznie do zmian normatywnych (tworzących nowy stan prawny) wynikający z ustawy z dnia 4 listopada 2022 roku, a nie do zmian interpretacyjnych opisanych powyżej.” W ocenie Strony „jednoznacznie jedynie porządkujący charakter nowelizacji w tym zakresie potwierdza uzasadnienie ustawy nowelizującej z dnia 4 listopada 2022 roku”. Strona doszła do wniosku, że „nie istnieją jakiegokolwiek argumenty natury systemowej czy funkcjonalnej, aby uznać, że przed dniem 8 grudnia 2022 roku transakcje, których wyłącznymi stronami są podmioty z tej samej grupy kapitałowej przyczyniły się do powstawania zatorów płatniczych, a po tym dniu już nie.”

W uzupełnieniu do argumentacji przedstawionej na stronach 174 -176 Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 1164 verte - 1165 verte, tom 7), którą Prezes UOKiK niniejszym w pełni podtrzymuje, wskazać po pierwsze należy, że zmianę Ustawy polegającą na dodaniu do art. 13b kolejnych ustępów, tj. art. 13b ust. 3 i ust. 4, nie sposób traktować jako zmianę „jedynie porządkującą”.

Przepis art. 13b Ustawy jest przepisem podstawowym dla postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych, bowiem wprowadza (ust. 1) i definiuje (ust. 2) **zakaz nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.**

Nowelizacją ustawą z dnia 4 listopada 2022 r. ustawodawca **doprecyzował definicję nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych** znajdującą się już w art. 13b ust. 2 Ustawy przez dookreślenie, że *sumowaniu podlegają jedynie wymagalne w okresie objętym postępowaniem świadczenia pieniężne (w których minął termin ich zapłaty i które w okresie objętym postępowaniem zostały spełnione z opóźnieniem lub w okresie objętym postępowaniem nie zostały spełnione mimo upływu terminu zapłaty),*

a nie wszystkie świadczenia pieniężne niespełnione (np. w których wysokość świadczenia pieniężnego jest określona, jest ono jeszcze niespełnione, ale jednocześnie nie minął jeszcze termin zapłaty). Jak wskazano w uzasadnieniu projektu ustawy zmiana ta ma charakter czysto techniczny i precyzujący ewentualne wątpliwości interpretacyjne, które były zgłaszane przez przedsiębiorców⁹. Już na gruncie pierwotnego brzmienia przepisu art. 13b ust. 2 Ustawy w doktrynie i orzecznictwie oczywistym było jednak, że sumowaniu mogą podlegać jedynie wymagalne w okresie objętym postępowaniem świadczenia pieniężne¹⁰.

Natomiast w dobrym do art. 13b Ustawy ustępie 4 punkt 1-3 uregulowano wyłączenia świadczeń pieniężnych, które Prezes UOKiK pomija, ustalając wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych¹¹.

I tak, zgodnie z dobrym do art. 13b Ustawy ustępie 4 punkt 1, przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes UOKiK pomija niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, których termin spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 13c ust. 1 Ustawy. Wskazać jednak należy, że dobrym w tym zakresie regulacja nie jest jakościowo nowym rozwiązaniem, gdyż wyłączenie owych świadczeń wynikało już z art. 13v ust. 1 zdanie drugie Ustawy¹²

Natomiast wyłączenia wskazane w dobrym do art. 13b Ustawy ustępie 4 punkty 2 i 3 to zupełnie nowa kategoria wyłączeń. Przepis ten - wraz z art. 2 i art. 3 Ustawy - tworzy normę określającą zakres podmiotowy i przedmiotowy postępowania w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

W związku z tym nie sposób uznać, że zmiana art. 13b Ustawy polegająca na dodaniu ustępu 4 punktu 2, zgodnie z którym przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu”, pomija: (...)

⁹ Uzasadnienie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych druk nr 2620, <https://www.sejm.gov.pl/sejm9.nsf/PrzebiegProc.xsp?nr=2620>, dalej jako: „Druk 2620”.

¹⁰ Por. m. in. K. Menszig-Wiese [w:] Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Komentarz, red. K. Menszig-Wiese, Warszawa 2022, komentarz do art. 13b, nb 9.

¹¹ Druk 2620.

¹² Druk 2620.

2) transakcje handlowe, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej (...) ma charakter „wyłącznie interpretacyjny”.

Zgodnie z art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa, natomiast ustawa z dnia 4 listopada 2022 r. w swoich przepisach intertemporalnych wprost wskazuje, że do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 3 ust. 1), a także że do postępowań w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym (art. 3 ust 6).

Wszelkie wyłączenia podmiotowe i przedmiotowe znajdujące zastosowanie w niniejszym postępowaniu uregulowane są zatem w art. 2 i 3 Ustawy. Ustawa w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawą z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych nie odnosiła się w żaden sposób do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej.

Na marginesie wskazać należy, że wejście w życie z dniem 8 grudnia 2022 r. przepisu art. 13b ust. 4 pkt 2, wedle którego *przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych „pomijane” są transakcje handlowe, w których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, skorelowane było z całkowitą zmianą modelu karania*. Nowelizacja przepisów dokonana ustawą z dnia 4 listopada 2022 r. wprowadziła bowiem po pierwsze, uznaniowość Prezesa UOKiK przy wymiarze kary (na wzór ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów). Po drugie zmianie uległ matematyczny wzór, według którego obliczana jest administracyjna kara pieniężna. Wraz z wprowadzeniem nowego modelu karania opartego na określeniu górnej granicy zagrożenia karą i uznaniowości Prezesa UOKiK, uchylono także przepisy art. 13v ust. 6 i art. 13v ust. 8 Ustawy. Przepis art. 13v ust. 6 Ustawy zawiera obligatoryjną podstawę dla odstąpienia od wymierzenia kary przez Prezesa UOKiK z tytułu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, w sytuacji *gdy wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez stronę świadczeń pieniężnych objętych postępowaniem była równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez tę stronę w okresie objętym postępowaniem*, natomiast

przepis art. 13v ust. 8 zawiera fakultatywną podstawę dla odstąpienia w *uzasadnionych przypadkach*.

Ponadto wskazać należy, że ustawodawca już w momencie wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2020 r. przepisów regulujących postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych zaplanował zaostrenie ustawowego progu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych z 5 000 000 zł (w przypadku postępowań wszczynanych w 2020 i 2021 r.) do 2 000 000 zł (w przypadku postępowań wszczynanych od 2022 r.). Jak wskazano w uzasadnieniu rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych *Stopniowe dojście do wartości 2 000 000 zł zapewni dłuższy czas podmiotom na dostosowanie się do nowych regulacji*¹³.

Zdaniem Prezesa Urzędu zaostrenie progu sumy świadczeń, która stanowi nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych do kwoty 2 000 000 zł, wraz z obowiązującym od dnia 8 grudnia 2022 r. nowym modelem karania, pozwoli Prezesowi Urzędu trafnie identyfikować podmioty tworzące zatory płatnicze w gospodarce, nawet mimo pominięcia - na gruncie znowelizowanych przepisów - w sumie zatoru świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie względem podmiotów należących do tej samej grupy kapitałowej.

Na marginesie należy zwrócić uwagę, że w doktrynie wskazywano, iż objęcie zakresem postępowania transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej *z perspektywy praktycznej i biznesowej nie było to rozwiązanie optymalne*¹⁴. Nowelizacja ustawą z dnia 4 listopada 2022 r. podyktowana była także względami praktycznymi, gdyż jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy „w toku stosowania ww. ustawy ujawniły się kwestie wymagające dodatkowego uregulowania lub doprecyzowania w celu wyeliminowania wątpliwości”¹⁵. Nowelizacja ustawą z 4 listopada 2022 r. miała więc na celu m.in. „zwiększenie efektywności w prowadzonych przez Prezesa UOKiK postępowaniach w sprawie nadmiernego opóźniania

¹³ Uzasadnienie rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych, Druk nr 3475, <https://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/PrzebiegProc.xsp?id=480B04EFA391F40EC12584090027F675>, dalej jako: Druk 3475.

¹⁴ K. Menszig-Wiese [w:] Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Komentarz, red. K. Menszig-Wiese, Warszawa 2023, komentarz do art. 13b, Legalis nb 11.

¹⁵ Druk nr 2620.

się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych”¹⁶. Postępowania wszczęte w 2020 i 2021 r. wykazały bowiem, że zobowiązania pieniężne między podmiotami należącymi do tej samej grupy kapitałowej rozliczane są najczęściej przez potrącenie wzajemnych wierzytelności, w tym w postaci kompensat umownych, tj. nettingu bilateralnego, ale także nettingu multilateralnego (wielostronnego). Rozliczenia między tymi podmiotami są więc w zasadzie wyłącznie operacjami księgowymi, natomiast prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie częstokroć wymagało/wymaga od Prezesa Urzędu analizy szczegółowych procedur, umów i dokumentów, co przede wszystkim znacznie wydłuża postępowanie w sprawie. Ponadto - właśnie z uwagi na stosowane sposoby rozliczeń - taka szczegółowa analiza częstokroć ostatecznie doprowadzała Prezesa UOKiK do ustalenia, iż świadczenia pieniężne wynikające z transakcji handlowych zawartych z podmiotami z grupy kapitałowej zostały przez stronę danego postępowania spełnione w terminie (choć oczywiście nie w każdym przypadku, jak np. w niniejszym postępowaniu). Wyłączenie z zakresu analizy transakcji handlowych pomiędzy podmiotami z grupy kapitałowej zdaniem Prezesa Urzędu sprzyja więc urzeczywistnieniu zasady szybkości postępowania wyrażonej w art. 12 k.p.a., ale także w art. 13r Ustawy, zgodnie z którym *postępowanie powinno być zakończone nie później niż w terminie 5 miesięcy od dnia jego wszczęcia*.

W przypadku Grudnik sp. z o.o. Prezes Urzędu wszczął postępowanie postanowieniem z dnia 17 czerwca 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 5-7, tom 1) doręczonym Stronie w dniu 19 czerwca 2020 - a więc **ustawowy próg nadmiernego opóźnienia jest względem Strony postępowania mniej restrykcyjny i wynosi 5 000 000 zł**. W związku z tym do sumy świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych przez Stronę po terminie, zasadnie - zdaniem Prezesa UOKiK - wliczane są także świadczenia pieniężne wynikające z transakcji handlowych pomiędzy podmiotami z grupy kapitałowej. Ponadto, wbrew argumentacji Strony - forsowanej w oparciu o treść uzasadnienia projektu ustawy nowelizującej - **zdaniem Prezesa Urzędu opóźnienia w zapłacie przez Stronę podmiotom z grupy kapitałowej mogą mieć wpływ na rynek zewnętrzny**. Brak zapłaty przez Stronę któremukolwiek z podmiotów z grupy kapitałowej zagraża interesowi kolejnych przedsiębiorców działających na rynku, tj. dostawcom, wierzycielom tych podmiotów z grupy kapitałowej. W tym miejscu należy raczej sięgnąć do uzasadnienia rządowego projektu ustawy (Druk nr 3475), która wprowadziła postępowanie w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych do polskiego porządku prawnego, czyli ustawy w brzmieniu znajdującym zastosowanie do niniejszego postępowania, gdzie wskazano, że „nierzetelne regulowanie

¹⁶ Druk nr 2620.

własnych płatności (...) powoduje: brak możliwości regulowania przez wierzycieli własnych należności, co prowadzić może do narastania zjawiska zatorów płatniczych (...)”. Zatory płatnicze wywołują w gospodarce tzw. efekt domina czy kuli śnieżnej: przedsiębiorcy, którzy nie otrzymują w terminie zapłaty za dostarczone przez siebie towary lub wykonane usługi, w konsekwencji nie mają środków na spłatę własnych zobowiązań wobec kontrahentów, wywołując te same problemy u kolejnych podmiotów. Skutkuje to często pogorszeniem płynności finansowej pozostałych przedsiębiorców, a co za tym idzie także spadkiem ich konkurencyjności - zwłaszcza przedsiębiorców należących do sektora MŚP.

Mając na uwadze powyższe, nie sposób zgodzić się ze Stroną, że dodany mocą nowelizacji przepis art. 13b ust. 4 pkt 2 stanowi zmianę interpretacyjną „potwierdzającą już wcześniej obowiązujący stan prawny” oraz że w zakresie tej regulacji nie znajduje zastosowania norma intertemporalna - art. 3 ust. 1 i ust. 6 ustawy z dnia 4 listopada 2022 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych. Nie sposób uznać także, iż *„nakładanie sankcji administracyjnej za opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych pomiędzy podmiotami należącymi do tej samej grupy kapitałowej nie ma uzasadnienia aksjologicznego, systemowego, a nawet historycznego”*.

Świadczenia pieniężne wynikające z transakcji handlowych zawartych z podmiotami należącymi do grupy kapitałowej podlegają analizie Prezesa UOKiK na jednakowych zasadach jak świadczenia pieniężne wynikające z umów zawartych z podmiotami niezależnymi, które nie należą do grupy kapitałowej. W konsekwencji, wspomniane świadczenia pieniężne nie podlegały wyłączeniu spod analizy w toku przedmiotowego postępowania. Prezes Urzędu działał na podstawie i w granicach prawa i nie naruszył przepisów wskazanych przez Stronę.

Ponadto, Strona błędnie w uzasadnieniu wniosku wskazała, że Prezes UOKiK naliczył jednostkowe kary pieniężne od wszystkich transakcji handlowych zrealizowanych pomiędzy Spółkami Grupy na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona].

W tym miejscu należy bowiem wskazać, że - wbrew twierdzeniom Strony - jednostkowa kara pieniężna nie została naliczona od następujących transakcji:

- 1) [Informacja prawnie chroniona],
- 2) [Informacja prawnie chroniona].

Powyższe transakcje zostały wymienione w Tabeli C4 zawierającej świadczenia pieniężne, które stały się wymagalne po okresie objętym postępowaniem, tj. po 30 kwietnia 2020 r. stanowiącej Załącznik nr 12 do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. nr DZP-17/2023 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1577 verte, tom 9 oraz DZP 93.18.2020 - 1452, tom 8). **Łączna kwota transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej, od których Prezes UOKiK naliczył jednostkowe kary pieniężne wynosi więc w sumie [Informacja prawnie chroniona] (a nie [Informacja prawnie chroniona] - jak podaje Strona).**

Mając powyższe na uwadze, zarzut Strony dotyczący błędnego uwzględnienia przez Prezesa UOKiK w postępowaniu świadczeń pieniężnych na rzecz podmiotów powiązanych kapitałowo należy uznać za niezasadny.

XII. Świadczenia pieniężne, które nie zostały uwzględnione w sumie wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie przez Stronę postępowania

Analiza informacji i dokumentów przekazanych przez Stronę pozwoliła także na wyłączenie z niniejszego postępowania świadczeń pieniężnych, które z różnych względów nie mogły stanowić podstawy wymiaru kary:

1) świadczenia pieniężne, które nie były wymagalne w okresie objętym postępowaniem, a w tym:

- a) świadczenia pieniężne spełnione w całości przed okresem objętym postępowaniem, tj. przed 1 lutego 2020 r. - **ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie są w tym zakresie tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji, które znajdują się w Tabeli C3 stanowiącej załącznik nr 11 do Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092 -1092 verte, strona 29 -30 Decyzji, tom 7);**
- b) świadczenia pieniężne, które stały się wymagalne po okresie objętym postępowaniem, tj. po 30 kwietnia 2020 r. - **ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie są tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji, które znajdują się w Tabeli C4 stanowiącej załącznik nr 12 do Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092 verte, strona 30 Decyzji, tom 7), jednakże Prezes Urzędu rozpatrując sprawę ponownie dotatkowo wyłączył z zakresu postępowania świadczenie pieniężne**

udokumentowane fakturą [Informacja prawnie chroniona] które znajduje się w Tabeli W.1 nr Lp. 15, stanowiącej załącznik nr 9 do niniejszej decyzji, co zostało szczegółowo wyjaśnione w pkt X niniejszej decyzji;

2) świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę postępowania w terminie, a w tym:

- a) świadczenia pieniężne stanowiące opłaty za korzystanie z terminali płatniczych, które były automatycznie potrącane przez operatora terminali płatniczych Polcard przy realizacji wpłat i przelewów, za które operator terminali płatniczych Polcard wystawiał faktury obejmujące każdorazowo okres jednego miesiąca;
- b) świadczenia pieniężne stanowiące koszty faktoringowe, które były automatycznie potrącane przez faktora [Informacja prawnie chroniona] w ramach wypłacanych Stronie postępowania zaliczek na finansowanie;
- c) świadczenia pieniężne spełnione kartą płatniczą w momencie spełnienia na rzecz Strony świadczenia niepieniężnego przez kontrahenta;
- d) świadczenia pieniężne spełnione gotówką przez Stronę postępowania w momencie spełnienia na rzecz Strony świadczenia niepieniężnego przez kontrahenta;
- e) inne świadczenia pieniężne, w stosunku do których Prezes Urzędu ustalił, że Strona postępowania spełniła je przed upływem terminu zapłaty,
 - **ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie w zakresie świadczeń wyżej wymienionych w punkcie 4) a-e są w tym zakresie tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji, które znajdują się w Tabeli C5 stanowiącej załącznik nr 13 do Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092 verte, strona 30 Decyzji, tom 7); jednakże Prezes Urzędu rozpatrując sprawę ponownie dotatkowo uznał za spełnione w terminie świadczenia pieniężne wynikające z niektórych transakcji handlowych z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona], które znajdują się w Tabeli W.1 nr Lp. 1-14 stanowiącej załącznik nr 9 do niniejszej decyzji, a także z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona], które znajdują się w Tabeli W.1 nr Lp. 16-24 stanowiącej załącznik nr 9 do niniejszej decyzji, co zostało szczegółowo wyjaśnione w pkt X niniejszej decyzji,**

3) świadczenia pieniężne dla których wystawiono faktury korygujące w całości wysokość świadczenia pieniężnego wynikającego z faktury pierwotnej - ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie są w tym zakresie tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji, które znajdują się w Tabeli C6

stanowiącej załącznik nr 14 do Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1092 verte -1093, strona 30-31 Decyzji, tom 7);

- 4) świadczenia pieniężne wynikające z faktur korygujących, które nie odnosiły się do otrzymanych przez Stronę faktur zakupowych podlegających rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu - ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie są w tym zakresie tożsame z ustaleniami poczynionymi w pierwszej instancji, które znajdują się w Tabeli C7 stanowiącej załącznik nr 15 do Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1093 - 1093 verte, strona 31-32 Decyzji, tom 7).

W tym miejscu Prezes Urzędu wskazuje, że ustawą z dnia 4 listopada 2022 r. został dodany do Ustawy art. 13va zgodnie z którym „Wykaz świadczeń pieniężnych poddanych analizie w toku postępowania wraz z danymi pozwalającymi na identyfikację danego świadczenia jest określony w załączniku do decyzji w sprawach, o których mowa w art. 13u i art. 13v ust. 1, 7 i 11(...)”. Z kolei przepisy intertemporalne ustawy z dnia 4 listopada 2022 r. tj. art. 3 ust. 7 i 8 stanowią, że: „7. Do postanowień i decyzji w sprawach, o których mowa w art. 13u i art. 13v ust. 1, 6-8 i 11 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wydawanych w ramach postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 13va ustawy zmienianej w art. 1.” oraz „8. W przypadku decyzji, o których mowa w art. 13v ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wydawanych w ramach postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy załącznik, o którym mowa w art. 13va ustawy zmienianej w art. 1, zawiera również wykaz jednostkowych kar, o których mowa w art. 13v ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.”

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu załączył do niniejszej decyzji jako załączniki Tabele zawierające wykaz wszystkich świadczeń pieniężnych, za które obliczona została jednostkowa kara pieniężna (Tabele A1-A3, Tabele B1-B5), składająca się na sumę administracyjnej kary pieniężnej nałożonej na Stronę postępowania. Niecelowym jest natomiast załączanie do niniejszej decyzji Tabel zawierających świadczenia pieniężne, co do których nie została obliczona jednostkowa kara pieniężna, a więc nie stanowiących podstawy wymiaru kary (Tabele od C1 do C7). Ustalenia Prezesa Urzędu działającego jako organ drugiej instancji są w tym zakresie tożsame z ustaleniami poczynionymi w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, natomiast Strona postępowania otrzymała już Tabele od C1 do C7 wraz z Decyzją. **Podkreślić jednakże należy, że świadczenia pieniężne, które na skutek rozpatrzenia przez Prezesa UOKiK wniosku o ponowne**

rozpatrzenie sprawy, zostały wyłączone z postępowania dodatkowo (tj. ponad świadczenia pieniężne już wskazane w Tabelach od C1 do C7) znajdują się w Tabeli W.1, stanowiącej załącznik nr 9 do niniejszej decyzji.

XIII. Świadczenia pieniężne wymagalne w okresie objętym postępowaniem, niespełnione przez Stronę w okresie objętym postępowaniem lub spełnione przez nią po terminie

Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, które świadczenia pieniężne wykazane przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1”, wymagalne w okresie objętym postępowaniem, nie zostały w ogóle przez Stronę postępowania spełnione (do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem) albo zostały przez nią spełnione w okresie objętym postępowaniem, jednak po umownym terminie zapłaty lub zostały spełnione po upływie maksymalnego terminu zapłaty ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2) Ustawy (dalej: zakwestionowane świadczenia pieniężne).

Obowiązek zapłaty zakwestionowanych świadczeń pieniężnych wynikał z zawartych przez Stronę umów z kontrahentami, stwierdzonych wystawionymi przez nich dowodami zakupu, które Strona wykazała w „Ostatecznej Tabeli nr 1”. Każde z tych świadczeń pieniężnych było wymagalne w okresie objętym postępowaniem, tj. od dnia 1 lutego 2020 r. do dnia 30 kwietnia 2020 r. Dowody zakupu dokumentujące zawarcie powyższych umów zostały ujęte przez Stronę w ewidencji zakupu VAT - w plik JPK_VAT. Co do części transakcji handlowych wskazanych przez Stronę postępowania w „Ostatecznej Tabeli nr 1”, która nie znalazła potwierdzenia w ewidencji JPK_VAT, Strona na wezwanie Prezesa Urzędu, już w postępowaniu prowadzonym w pierwszej instancji, złożyła dowody zawarcia transakcji handlowych w postaci dowodów zakupu (faktur VAT), umów oraz innych dokumentów źródłowych. Zawarcie tych umów i wynikający z nich obowiązek spełnienia świadczeń pieniężnych oraz uzgodniony przez strony termin zapłaty zostały potwierdzone w materiale dowodowym i nie budzą wątpliwości, zatem Prezes Urzędu rozpatrując sprawę ponownie nie stwierdził konieczności dalszych wyjaśnień w tym zakresie.

Wszystkie transakcje handlowe, których dotyczą zakwestionowane świadczenia pieniężne zostały zawarte w związku z działalnością prowadzoną przez Spółkę i jej kontrahentów. Świadczenia pieniężne zostały zastrzeżone w zamian za spełnienie świadczenia niepieniężnego, którego przedmiotem była dostawa towarów lub świadczenie usług. **Tym samym przedmiotowe świadczenia pieniężne stanowią wynagrodzenie za dostawę towaru lub świadczenie usług w transakcjach handlowych w rozumieniu art. 4 pkt 1**

Ustawy. W związku z powyższym, stanowią one „świadczenie pieniężne” w rozumieniu art. 4 pkt 1a Ustawy.

W przypadku, w którym umowny termin zapłaty wskazany przez Stronę postępowania przypadła na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, Prezes Urzędu przyjął w swoich ustaleniach, że terminem zapłaty był następny dzień, który nie był dniem wolnym od pracy ani sobotą - stosownie do treści art. 115 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz.U. 2023 r. poz. 1610 ze zm.).

W odniesieniu do świadczeń pieniężnych, które zostały zapłacone przelewami z rachunków bankowych Strony postępowania, Prezes Urzędu ustalił datę spełnienia świadczenia pieniężnego w oparciu o informacje przekazane przez Stronę w „Ostatecznej Tabeli nr 1” oraz wyciągi bankowe w plikach JPK_WB w zakresie w jakim te informacje były ze sobą spójne. Natomiast w zakresie w jakim informacje przekazane przez Stronę nie znalazły odzwierciedlenia w plikach JPK_WB, Prezes Urzędu ustalił stan faktyczny w oparciu o wyjaśnienia przedłożone przez Stronę postępowania pismem z 12 stycznia 2021 r. (błędna data na piśmie 12 luty 2020 r.) (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 557, tom 4). W przypadku dokonania zapłaty przelewem bankowym, za datę zapłaty Prezes Urzędu uznał datę operacji bankowej - ustaloną na podstawie danych zawartych w plikach JPK_WB, które okazały się co do zasady zgodne z wyjaśnieniami Strony postępowania dotyczącymi daty spełnienia świadczeń pieniężnych, zawartymi w „Ostatecznej Tabeli nr 1”.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Prezes Urzędu ustalił, że w ramach rozliczeń z kontrahentami z tytułu odpłatnej dostawy towarów lub świadczonych usług obok standardowej metody płatności świadczeń pieniężnych wynikających z otrzymanych od dostawców dowodów zakupu, tj. przelewem bankowym, Strona rozliczała swoje zobowiązania w całości lub w części stosując potrącenia wzajemnych wierzytelności powstałych w relacjach handlowych Strony i jej kontrahentów (określane również mianem kompensat). W tych przypadkach weryfikacja terminów spełnienia świadczeń pieniężnych została dokonana w oparciu o wyjaśnienia dotyczące mechanizmu dokonywania potrąceń jako formy spełnienia świadczeń pieniężnych przedstawione przez Stronę w postępowaniu w pierwszej instancji w piśmie z dnia 9 września 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 30 - 30 verte, tom 1) oraz dowody dokonania potrąceń. W piśmie z dnia 9 września 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 30, tom 4) Strona wyjaśniła, że wszystkie kompensaty mają charakter potrąceń umownych. Natomiast wraz z pismem z dnia 12 stycznia 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 564,

tom 4) Strona przekazała dwie wypełnione tabele poświęcone rozliczeniom w trybie potrąceń, z których także wynika, że wszystkie potrącenia miały charakter potrąceń umownych, a spełnienie świadczenia w zakresie potrącanej części było dokonywane w dacie złożenia oświadczenia w przedmiocie potrącenia (potwierdzonego przez drugą stronę transakcji).

Analiza dat zapłaty wskazanych przez Stronę postępowania w „Ostatecznej Tabeli nr 1” oraz w przekazanych dowodach dotyczących potrąceń nie wykazały rozbieżności, a tym samym nie wzbudziły wątpliwości Prezesa Urzędu, co do ich zgodności ze stanem faktycznym. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie, przedstawione przez Stronę postępowania dowody pozwoliły potwierdzić spełnienie świadczeń pieniężnych wskazanych przez nią w „Ostatecznej Tabeli nr 1”, jako spełnionych w drodze potrąceń.

Zgodnie z art. 13 b ust. 2 Ustawy w zw. z art. 14 ust. 2 ustawy zmieniającej *nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmiot, o którym mowa w art. 2, niebędący podmiotem publicznym, ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 5 000 000 złotych.*

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika natomiast, że Strona postępowania zawierała transakcje handlowe, w których wartość świadczeń pieniężnych wyrażona była w złotych, ale także w euro. Zatem w celu ustalenia czy *suma wartości wymagalnych świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie wynosi co najmniej 5 000 000 zł*, Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie ustalił wartość świadczeń pieniężnych wyrażonych w euro w przeliczeniu na złote na podstawie art. 13v ust. 1 Ustawy w zw. z art. 10 ust. 1a Ustawy - analogicznie jak w postępowaniu prowadzonym w pierwszej instancji - sposób przewalutowania został omówiony na str. 145-146 Decyzji.

Jako podstawę przewalutowania świadczeń pieniężnych wyrażonych w euro, Prezes Urzędu przyjął więc średni kurs euro ogłaszany przez Narodowy Bank Polski (dalej także: „NBP”) na ostatni dzień roboczy miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenia pieniężne stały się wymagalne, tj. odpowiednio na dzień:

- a) na dzień 31 grudnia 2019 r. dla świadczeń pieniężnych, które stały się wymagalne w okresie od 1 stycznia 2020 r. do 31 stycznia 2020 r.;
- b) na dzień 31 stycznia 2020 r. dla świadczeń pieniężnych, które stały się wymagalne w okresie od 1 lutego 2020 r. do 29 lutego 2020 r.;

- c) na dzień 28 lutego 2020 r. świadczeń pieniężnych, które stały się wymagalne w okresie od 1 marca 2020 r. do 31 marca 2020 r.;
- d) na dzień 31 marca 2020 r. dla świadczeń pieniężnych, które stały się wymagalne w okresie od 1 kwietnia 2020 r. do 30 kwietnia 2020 r.

W tym miejscu podkreślić należy, że ustalenia faktyczne Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie, co do poszczególnych transakcji handlowych są w znaczącej mierze tożsame z ustaleniami faktycznymi Prezesa Urzędu poczynionymi w pierwszej instancji w Tabelach A1, A2, A3, B1, B2, B3, B4, B5 stanowiących załączniki do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. nr DZP-17/2023 karta kat postępowania DZP 93.18.2020 - 1172 -2921 verte, tom 7- 14).

Szczegółowe ustalenia Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie w przedmiocie „zakwestionowanych świadczeń pieniężnych” znajdują się w Tabelach A1, A2, A3, B1, B2, B3, B4, B5 stanowiących Załączniki do niniejszej decyzji, zgodnie z następującym podziałem:

- a) **Tabela A1** zawiera świadczenia pieniężne niespełnione przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r., pomimo upływu maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona], (Tabela A1 - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji);
- b) **Tabela A2** zawiera świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po upływie maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek dostawcy lub podmiotu trzeciego (faktora) uprawnionego do otrzymania zapłaty od Strony postępowania, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (Tabela A2 - załącznik nr 2 do niniejszej decyzji);
- c) **Tabela A3** zawiera świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po upływie maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. częściami (np. kilkakrotnie przelewem albo częściowo przelewem, częściowo przez potrącenie wzajemnych wierzytelności), co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (Tabela A3 - załącznik nr 3 do niniejszej decyzji);

- d) **Tabela B1** zawiera świadczenia pieniężne niespełnione przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r., co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (Tabela B1 - załącznik nr 4 do niniejszej decyzji);
- e) **Tabela B2** zawiera świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek krajowy dostawcy lub podmiotu trzeciego (faktora) uprawnionego do otrzymania zapłaty od Strony postępowania, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (Tabela B2 - załącznik nr 5 do niniejszej decyzji);
- f) **Tabela B3** zawiera świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek dostawcy, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w euro (EUR) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (po przewalutowaniu), (Tabela B3 - załącznik nr 6 do niniejszej decyzji);
- g) **Tabela B4** zawiera świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności, co do których wartość świadczenia pieniężnego Strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (Tabela B4 - załącznik nr 7 do niniejszej decyzji);
- h) **Tabela B5** zawiera świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. częściami, tj. w kilku płatnościach (np. kilkakrotnie przelewem lub częściowo przelewem, a częściowo przez potrącenie wierzytelności. Tabela uwzględnia również takie przypadki, w których do niektórych świadczeń pieniężnych wystawione były faktury korygujące), co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (Tabela B5 - załącznik nr 8 do niniejszej decyzji).

Reasumując, rozpatrując niniejszą sprawę ponownie Prezes Urzędu ustalił, że **suma wszystkich świadczeń pieniężnych wymagalnych w okresie objętym postępowaniem, tj. luty, marzec, kwiecień 2020 r., które nie zostały spełnione lub zostały spełnione po terminie przez Stronę w tym okresie, wyniosła 71 541 033,15 zł, podczas gdy w Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. DZP -17/2023 kwotę tą ustalono na [Informacja prawnie chroniona].**

XIV. Wysokość kary za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych

Decyzją z dnia 5 kwietnia 2023 r. Prezes UOKiK nałożył na Grudnik sp. z o.o. z siedzibą w Krakowie administracyjną karę pieniężną w wysokości 406 653,00 złotych.

Na stronach 182-184 Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1168 verte -1169 verte, tom 7) Prezes Urzędu wyjaśnił, że wysokość kary obliczana jest jako suma jednostkowych kar za każde niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenie pieniężne, które było wymagalne w okresie objętym postępowaniem, z pominięciem świadczeń pieniężnych, w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania.

Wysokość jednostkowej kary, jest natomiast obliczana według wzoru ustalonego w art. 13v ust. 2 Ustawy, tj.:

$$\text{JKP} = \text{WŚ} \times n / 365 \times \text{OU}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

JKP - jednostkową karę za niespełnione lub spełnione po terminie świadczenie pieniężne,

WŚ - wartość niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego,

n - wyrażony w dniach okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego, do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem, albo do dnia jego spełnienia, jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem,

OU - odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, ustalone na dzień wydania niniejszej decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej.

Zgodnie z wyraźnym brzmieniem art. 13v ust. 2 Ustawy **odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, ustalone zostają na dzień wydania decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej.**

W dniu wydania przez Prezesa UOKiK Decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej nr DZP-17/2023, tj. w dniu 5 kwietnia 2023 r. odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych wynosiły 16,75% w stosunku rocznym¹⁷.

Prezes Urzędu wydając Decyzję nr DZP-17/2023 prawidłowo obliczył wysokość jednostkowych kar pieniężnych za każde niespełnione lub spełnione po terminie świadczenie pieniężne według wskaźnika OU wynoszącego 16,75 %, co zostało wyszczególnione w Tabelach A1, A2, A3, B1, B2, B3, B4, B5 stanowiących Załączniki do Decyzji nr DZP-17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r. Natomiast suma wszystkich jednostkowych kar pieniężnych wyniosła 406 653,00 złotych i w takiej wysokości Prezes UOKiK nałożył na Stronę administracyjną karę pieniężną.

W tym miejscu wskazać należy, że od dnia 5 kwietnia 2023 r. do dnia wydania niniejszej decyzji wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych uległa zmianie. Na dzień wydania niniejszej decyzji odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych wynoszą 15,75% w stosunku rocznym¹⁸. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes UOKiK na nowo obliczył więc jednostkowe kary pieniężne za każde niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenie pieniężne według wskaźnika OU wynoszącego obecnie 15,75 %.

Zmiana wysokości administracyjnej kary pieniężnej wynika także z dokonania przez Prezesa Urzędu rozpatrującego sprawę ponownie, odmiennych ustaleń faktycznych w zakresie konkretnych transakcji handlowych z kontrahentem [Informacja prawnie chroniona] (wyjaśnione szczegółowo w pkt X niniejszej decyzji).

W związku z powyższymi zmianami, sumy jednostkowych kar pieniężnych za każde niespełnione przez Stronę oraz spełnione po terminie świadczenie pieniężne, które było wymagalne okresie objętym postępowaniem w poszczególnych Tabelach, stanowiących załączniki do niniejszej decyzji wynoszą:

- w Tabeli A1 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona],

¹⁷ Obwieszczenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 21 grudnia 2022 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (M.P. z 2022 r. poz. 1263).

¹⁸ Obwieszczenie Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 22 grudnia 2023 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych (M.P. z 2023 r. poz. 1465).

- w Tabeli A2 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona],
- w Tabeli A3 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona],
- w Tabeli B1 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona],
- w Tabeli B2 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona],
- w Tabeli B3 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona],
- w Tabeli B4 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona],
- w Tabeli B5 suma jednostkowych kar wynosi: [Informacja prawnie chroniona].

Suma wszystkich jednostkowych kar pieniężnych wynikających z ww. Tabel A1-B5 wynosi natomiast **380 175,86 zł (trzysta osiemdziesiąt tysięcy sto siedemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy)**.

Rozpatrując sprawę ponownie Prezes Urzędu uchylił więc Decyzję nr DZP-17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r. w części, tj. w pkt I.2. nakładającym na Grudnik spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie administracyjną karę pieniężną w wysokości 406 653,00 zł (słownie: czterysta sześć tysięcy sześćset pięćdziesiąt trzy złote i zero groszy) i niniejszą decyzją **nałożył na Grudnik spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie administracyjną karę pieniężną w wysokości 380 175,86 zł (trzysta osiemdziesiąt tysięcy sto siedemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt sześć groszy)**.

Ustalenia Prezesa Urzędu znajdujące się w Decyzji nr DZP-17/2023, a także w niniejszej decyzji - ze wskazaniem sum JKP w poszczególnych tabelach A1, A2, A3, B1, B2, B3, B4, B5, oraz łącznie po zsumowaniu wszystkich danych z Tabel - zaprezentowane zostały poniżej:

Tabela	Ustalenia Prezesa UOKiK w Decyzji DZP-17/2023 w zakresie wartości jednostkowych kar pieniężnych	Ustalenia Prezesa UOKiK po ponownym rozpatrzeniu sprawy w zakresie wartości jednostkowych kar pieniężnych
A1	[Informacja prawnie chroniona]	[Informacja prawnie chroniona]
A2		

A3		
B1		
B2		
B3		
B4		
B5		
Podsumowanie	406 653,00	380 175,86

XV. Przestanki odstąpienia od wymierzenia kary lub obniżenia jej wysokości

Prezes UOKIK działając jako organ II instancji ponownie rozpatrując sprawę poddał analizie przestanki odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej wskazane w art. 13v ust. 6, 7 i 8 Ustawy.

XVI. Przestanka odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 6 Ustawy

Zgodnie z art. 13v ust. 6 Ustawy Prezes Urzędu odstępuje od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez stronę postępowania świadczeń pieniężnych, za które obliczono by jednostkowe kary, jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez tę stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem.

W toku postępowania administracyjnego toczącego się w pierwszej instancji Prezes Urzędu pismem z dnia 19 stycznia 2021 r. (karta akt postępowania DZP.93.18.2020 - 581A-587, tom 4) wezwał Stronę postępowania do udzielenia informacji dotyczącej sumy nieotrzymanych lub otrzymanych przez Stronę po terminie świadczeń pieniężnych, tj. łącznej kwoty świadczeń pieniężnych, które były wymagalne w okresie objętym postępowaniem luty, marzec, kwiecień 2020 r., a których Strona nie otrzymała w terminie od swoich kontrahentów - w celu ustalenia istnienia ewentualnej przestanki odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 6 Ustawy.

W piśmie z dnia 10 lutego 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 612A, tom 4) Strona wskazała, że wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie wyniosła [Informacja prawnie chroniona]. Następnie w piśmie z dnia 1 marca 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 622 - 622 verte, tom 4) Strona oświadczyła, że wartości świadczeń nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie w miesiącach styczeń, luty, marzec, kwiecień 2020 r. wyniosły odpowiednio [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona]. Strona postępowania pismem z dnia 31 marca 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 646, płyta CD, tom 4) przekazała również tabelę o nazwie *Faktury odbiorców do kontroli v.2.1* zawierającą szczegółowe informacje o świadczeniach nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez Spółkę, wymagalnych w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r.

W piśmie z dnia 12 grudnia 2022 r. - *Zawiadomienie wraz z uzasadnieniem postawionego zarzutu* (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 744-1008, tom 6) Prezes Urzędu wskazał, że na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalił, że suma świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem wyniosła nie więcej niż [Informacja prawnie chroniona] i jest niższa niż suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem, zatem nie zachodzi przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary.

Z powyższym nie zgodziła się Strona postępowania, która w piśmie z dnia 13 stycznia 2023 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1002 verte - 1003 verte, tom 6) wskazała, iż kwota świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych przez Stronę po terminie w okresie objętym postępowaniem nie wyniosła [Informacja prawnie chroniona], ale [Informacja prawnie chroniona]. Zdaniem Strony różnica między tymi kwotami wynika z *niewwzględnienia przez Urząd następujących świadczeń: 1. należności rozliczonych po terminie kompensatą [Informacja prawnie chroniona]; 2. należności rozliczonych po terminie z wykorzystaniem karty płatniczej [Informacja prawnie chroniona]; 3. należności rozliczonych po terminie w kasie [Informacja prawnie chroniona] - suma należności błędnie niewwzględnionych przez Urząd wynosi zatem [Informacja prawnie chroniona]*

Ponadto, Strona wskazała, że prawidłowa kwota świadczeń spełnionych przez Stronę po terminie nie wynosi [Informacja prawnie chroniona] ale maksymalnie [Informacja prawnie chroniona]. Ustalenia Prezesa Urzędu co do wysokości świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych przez Stronę po terminie jest zdaniem Strony

„nieprawidłowe z co najmniej dwóch względów: - część należności objętych postępowaniem w ogóle nie podlega uwzględnieniu przy ustalaniu czy Strona dopuściła się nadmiernych opóźnień w spełnianiu świadczeń pieniężnych (świadczenia wynikające z czynności bankowych, świadczenia pomiędzy podmiotami z tej samej grupy kapitałowej); - część świadczeń objętych postępowaniem została uznana za spełnione po terminie wskutek błędnego przyjęcia przez Prezesa Urzędu 60 - dniowego terminu spełnienia tych świadczeń mimo braku podstawy prawnej do przyjęcia tego terminu w sytuacji, gdy w umowie pomiędzy stronami termin spełnienia świadczenia został ustalony jako dłuższy i został on dotrzymany.”

Zdaniem Strony kwota świadczeń pieniężnych, co do których Strona faktycznie dopuściła się opóźnienia w ich spełnieniu jest niższa od kwoty świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych przez Stronę po terminie w okresie objętym postępowaniem, zatem w niniejszej sprawie zachodzi przesłanka obligująca Prezesa Urzędu do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 6 Ustawy.

Prezes Urzędu nie podzielił stanowiska Strony i w uzasadnieniu Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1166, tom 7), wskazał, że *wobec nieuwzględnienia argumentacji Strony, w szczególności dotyczącej grup kapitałowych oraz terminów zapłaty obowiązujących Stronę na podstawie umów z kontrahentami [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona], proporcje pomiędzy wartością świadczeń pieniężnych niespełnionych i spełnionych po terminie przez Stronę oraz wartością świadczeń pieniężnych nieotrzymanych i otrzymanych po terminie przez Stronę nie uległy zmianie w sposób uzasadniający odstąpienie przez Prezesa Urzędu od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 6 Ustawy.*

Zarzut naruszenia art. 13v ust. 6 Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku (zarzut nr V zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi Urzędu *naruszenie art. 13v ust. 6 Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku poprzez jego nieuzasadnione niezastosowanie wobec uznania, że wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez stronę postępowania świadczeń pieniężnych, za które zgodnie z art. 13v ust. 2 obliczono by jednostkowe kary, nie jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez Stronę postępowania*

w okresie objętym postępowaniem, podczas gdy z okoliczności niniejszej sprawy wynika wprost, że:

- 1) organ w sposób nieprawidłowy ustalił wysokość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem i wyniosła ona co najmniej [Informacja prawnie chroniona] na co składa się [Informacja prawnie chroniona] tytułem należności spełnionych po terminie oraz [Informacja prawnie chroniona] tytułem należności niespełnionych a wymagalnych, a które to nieprawidłowe ustalenie prawdopodobnie wynikało z nieuwzględnienia przez organ należności rozliczonych po terminie kompensatą [Informacja prawnie chroniona], należności rozliczonych po terminie z wykorzystaniem karty płatniczej [Informacja prawnie chroniona] oraz należności rozliczonych po terminie w kasie [Informacja prawnie chroniona]);
- 2) przy uwzględnieniu zarzutów Strony postępowania dotyczących świadczeń pieniężnych wobec podmiotów wchodzących w skład tej samej co Strona postępowania grupy kapitałowej, jak również dokonania przez organ błędnej wykładni oświadczeń w przedmiocie prolongowania terminów zapłaty przez [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] należałoby uznać, że kwota świadczeń niespełnionych lub spełnionych po terminie [Informacja prawnie chroniona] jest niższa od kwoty świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych przez Stronę po terminie w okresie objętym postępowaniem [Informacja prawnie chroniona].

W treści uzasadnienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona wskazała, że *suma należności błędnie nieuwzględnionych przez Urząd wynosi zatem [Informacja prawnie chroniona], natomiast łączna wartość świadczeń, które niesłusznie zostały zakwalifikowane przez organ jako spełnione po terminie, wynosi około [Informacja prawnie chroniona], na co składają się należności spełnione w terminie oraz należności wyłączone przedmiotowo spod regulacji ustawy (należności wynikające z czynności z podmiotami z tej samej grupy kapitałowej oraz należności wynikające z czynności bankowych)*. W ocenie Strony prawidłowa kwota świadczeń pieniężnych spełnionych przez Stronę po terminie nie wynosi [Informacja prawnie chroniona], ale maksymalnie [Informacja prawnie chroniona]. W związku z tym - zdaniem Strony - kwota świadczeń niespełnionych lub spełnionych po terminie jest niższa od kwoty świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych

przez Stronę po terminie w okresie objętym postępowaniem, co z kolei obligowało Organ do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 6 ustawy.

Już w tym miejscu Prezes Urzędu informuje, że podtrzymuje stanowisko wyrażone już w Decyzji na stronach 148-152 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1151 verte -1153 verte, tom 7) oraz 176-177 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1165 verte -1166, tom 7). Rozpatrując sprawę w pierwszej instancji Prezes Urzędu prawidłowo ustalił, że suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez Stronę postępowania w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jest niższa niż suma świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem, zatem w sprawie nie ziszcila się więc przesłanka odstąpienia od wymierzenia Stronie administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 6 Ustawy.

Mając jednak na uwadze argumenty Strony, Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie podjął dodatkowe czynności w celu dokładnego zweryfikowania kwoty świadczeń pieniężnych nieotrzymanych przez Stronę lub otrzymanych po terminie w okresie objętym postępowaniem. Pismem z dnia 7 listopada 2023 r. (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 34-38 verte, tom I) Prezes Urzędu wezwał Stronę postępowania do wskazania, które świadczenia pieniężne, nieotrzymane bądź otrzymane po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem - w jej ocenie - nie zostały uwzględnione przez Prezesa UOKiK w Załącznikach do Decyzji nr DZP-17/2023.

W piśmie z dnia 30 listopada 2023 r. (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 47- 57, tom I) Strona wskazała, że *po ponownej analizie - jej zdaniem - w tabelach D1-D4 oraz E1-E6 stanowiących załączniki do Decyzji Prezesa Urzędu z dnia 5 kwietnia 2023 r. nie zostały uwzględnione:*

a. kwota [Informacja prawnie chroniona] z tytułu świadczeń rozliczonych po terminie kompensatą - szczegółowy wykaz świadczeń składający się na ww. kwotę został ujęty w tabeli „Faktury odbiorców V.2 kompensaty odwołanie wer1”,

b. kwota [Informacja prawnie chroniona] z tytułu świadczeń pieniężnych rozliczonych po terminie z wykorzystaniem karty płatniczej (POLCARD) - szczegółowy wykaz świadczeń pieniężnych składający się na ww. kwotę został ujęty w tabeli „Kopia pliku Faktury odbiorców V.2 POLCARD odwołanie wer1”,

c. kwota [Informacja prawnie chroniona] z tytułu świadczeń rozliczonych po terminie w kasie - szczegółowy wykaz świadczeń pieniężnych składający się na ww. kwotę został ujęty w tabeli „Faktury odbiorców do kontroli v.2 kasa_2 odwołanie wer1”.

W ocenie Strony suma należności nieuwzględnionych przez Prezesa UOKiK wyniosła łącznie [Informacja prawnie chroniona]

Ponadto, w ww. piśmie Strona podniosła, że Organ „w Kolumnie E4” ujął jako zapłacone w terminie należności z faktur, które zdaniem Strony zostały uregulowane po terminie, tj. [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona] Zdaniem Prezesa Urzędu Stronie chodziło nie o „Kolumnę E4”, ale o „Tabelę E4”, gdzie znajdują się świadczenia pieniężne, które Strona otrzymała w terminie zapłaty.

Do w/w pisma Strona załączyła następujące pliki: „Faktury odbiorców V.2 kompensaty odwołanie wer1”, „Kopia pliku Faktury odbiorców V.2 POLCARD odwołanie wer1”, „Faktury odbiorców do kontroli v.2 kasa_2 odwołanie wer 1”, [Informacja prawnie chroniona], potwierdzenie zapłaty faktury [Informacja prawnie chroniona] [Informacja prawnie chroniona] oraz potwierdzenie zapłaty faktury [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 47-57, tom I).

Prezes Urzędu w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego oraz uzupełniony w toku postępowania toczącego się z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, dokonał ponownej, szczegółowej analizy świadczeń pieniężnych nieotrzymanych bądź otrzymanych po terminie przez Stronę w okresie objętym postępowaniem.

W tym miejscu po pierwsze trzeba zwrócić uwagę, że w toku niniejszego postępowania administracyjnego **Strona zmodyfikowała swoje dotychczasowe twierdzenia, co do wysokości należności nieuwzględnionych - jej zdaniem - przez Prezesa UOKiK w sumie świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych przez Stronę po terminie z kwoty [Informacja prawnie chroniona] zł wskazanej we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy,** (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 2-23, tom I), **do kwoty [Informacja prawnie chroniona] doprecyzowanej w piśmie z dnia 30 listopada 2023 r.** (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 47- 57, tom I).

Odnosząc się w dalszej kolejności już bezpośrednio do zarzutów Strony z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, co do rzekomego nieuwzględnienia przez Prezesa Urzędu w sumie należności nieotrzymanych przez Stronę po terminie konkretnych kwot, wskazać należy co następuje:

Ad. a. [Informacja prawnie chroniona] z tytułu świadczeń rozliczonych po terminie kompensata”.

Wbrew twierdzeniom Strony postępowania wszystkie świadczenia pieniężne rozliczone po terminie kompensata, wyszczególnione przez Stronę w tabeli „Faktury odbiorców V.2 kompensaty odwołanie wer1” na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona], zostały uwzględnione przez Prezesa UOKiK w postępowaniu toczącym się w pierwszej instancji i znajdują się już w Załącznikach do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. tj. w tabeli D3, tabeli D4 oraz tabeli E6.

Poniższe zestawienie zawiera wykaz transakcji rozliczonych kompensata - zdaniem Strony w ogóle nieuwzględnionych przez Prezesa UOKiK - wraz ze wskazaniem, w której Tabeli stanowiącej Załącznik do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. oraz na której stronie tej Tabeli dana transakcja handlowa została ujęta:

Numer dowodu sprzedaży (np. faktury)	Identyfikator podatkowy NIP nabywcy (kontrahenta)	Nazwa nabywcy (ze wskazaniem formy prawnej)	Tabela stanowiąca załącznik do Decyzji	Numer strony w Tabeli stanowiącej załącznik do Decyzji
[Informacja prawnie chroniona]	[Informacja prawnie chroniona]	[Informacja prawnie chroniona]		

na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona], zostały uwzględnione przez Prezesa UOKiK w postępowaniu toczącym się w pierwszej instancji i znajdują się już w Załącznikach do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r., tj. w tabeli D4 oraz tabeli E4.

Poniższe zestawienie zawiera wykaz transakcji rozliczonych z wykorzystaniem karty płatniczej - zdaniem Strony w ogóle nieuwzględnionych przez Prezesa UOKiK - wraz ze wskazaniem, w której Tabeli stanowiącej Załącznik do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. oraz na której stronie tej Tabeli dana transakcja handlowa została ujęta:

Numer dowodu sprzedaży (np. faktury)	Identyfikator podatkowy NIP nabywcy (kontrahenta)	Nazwa nabywcy (ze wskazaniem formy prawnej)	Tabela stanowiąca załącznik do Decyzji	Numer strony w Tabeli stanowiącej załącznik do Decyzji
[Informacja prawnie chroniona]	[Informacja prawnie chroniona]	[Informacja prawnie chroniona]		

Ad. c. [Informacja prawnie chroniona] z tytułu świadczeń rozliczonych po terminie w kasie”.

Wbrew twierdzeniom Strony postępowania wszystkie świadczenia pieniężne rozliczone po terminie w kasie, wyszczególnione przez Stronę w tabeli „Faktury odbiorców do kontroli v.2 kasa_2 odwołanie wer 1” na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona] zostały uwzględnione przez Prezesa UOKiK w postępowaniu toczącym się w pierwszej instancji i znajdują się już w Załącznikach do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r., tj. w tabeli D4, tabeli E4 oraz tabeli E6.

Poniższe zestawienie zawiera wykaz transakcji rozliczonych w kasie - zdaniem Strony w ogóle nieuwzględnionych przez Prezesa UOKiK - wraz ze wskazaniem, w której Tabeli stanowiącej Załącznik do Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. oraz na której stronie tej Tabeli dana transakcja handlowa została ujęta:

Numer dowodu sprzedaży (np. faktury)	Identyfikator podatkowy NIP nabywcy (kontrahenta)	Nazwa nabywcy (ze wskazaniem formy prawnej)	Tabela stanowiąca załącznik do Decyzji	Numer strony w Tabeli stanowiącej załącznik do Decyzji
[Informacja prawnie chroniona]	[Informacja prawnie chroniona]	[Informacja prawnie chroniona]		

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w postępowaniu toczącym się z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy potwierdziło więc, że **wszystkie - zdaniem Strony nieuwzględnione - należności rozliczone po terminie kompensatą** [Informacja prawnie

chroniona], rozliczone po terminie z wykorzystaniem karty płatniczej [Informacja prawnie chroniona] oraz rozliczone po terminie w kasie [Informacja prawnie chroniona] zostały uwzględnione przez Prezesa Urzędu w sumie należności nieotrzymanych przez Stronę w terminie już w postępowaniu w pierwszej instancji i zostały ujęte w Tabelach D3, D4, E4 oraz E6 stanowiących Załączniki do Decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DZP - 17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r.

Zarzut Strony dotyczący błędnego nieuwzględnienia przez Prezesa Urzędu należności nieotrzymanych w terminie w łącznej wysokości [Informacja prawnie chroniona] (zmodyfikowany do kwoty [Informacja prawnie chroniona]), jest więc niezasadny.

W tym miejscu Prezes Urzędu wskazuje, że twierdzenia Strony z pisma z dnia 30 listopada 2023 r., co do niezasadnego uznania jako zapłacone w terminie należności z faktur, które zdaniem Strony zostały uregulowane po terminie, tj. z faktur [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona] **są również niezasadne.**

Wskazać należy, że termin zapłaty świadczenia pieniężnego w wysokości [Informacja prawnie chroniona] netto wynikającego z faktury [Informacja prawnie chroniona] wystawionej przez Stronę w dniu [Informacja prawnie chroniona] na rzecz kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 54, tom I), przypadła na dzień 02.02.2020 r. - niedzielę, a więc na dzień ustawowo wolny od pracy. W związku z tym - na podstawie art. 115 k.c. - Prezes Urzędu przyjął jako termin zapłaty następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy, tj. poniedziałek 3.02.2020 r. Przedłożony przez Stronę wraz z pismem z dnia 30 listopada 2023 r. „dokument wpłaty -POTWIERDZENIE” (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 55, tom I), zgodnie z którym Strona otrzymała świadczenie pieniężne w dniu 3.02.2020 r., jednoznacznie potwierdza prawidłowość ustaleń Prezesa Urzędu, iż Strona swoją należność pieniężną wynikającą z ww. faktury otrzymała w terminie.

Analogiczne ustalenia dotyczą świadczenia pieniężnego w wysokości [Informacja prawnie chroniona] netto wynikającego z faktury [Informacja prawnie chroniona] wystawionej przez Stronę w dniu [Informacja prawnie chroniona]. na rzecz kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 -49-53, tom I), gdzie termin zapłaty przypadł na dzień 1.02.2020 r. - sobotę. Prezes Urzędu przyjął więc jako termin zapłaty najbliższy dzień, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą, tj. poniedziałek 3.02.2020 r. Przedłożony przez Stronę wraz z pismem z dnia 30 listopada 2023 r. „dokument

wpłaty - POTWIERDZENIE” (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 56, tom I), zgodnie z którym Strona otrzymała świadczenie pieniężne w dniu 3.02.2020 r., jednoznacznie potwierdza prawidłowość ustaleń Prezesa Urzędu, iż Strona swoją należność pieniężną wynikającą z ww. faktury otrzymała w terminie.

Suma świadczeń pieniężnych nieotrzymanych przez Stronę w terminie - jak prawidłowo ustalono już w Decyzji DZP - 17/2023 - wynosi więc łącznie nie więcej niż [Informacja prawnie chroniona] zł.

W kontekście zarzutu naruszenia przez Prezesa Urzędu art. 13v ust. 6 Ustawy, Strona we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy **wskazała także, że łączna wartość świadczeń, które niesłusznie zostały zakwalifikowane przez organ jako spełnione przez nią po terminie, wynosi około [Informacja prawnie chroniona]** Zdaniem Strony Prezes UOKiK niesłusznie uwzględnił w kwocie zatoru świadczenia pieniężne wobec podmiotów wchodzących w skład tej samej co Strona postępowania grupy kapitałowej oraz świadczenia pieniężne wynikające z czynności bankowych, jak również *dokonał błędnej wykładni oświadczeń kontrahentów [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] w przedmiocie prolongowania terminów zapłaty.*

Stanowisko Prezesa Urzędu w tej kwestii zostało szczegółowo przedstawione na stronach 165-176 Decyzji nr DZP-17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1160-1165 verte, tom 7), a także w pkt XI niniejszej decyzji. W tym miejscu podkreślić więc jedynie należy, że Prezes UOKiK prawidłowo uwzględnił w sumie świadczeń pieniężnych niespełnionych przez Stronę lub spełnionych po terminie świadczenia pieniężne na rzecz podmiotów z tej samej grupy kapitałowej, a także względem kontrahentów [Informacja prawnie chroniona] i [Informacja prawnie chroniona] oraz [Informacja prawnie chroniona]

Suma zatoru wygenerowanego przez Stronę w okresie objętym postępowaniem wynosi więc łącznie 71 541 033,15 zł.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że suma świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez Stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem została przez Prezesa Urzędu ustalona prawidłowo już w postępowaniu w pierwszej instancji i wynosi nie więcej niż [Informacja prawnie

chroniona] Suma ta jest jednocześnie niższa od ustalonej w niniejszej decyzji sumy świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez Stronę w tym samym okresie, która wynosi 71 541 033,15 zł.

Po rozpatrzeniu sprawy ponownie Prezes Urzędu wskazuje, że podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko, iż w niniejszej sprawie nie ziszcila się przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 13v ust. 6 Ustawy.

XVII. Przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 7 Ustawy

Zgodnie z art. 13v ust. 7 Ustawy w przypadku, gdy do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych doszło na skutek działania siły wyższej Prezes Urzędu odstępuje od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

Podczas toczącego się w pierwszej instancji postępowania administracyjnego na skutek kilkukrotnych wezwań Prezesa UOKiK do przekazania informacji czy w stosunku do Strony wystąpiły okoliczności mające wpływ na wymiar kary (wezwanie z dnia 8 grudnia 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 40-44, tom 1) wezwanie z dnia 19 stycznia 2020 r. karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 581A - 587, tom 4)), Strona w piśmie z dnia 10 lutego 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 612A, tom 4) wskazała, że jest zdania, iż w stosunku do niej wystąpiły okoliczności mające wpływ na wymiar kary, tj.: znacząca kwota nieuregulowanych w terminie należności od odbiorców Strony, zaangażowanie wszelkich środków płatniczych do terminowej spłaty zobowiązań, brak możliwości pozyskania większych środków z instytucji finansowych, pandemia Covid - 19, która wymusiła specyficzne działania w zakresie organizacji pracy, jak również w kwestii zabezpieczenia stanów magazynowych pozwalających na prowadzenie działalności, zatrzymanie należnych środków w postaci bonusów pozyskiwanych od dostawców. Ponadto w ww. piśmie Strona wskazała, że jest firmą z polskim kapitałem, tworzącą nowe miejsca pracy, która działa na rynku, gdzie dostawcy dyktują warunki współpracy, a nie hurtownie takie jak Strona. Strona wyjaśniła, że brak u dostawcy akceptowalnego poziomu zapłat skutkuje natychmiastową blokadą dostaw, a w konsekwencji powoduje braki magazynowe i brak możliwości realizacji zamówień odbiorców. Strona podkreśliła, że nie posiada lokat, nie przetrzymuje środków pieniężnych na kontach oraz korzysta z możliwie jak największej ilości kredytów i faktoringów. Strona wskazała również, że jej Zarząd dołożył wszelkich starań aby zabezpieczyć płynność finansową na terminową

splatę zobowiązań, jednakże okres pandemii COVID-19 i bardzo ostrożne podejście banków do rynku budowlanego nie pomogły tej kwestii. Jak wskazano Strona w okresie pandemii została zmuszona do organizacji pracy zdalnej, doznała opóźnień w obiegu dokumentacji oraz zapewniała odpowiednie zasoby magazynowe dla utrzymania płynności dostaw i realizacji zamówień. W wyniku działań podjętych przez Stronę, stany magazynowe Spółki wzrosły rok do roku o kwotę [Informacja prawnie chroniona] W ocenie Strony działania przez nią podjęte pozwoliły utrzymać działalność i zapewnić miejsca pracy [Informacja prawnie chroniona]

W przedmiotowym piśmie Strona zwróciła również uwagę na „specyfikę rozliczeń w branży”, gdzie *dostawcy Strony zatrzymują do rozliczenia kwartalnego, półrocznego lub rocznego bonusy z tytułu zrealizowanego poziomu zakupu, które rozliczane są po zakończeniu roku obrotowego, pomimo, iż są to środki wypracowane w roku poprzednim*. Strona wskazała, że tytułem rozliczenia 2019 roku [Informacja prawnie chroniona] „z początkiem roku otrzymała, których termin rozliczenia został przeniesiony na rok 2020”. Zdaniem Strony *środków tych na pewno brakowało w budżecie, a których pozyskanie znacząco przesunęło się w czasie. Strona ponadto wskazała, że w ustnych umowach z niektórymi dostawcami będącymi dużymi przedsiębiorcami, funkcjonują dodatkowe umowne prolongaty terminów zapłaty*.

W kontekście odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, Strona w piśmie z dnia 13 stycznia 2023 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1004, tom 6), które stanowiło ustosunkowanie się Strony do pisma Prezesa Urzędu z dnia 12 grudnia 2022 r. - *Zawiadomienia wraz z uzasadnieniem postawionego zarzutu* (karta akt postępowania DZP 93.18.2020-744-982 verte, tom 6) zasadniczo przytoczyła dotychczasową argumentację. Dodatkowo, Strona podniosła, że *wprowadzenie lockdownu ograniczyło działalność banków i urzędów, przez co uzyskanie finansowania stało się utrudnione i znacząco przeciągnięte w czasie. Także wydłużony czas pozyskania dokumentów w Sądach czy Urzędach Skarbowych skutkowało tym, że Strona nie mogła w szybkim czasie zareagować i podjąć odpowiednich kroków w celu przywrócenia płynności finansowej*.

Wydając w dniu 5 kwietnia 2023 r. Decyzję nr DZP-17/2023, Prezes Urzędu uznał, iż nie ziszcila się przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 7 Ustawy. W uzasadnieniu Decyzji na str. 153 - 160 oraz str. 177 - 180 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1154-1157 verte, 1166-1167 verte, tom 7) Prezes Urzędu odniósł się do pojęcia siły wyższej jakie ukształtowało się w orzecznictwie polskich sądów administracyjnych i powszechnych, a także do argumentów Strony podnoszonych w trakcie

postępowania. Prezes Urzędu podtrzymał swoje stanowisko, że siła wyższa jako przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej, ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy do naruszenia prawa doszło wskutek zdarzenia o takim charakterze. Konieczne jest zatem, żeby nadmierne opóźnienie się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych pozostawało w bezpośrednim związku z wystąpieniem siły wyższej. Prezes Urzędu wskazał, że pogorszenie sytuacji finansowej czy płynności finansowej Strony - nawet jeśli wystąpiło w okresie epidemii - nie może stanowić siły wyższej w rozumieniu przepisu art. 13v ust. 7. Siła wyższa ma być bowiem przyczyną nadmiernego opóźnienia się w spełnianiu świadczeń pieniężnych, a zatem ma dotyczyć samego procesu spełniania świadczeń pieniężnych, a nie sytuacji finansowej podmiotu, czy jego zdolności płatniczych. Pogorszenie (utrata) zdolności płatniczych przez Stronę, jako taka, czy też osłabienie (utrata) jej płynności finansowej, nie stanowi samodzielnej i obligatoryjnej podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej przez Prezesa Urzędu.

Ponadto Prezes Urzędu podkreślił, że stan epidemii negatywnie wpłynął na kondycję finansową wielu przedsiębiorstw w szczególności z sektora MŚP, który nie korzysta z dostępnych dużym przedsiębiorstwom narzędzi regulowania płynności ani zasobów majątkowych. Nie można, powołując się na siłę wyższą, obciążać kontrahentów, często słabszych uczestników obrotu, negatywnymi skutkami epidemii. Przyjęcie odmiennego stanowiska zaprzeczałoby celowi ustawy, którym jest przeciwdziałanie powstawaniu zatorów płatniczych w gospodarce.

Niezależnie od powyższego Prezes Urzędu wskazał, że wpływ epidemii COVID-19 należy oceniać nie z perspektywy danej branży, ale indywidualnie dla Strony, co dotyczy tak wystąpienia przesłanki siły wyższej, jak również istnienia związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem stanowiącym siłę wyższą, w tym przypadku epidemię COVID-19, a nadmiernym opóźnieniem się przez Stronę ze spełnieniem świadczeń pieniężnych. Prezes podkreślił, że z uwagi na przedmiot postępowania - ocenę wystąpienia i wpływu siły wyższej należy dokonać biorąc pod uwagę czasokres postępowania tj. luty, marzec i kwiecień 2020 r. Zdaniem Prezesa realne skutki ogłoszonej w Polsce epidemii COVID-19 wystąpiły po wprowadzeniu stosownych ograniczeń prawnych - nie miały wpływu na okres wcześniejszy.

W ocenie Prezesa Urzędu wskazane przez Stronę zdarzenia dotyczące zmian w organizacji w czasie pandemii co do zasady nie stanowią zdarzeń nieprzewidywalnych, nadzwyczajnych, których skutkom nie można zapobiec w toku prowadzonej działalności.

Pracownicy na wielu stanowiskach mogli wykonywać swoją pracę zdalnie, a Strona jako pracodawca mogła tak zorganizować ich pracę, by wykonywanie zadań służbowych mogło odbywać się bez zakłóceń i bez narażania pracowników na potencjalny kontakt z wirusem. Zdaniem Prezesa Urzędu, jeżeli w okresie epidemii zdarzały się nieobecności pracowników spowodowane urlopami wypoczynkowymi, urlopami na żądanie, urlopami związanymi opieką nad dzieckiem czy zwolnieniami chorobowymi - to nie stanowią zdarzenia zewnętrznego w stosunku do przedsiębiorstwa, które byłoby niemożliwe do zapobieżenia czy też niemożliwe do przewidzenia. Strona postępowania powinna się liczyć z koniecznością zorganizowania zastępstw, uwzględniając ten czynnik ryzyka.

Prezes Urzędu działając jako organ pierwszej instancji stwierdził również, że zapewnienie odpowiednich stanów magazynowych przez Stronę w zakresie komponentów i podzespołów pochodzenia chińskiego zawsze wiąże się z szeregiem ryzyk o charakterze prawnym i organizacyjnym, które należy rozważyć, oszacować i uwzględnić w ramach prowadzonej działalności. Pandemia nie jest i nie była jedynym czynnikiem mającym wpływ na ewentualną płynność dostaw.

Dodatkowo Prezes Urzędu zwrócił uwagę, że zawodowy charakter działalności w przypadku przedsiębiorstwa pociąga za sobą zwiększony zakres wymagań. Na Stronie ciążą zwiększone oczekiwania co do zapobiegliwości i zdolności przewidywania, tym bardziej jeżeli na aspekty prowadzonej działalności Strona ma decydujący wpływ - tak jak w przypadku ustaleń dotyczących zasad rozliczania bonusów. Strona miała możliwość przewidzenia z góry skutków przyjętych przez siebie regulacji w zakresie wzajemnych rozliczeń.

Prezes Urzędu dodatkowo wskazał, że Strona oraz jej kontrahenci mieli możliwość uregulowania w treści zawartych umów kwestii występowania szeroko pojętej siły wyższej w formie stosownej klauzuli i jej wpływu na wykonanie obowiązków umownych każdej ze stron transakcji handlowej.

Zarzut naruszenia art. 13v ust. 7 Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku (zarzut nr VI zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 13v ust. 7 Ustawy *poprzez jego błędną wykładnię i niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie nadmierne opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych nie było wynikiem działania siły wyższej rozumianej jako pandemii COVID-19, albowiem Strona postępowania*

nie zwała w umowach ze swoimi kontrahentami klauzuli siły wyższej, a nadto okres objęty postępowaniem obejmuje miesiące luty, marzec i kwiecień 2020 roku, zaś stan epidemii został w Polsce ogłoszony w dniu 20 marca 2020 roku, co wyklucza powiązanie okoliczności nadmiernych opóźnień w spełnianiu świadczeń pieniężnych ze stanem epidemii, podczas gdy:

- pojęcie „siły wyższej” nie budzi wątpliwości w świetle jednolitego i utrwalonego orzecznictwa sądów administracyjnych, sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, w którym wielokrotnie za przykład wystąpienia siły wyższej wskazywano stan epidemii/zagrozenia epidemicznego, co w obliczu COVID-19 potwierdza także sam ustawodawca w uzasadnieniach do ustaw o szczególnych rozwiązaniach z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, oraz co jednocześnie jest faktem powszechnie znanym;

- spółka w toku prowadzonego postępowania administracyjnego wykazała okoliczności wskazujące na związek przyczynowo skutkowy pomiędzy wystąpieniem siły wyższej w postaci COVID-19, a szeregiem innych zdarzeń, które miały bezpośredni wpływ na terminowe regulowanie zobowiązań przez spółkę;

- ustalenie, że w sprawie doszło do wystąpienia siły wyższej nie wymaga podjęcia przez podmioty gospodarcze żadnych dodatkowych aktywności, w szczególności zawarcia w umowach jakichkolwiek klauzul siły wyższej;

- oczywistym jest, że - choć stan epidemii został w Polsce ogłoszony dopiero w dniu 20 marca 2020 roku to skutki gospodarcze rozprzestrzeniającego się wirusa odczuwalne były już dużo wcześniej, niemal od momentu wykrycia pierwszych zarażeń i ogłoszenia lockdownu w krajach azjatyckich, a zatem od końca 2019 roku;

- celem regulacji ustawy o zatorach płatniczych jest ograniczenie zatorów płatniczych rozumiane jako nieterminowe i nierzetelne wywiązywanie się z odroczonej płatności, który musi być jednak wykładany wraz z przewidzianym przez ustawodawcę katalogiem przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia kary administracyjnej m.in. w sytuacji wystąpienia siły wyższej, co prowadzi do wniosku, że celem wdrażanej regulacji, w tym art. 13v ust. 7 ustawy o zatorach płatniczych jest ochrona interesów przedsiębiorców w sytuacji realnego zagrożenia prowadzenia przez nich działalności, szczególnie w razie rzetelności przedsiębiorcy, co miało miejsce w obliczu wystąpienia epidemii COVID-19.

Już w tym miejscu Prezes Urzędu informuje, że podtrzymuje i nadal aktualne są wszystkie rozważania odnośnie siły wyższej i braku podstaw do odstąpienia od wymierzenia Stronie administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 7 Ustawy znajdujące się na stronach 153-160 Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1154 - 1157 verte, tom 7) oraz na stronach 177-180 Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1166 - 1167 verte, tom 7) nr DZP-17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r.

Odnosząc się zaś do konkretnych zarzutów Strony z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Prezes Urzędu wskazuje co następuje.

Po pierwsze niezasadny jest zarzut Strony dotyczący błędnej wykładni art. 13v ust. 7 Ustawy i *niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie nadmierne opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych nie było wynikiem działania siły wyższej rozumianej jako pandemii COVID-19, albowiem Strona postępowania nie zawarła w umowach ze swoimi kontrahentami klauzuli siły wyższej (...).* W uzasadnieniu wniosku Strona wskazała, że przepis art. 13v ust. 7 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, poza koniecznością ustalenia, że do nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczenia doszło na skutek działania siły wyższej, nie nakłada na stronę żadnych dodatkowych obowiązków, jak również nie uzależnia powyższego od zaistnienia innych przestanków. (...) ustawodawca nie nałożył na przedsiębiorców także żadnego dodatkowego wymogu, aby w stosowanych umowach w obrocie gospodarczym formułowali oni klauzulę siły wyższej, pozwalającą na złagodzenie skutków ewentualnego niewykonania zobowiązania. W tym stanie rzeczy za niezrozumiałe uznać należy wywody organu, dotyczące możliwości zawarcia takiej klauzuli w treści zawartych umów.

W odniesieniu do powyższego zarzutu zwrócić należy jedynie uwagę, iż stwierdzenie Prezesa Urzędu znajdujące się na str. 179 Decyzji, iż „Strona oraz jej kontrahenci mieli możliwość uregulowania w treści zawartych umów kwestii występowania szeroko pojętej siły wyższej w formie stosownej klauzuli i jej wpływu na wykonanie obowiązków umownych każdej ze stron transakcji handlowej. Takie zapisy są powszechnie stosowanym postanowieniem umownym” stanowi wyłącznie odpowiedź na argumentację Strony. W piśmie z dnia 13 stycznia 2023 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1004, tom 6), Strona wskazała bowiem, iż **przepis zaproponowany w senackim projekcie ustawy** o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji

kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, zgodnie z którym przedsiębiorca nie ponosiłby odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19, w szczególności za brak możliwości wykonania umowy, nie pozostaje „bez wpływu na ocenę skutków opóźnienia w zapłacie”. Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić. Skoro jednak Strona powołała się na nigdy nie wprowadzony do porządku prawnego „ustawowy” instrument, który miał eliminować negatywne skutki ewentualnego niewykonania zobowiązania „w związku z działaniami władz publicznych w celu przeciwdziałania COVID-19”, to Organ w uzasadnieniu Decyzji zwrócił jedynie uwagę, że Strona miała możliwość taki instrument przewidzieć i zastosować w zawieranych przez siebie umowach - w postaci klauzuli siły wyższej. Jednakże wbrew twierdzeniom Strony Prezes Urzędu nie uzależnia zastosowania art. 13v ust. 7 Ustawy i odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej od zawarcia klauzuli siły wyższej w umowach z kontrahentami.

W uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona odwołała się do wyroku Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2023 r. w którym Sąd wprost wskazał, że „przypadkiem siły wyższej, o jakiej mowa w art. 13v ust. 7 ustawy o zatorach płatniczych jest epidemia COVID-19.”¹⁹ Pozostawiając w tym miejscu bez oceny zasadność argumentacji Sądu odnośnie konieczności odstąpienia przez Prezesa UOKiK od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w przywołanej sprawie (wyrok nie jest prawomocny), podkreślić przede wszystkim należy, że w sprawie przeciwko Grudnik sp. z o.o. Prezes Urzędu nigdy nie kwestionował, iż epidemia COVID-19 nie stanowiła siły wyższej. Co jednak istotne - i na co zwrócił szczególną uwagę także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w ww. wyroku - „aby epidemia prowadziła do odstąpienia od wymierzenia przez Prezesa UOKiK kary, nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych musi być jej skutkiem. (...) Ciężar wykazania powyższych okoliczności spoczywa na przedsiębiorcy. (...) Sąd jednocześnie podkreśla, że kwestie te bada się indywidualnie.” W przywołanej sprawie pod sygn. akt V SA/Wa 391/22, to właśnie konkretny stan faktyczny i sytuacja podmiotu będącego stroną postępowania skłoniły Sąd do uznania, że COVID-19 miał wpływ na nadmierne opóźnianie się przez nią ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych, a także że w ww. sprawie strona zdołała ten wpływ wykazać w postępowaniu administracyjnym. Inicjatywa dowodowa strony danego postępowania i stan faktyczny konkretnej rozpoznawanej sprawy (ustalany

¹⁹ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 391/22, Legalis nr 2884329.

i rozpatrywany zawsze indywidualnie), ma zatem decydujące znaczenie dla zastosowania przepisu art. 13v ust. 7 Ustawy. Także w wyroku z dnia 6 lipca 2023 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wprost wskazał, że „pomiędzy siłą wyższą, tj. w rozpoznawanej sprawie pandemią COVID-19, a nadmiernym opóźnieniem się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych musi zaistnieć bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy. Co istotne, ciężar wykazania tego związku spoczywał na Spółce, a organ zobowiązany był jedynie do wnikliwego rozpatrzenia argumentacji i dowodów przedstawionych przez nią na tę okoliczność.”²⁰

Prezes Urzędu nie kwestionuje, iż epidemia wywołana wirusem SARS-CoV-2 jest co do zasady siłą wyższą, jednak sam fakt jej wystąpienia nie może w żadnym razie prowadzić do automatycznego zwolnienia strony danego postępowania z administracyjnej kary pieniężnej. **Konieczne jest wykazanie przez stronę danego postępowania, że siła wyższa była powodem nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych²¹, natomiast zdaniem Prezesa UOKiK Grudnik sp. z o.o. takiego związku nie wykazała** - o czym także w dalszej części uzasadnienia.

Podjęcie dodatkowych czynności przez Stronę postępowania, w tym przykładowo zawarcie w umowach z kontrahentami klauzuli siły wyższej i - co wydaje się bardziej istotne - skorzystanie z tej procedury względem konkretnego kontrahenta, może mieć jednak wpływ (hipotetycznie) na rozstrzygnięcie w konkretnej sprawie. Mając bowiem na względzie element subiektywny koncepcji siły wyższej, szczególnie uzasadnionym z biegiem czasu stało się oczekiwanie, aby podmiot zobowiązany zachował wszelką wymaganą staranność, by zapobiec skutkom zdarzenia będącego siłą wyższą. **Element subiektywny stawia surowe wymogi w odniesieniu do należytej staranności, szczególnie wobec osób zawodowo zajmujących się danym rodzajem działalności. Nie oznacza to bynajmniej, że osoba zobowiązana musi podjąć wszelkie możliwe środki, aby uniknąć samego zdarzenia lub jego skutków, lecz musi przedsięwziąć działania, których należy oczekiwać od starannego i rozsądnego przedsiębiorcy.** W przypadku postępowania w sprawie nadmiernego opóźnienia ze spełnianiem świadczeń pieniężnych chodzi zaś w szczególności o skutki ekonomiczne, gospodarcze dotyczące strony postępowania i jej kontrahentów.

²⁰ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 2619/22, Legalis nr 2959907.

²¹ Tak m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

Strona jest bowiem przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą, któremu (jako profesjonalistcie) stawia się wyższe wymagania niż przeciętnym uczestnikom obrotu prawnego.

W piśmiennictwie zwraca się uwagę, że dla zwolnienia się z odpowiedzialności za niewykonanie zobowiązania poprzez powołanie się na siłę wyższą konieczne jest wykazanie przez podmiot, który na zjawisko siły wyższej się powołuje, że rzeczywiście ono wystąpiło, a co więcej zaistniał związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem siły wyższej a niewykonaniem zobowiązania (Kastelik-Smaza 2020, 30-41). Ponadto, wykazanie samego elementu obiektywnego nie wystarczy, musi bowiem jeszcze zaistnieć element subiektywny. Podmiot zainteresowany musi wykazać, że podjął wszelkie możliwe środki, które miały na celu zapobieżenie skutkom siły wyższej, lecz z uwagi na nadzwyczajny charakter tego zdarzenia nie był w stanie im zapobiec (Kastelik- Smaza 2020, 30-41). A. Kastelik-Smaza wskazuje, że w przypadku umów takimi środkami mogą być przykładowo: renegocjacja warunków umowy, w tym terminów wykonania zobowiązania, jak również poinformowanie kontrahenta o zaistnieniu zdarzenia siły wyższej.²²

Ponadto wskazuje się także, że dla oceny wystąpienia siły wyższej jako przyczyny niewykonania zobowiązania znaczenie ma treść umowy obowiązującej strony danej transakcji, ale i sam moment zawarcia umowy, bowiem „Ustawodawca, nowelizując ustawę o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, zwrócił uwagę na świadomość stron transakcji handlowej już na etapie zawierania umowy, a dotyczącej możliwości wykonania umowy zgodnie z jej postanowieniami. Sprzedawca nie powinien zawierać umowy, gdy nie ma możliwości wykonania ustalonej dostawy towaru lub świadczenia usługi. Kupujący przedsiębiorca zawierający umowę handlową z odroczonym terminem płatności musi liczyć się z obowiązkiem zapłaty. Jedyne termin tej zapłaty został przesunięty w czasie. Wielokrotnie jednak nadużywa on swoje uprawnienia wobec sprzedającego i dokonuje płatności w dogodnym dla siebie czasie, ignorując ustalony termin zapłaty, co wiąże się z koniecznością prowadzenia przez sprzedającego działań windykacyjnych. Nieuczciwe byłoby także takie działanie nabywcy lub usługobiorcy, polegające na domaganiu się zmiany umówionej ceny

²² K. Kozień, *Traktowanie pandemii wywołanej chorobą COVID-19 jako siły wyższej w kontekście zobowiązań umownych oraz biegu terminu przedawnienia w polskim prawie cywilnym*, ACTA UNIVERSITATIS LODZIENSIS FOLIA IURIDICA 97, 2021, s. 117-118.

i wystąpienie z powództwem o zmianę umowy w tym zakresie albo o jej rozwiązanie na podstawie klauzuli rebus sic stantibus, powołując się na wystąpienie pandemii wirusa SARS-CoV-2 na etapie realizacji umowy. Wystąpienie bowiem pandemii na etapie płatności stanowi może wyłącznie typowe ryzyko kontraktowe. Nabywca towarów lub usług winien kierować się przy zawieraniu umowy możliwością zapłaty za dostarczony towar lub wykonaną usługę na ustalonych w umowie warunkach. Wystąpienie zaś pandemii na ostatnim etapie umowy pozostaje co do zasady bez wpływu na możliwość jej realizacji. Analogiczny skutek winien wystąpić wtedy, gdy umowa została zawarta w początkowym okresie pandemii. Przykładowo, strony zawarły umowę sprzedaży znacznej ilości płynów do dezynfekcji. Miały one zatem świadomość zmieniających się okoliczności wobec obecnego zagrożenia.²³

W odniesieniu do powyższego Prezes Urzędu zwraca uwagę, że Strona nie wykazała w postępowaniu administracyjnym, aby powoływała się względem swoich kontrahentów (w okresie objętym postępowaniem, tj. luty, marzec, kwiecień 2020) na działanie siły wyższej jako przyczyny braku spełnienia przez nią lub opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych w terminach ustalonych w umowach - nawet pomimo braku w umowach zapisów klauzuli siły wyższej. W ocenie Prezesa Urzędu, skoro strona nie powoływała się na wystąpienie siły wyższej w konkretnych stosunkach zobowiązaniowych, to nie wydaje się ani zasadne ani możliwe uznanie przez Prezesa Urzędu w niniejszym postępowaniu, iż przyczyną opóźnienia Strony w płatnościach w przypadku konkretnych transakcji handlowych była pandemia COVID-19.

Ponadto, zdaniem Prezesa Urzędu to właśnie brak terminowych płatności przez Stronę za zakupiony towar przerzuca na kontrahentów Strony ciężar całej sytuacji i generuje dalsze zatory płatnicze w gospodarce. Nadmienić należy, że opóźnione świadczenia pieniężne były ekwiwalentem za dostarczenie towarów lub wykonanie usług, które Strona już otrzymała. Jak zatem wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 marca 2024 r. **wstrzymanie się z płatnościami można zatem zinterpretować jako**

²³ A. Kanarek-Równicka, *Odpowiedzialność za opóźnienia w płatności w transakcjach handlowych w dobie pandemii wirusa SARS-CoV-2*, Studia Prawnicze, Instytut Nauk Prawnych PAN, Nr 1 (223) (2021), s. 73.

wykorzystywanie czasowego pogorszenia koniunktury, czy pogorszenia sytuacji finansowej przedsiębiorcy dla takich działań.²⁴

W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że przykładowo świadczenie pieniężne na rzecz kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] Strona zapłaciła jeszcze przed umówionym terminem zapłaty, tj. (transakcja handlowa ujęta w Tabeli C5 - załącznik nr 13 do Decyzji nr DZP-17/2023, strona 30). Natomiast świadczenie pieniężne wobec innego kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] Strona zapłaciła dopiero w dniu, a więc z dniowym opóźnieniem (transakcja handlowa LP. 3458 w Tabeli B2 - załącznik do niniejszej decyzji).

Także świadczenie pieniężne na kwotę [Informacja prawnie chroniona] wobec jednego z kontrahentów które stało się wymagalne w dniu [Informacja prawnie chroniona] zostało przez Stronę spełnione w dniu [Informacja prawnie chroniona] , a więc przed umówionym z kontrahentem terminem zapłaty (transakcja handlowa ujęta w Tabeli C5 - załącznik nr 13 do Decyzji nr DZP-17/2023, strona 72), natomiast świadczenie w kwocie [Informacja prawnie chroniona] wymagalne w tym samym dniu, [Informacja prawnie chroniona] wobec innego kontrahenta [Informacja prawnie chroniona] , Strona zapłaciła w dniu [Informacja prawnie chroniona], a więc z [Informacja prawnie chroniona] dniowym opóźnieniem (transakcja handlowa LP. 5441 z Tabeli B2 - załącznik nr 5 do niniejszej decyzji).

Tym bardziej trudno przyjąć, aby w odniesieniu do części świadczeń pieniężnych działanie siły wyższej, tj. COVID-19 miało wpływ na opóźnienie Strony w spełnianiu świadczeń pieniężnych (jak argumentuje Strona), a w odniesieniu do części z nich nie - skoro stały się wymagalne w tym samym dniu²⁵.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 13v ust. 7 Ustawy także *poprzez jego błędną wykładnię i niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie nadmierne opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych nie było wynikiem działania siły wyższej rozumianej jako pandemii COVID-19, albowiem (...) okres objęty postępowaniem obejmuje miesiące luty, marzec i kwiecień 2020 roku, zaś stan epidemii został w Polsce ogłoszony w dniu 20 marca 2020 roku, co wyklucza powiązanie okoliczności nadmiernych opóźnień w spełnieniu świadczeń pieniężnych ze stanem epidemii, podczas gdy: (...) oczywistym jest, że - choć stan epidemii został w Polsce ogłoszony dopiero*

²⁴ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

²⁵ Tak też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

w dniu 20 marca 2020 roku to skutki gospodarcze rozprzestrzeniającego się wirusa odczuwalne były już dużo wcześniej, niemal od momentu wykrycia pierwszych zarażeń i ogłoszenia lockdownu w krajach azjatyckich, a zatem od końca 2019 roku.

W uzasadnieniu wniosku Strona wskazała, że na świecie skutki gospodarcze związane z rozprzestrzenianiem się koronawirusa miały już od końcówki 2019 roku, a później tylko wzbierały na sile (...) na terenie całego kraju wprowadzane były ograniczenia lub faktyczne zakazy prowadzenia różnych rodzajów działalności, co przekładało się również na powszechny spadek popytu. Wiele fabryk, w tym dostawców towaru dla Strony, dostawców surowców do produkcji materiałów, zawieszało swoją działalność, co zmusiło Stronę do dokonania znacznie większych zakupów, aby zapewnić zaplecze do dalszego prowadzenia działalności gospodarczej.

W odniesieniu do powyższego zarzutu wskazać po pierwsze należy, że Strona nie wykazała w postępowaniu administracyjnym żadnych związków handlowych z podmiotami znajdującymi się w krajach azjatyckich ani tym bardziej jak „ogłoszenie lockdownu w krajach azjatyckich” wpłynęło na nadmierne opóźnianie w spełnianiu świadczeń pieniężnych przez Stronę. W Sprawozdaniu z działalności spółki Grudnik sp. z o.o. za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 (karta akt postępowania DWZ. 93.7.2023 - 107 - 107 verte, tom I) wprost wskazano natomiast, iż **Odbiorcami na towary sprzedawane przez spółkę oraz spółki powiązane byli w głównej mierze kontrahenci krajowi. Sprzedaż była realizowana przez trzy kanały dystrybucji: hurtowy, inwestycyjny oraz detaliczny. Podstawowe źródło dostaw dla sprzedanych towarów stanowiły firmy należące do ścisłej, polskiej i światowej czołówki dostawców artykułów branży grzewczej, sanitarnej oraz instalacyjnej. Z producentami tymi Spółka ma podpisane umowy handlowe. Główni dostawcy** to: [Informacja prawnie chroniona] W toczącym się postępowaniu administracyjnym Strona nie wykazała, żeby którykolwiek z jej dostawców zawiesił działalność z powodu pandemii COVID-19, a co bardziej istotne, jak ta okoliczność wpłynęła na nadmierne opóźnianie się przez Stronę ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Także Strona w okresie objętym postępowaniem, tj. luty, marzec, kwiecień 2020 r. nigdy nie zaprzestała swojej działalności. Działalność Strony nie była również objęta ograniczeniami w funkcjonowaniu wprowadzanymi Rozporządzeniami Rady Ministrów (z dnia 31 marca 2020 r. i kolejne), jak np. branża fitness.

Dla wykazania wpływu pandemii COVID-19 na nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych nie jest wystarczające ogólne powołanie się na trudności w prowadzeniu działalności, które dotyczyły wszystkich przedsiębiorców. Potwierdza to orzecznictwo Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, które ukształtowało się na gruncie przepisu art. 13v ust. 7 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W uzasadnieniu wyroku z dnia 6 lipca 2023 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie słusznie wskazał, że *do uznania przypadku pandemii COVID-19 za siłę wyższą w rozumieniu art. 13v ust. 7 ustawy o zatorach płatniczych, skutkującą odstąpieniem od wymierzenia kary, nie wystarczy jednak samo stwierdzenie, że pandemia miała miejsce i miała cechy siły wyższej. Konieczne jest jeszcze stwierdzenie, że nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych było jej skutkiem. (...) Inaczej mówiąc pomiędzy siłą wyższą, tj. w rozpoznawanej sprawie pandemią COVID-19, a nadmiernym opóźnianiem się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych musi zaistnieć bezpośredni związek przyczynowo-skutkowy. Co istotne, ciężar wykazania tego związku spoczywał na Spółce, a organ zobowiązany był jedynie do wnikliwego rozpatrzenia argumentacji i dowodów przedstawionych przez nią na tę okoliczność. W ocenie Sądu takiego związku przyczynowo-skutkowego Skarżąca nie wykazała. Za wystarczające nie mogą być uznane w tym zakresie ogólne nawiązania Skarżącej do trudności spowodowanych przez pandemię COVID-19 w działalności przedsiębiorców w Polsce, Europie i na świecie²⁶. Ponadto, w wyroku z dnia 14 marca 2023 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie podkreślił, że obowiązek wyjaśniania przez Organ okoliczności sprawy, nie jest sprzeczny z zasadą, że ciężar dowodu ostatecznie spoczywa na tym, kto z określonego faktu wywodzi dla siebie skutki prawne. Niewątpliwie bowiem to Spółka jest najlepiej zorientowana i posiada najlepszą wiedzę w kwestii swoich zobowiązań i sytuacji w jakiej się znajdowała w trakcie pandemii COVID-19²⁷. Naczelny Sąd Administracyjny w Postanowieniu z dnia 29 czerwca 2021 r. wskazał natomiast, że o ile pewne ogólne okoliczności związane z samą pandemią COVID-19 są faktami powszechnie znanymi i nie wymagają dowodzenia, o tyle skutki epidemii dla sytuacji materialnej indywidualnego podmiotu już niekoniecznie.²⁸*

²⁶ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt V SA/WA 2619/22, Legalis nr 2959907; tak też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

²⁷ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 805/22, Legalis nr 2902083.

²⁸ Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt II GZ 209/21, Legalis nr 2590790.

W tym miejscu ponownie podkreślić należy, że **postępowanie administracyjne przeciwko Spółce obejmuje miesiące luty, marzec, kwiecień 2020 r., a więc w istocie tylko połowa okresu objętego postępowaniem przypada na czas pandemii COVID-19** (w dniu 20 marca 2020 r. ogłoszono do odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2). Powszechnie wiadomym jest natomiast, że w Polsce w miesiącu lutym 2020 r. przedsiębiorcy, administracja - **generalnie cała gospodarka - funkcjonowała w sposób niezakłócony obostrzeniami.**

Zgodnie natomiast z ustaleniami Prezesa UOKiK Strona na koniec lutego 2020 r. - czyli w pierwszym miesiącu okresu objętego postępowaniem i jednocześnie miesiącu, w którym nie wystąpiły żadne ograniczenia w funkcjonowaniu przedsiębiorców - już tylko w odniesieniu do świadczeń pieniężnych spełnionych przez Stronę przelewem, opóźniła się z zapłatą na łączną kwotę co najmniej [Informacja prawnie chroniona]

Wyjaśniająco wskazać w tym miejscu należy, że transakcje handlowe spełnione przez Stronę przelewem zawarte są w Tabelach B2 i B3 stanowiących Załączniki do niniejszej decyzji. Tabele te zawierają łącznie [Informacja prawnie chroniona] transakcji handlowych spełnionych przez Stronę przelewem po terminie zapłaty na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona], z czego [Informacja prawnie chroniona] transakcji handlowych na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona] to transakcje handlowe, w których świadczenia pieniężne stały się wymagalne do końca lutego 2020 r. [Informacja prawnie chroniona]. Natomiast **spośród wyżej wskazanych transakcji handlowych** [Informacja prawnie chroniona] **transakcji handlowych na łączną kwotę** [Informacja prawnie chroniona] **Strona zapłaciła maksymalnie do końca lutego 2020 r., jednak po umówionym z kontrahentem terminie zapłaty** [Informacja prawnie chroniona].

Opóźnienia te dotyczą świadczeń pieniężnych wynikających z **transakcji handlowych zawartych przed wybuchem pandemii COVID-19** (takich które powstały przed dniem 1 marca 2020 r.), tzn. w Tabelach w kolumnie „Data zakupu/wystawienia faktury” widnieją daty z października, listopada, grudnia 2019 roku oraz stycznia i do końca lutego 2020 roku, jednocześnie **wymagalnych również przed wybuchem pandemii COVID-19,** tzn. w Tabelach w kolumnie „termin zapłaty wg umowy” widnieją daty wcześniejsze niż dzień 1 marca 2020 r., **a także jednocześnie zapłaconych przez Stronę przelewem przed wybuchem pandemii COVID-19,** tzn. w Tabelach w kolumnie „Data spełnienia

świadczenia pieniężnego” znajdują się daty od początku do końca lutego 2020 roku., **jednakże po terminie umówionym z kontrahentem, tj. z opóźnieniem.**

Stwierdzić więc należy, że Strona już na koniec lutego 2020 r., czyli pierwszego miesiąca objętego postępowaniem, opóźniła się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych na łączną kwotę co najmniej [Informacja prawnie chroniona] **Kwota ta ponad trzykrotnie przewyższa ustawowy próg „nadmiernego opóźnienia się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych” w wysokości 5 000 000 zł.**

Nie sposób więc uznać, że działanie siły wyższej pandemii COVID-19 - której w lutym 2020 r. po prostu nie było - miało jakkolwiek wpływ na opóźnienie Strony postępowania w zapłacie dostawcom świadczeń pieniężnych na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona] Powyższe zdaniem Prezesa UOKiK świadczy jednoznacznie o braku związku przyczynowego między pandemią COVID-19, a nadmiernym opóźnieniem się przez Stronę ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Ponadto, Strona we wniosku o ponowne rozpatrzenie zarzuciła Prezesowi Urzędu *niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie nadmierne opóźnienie w spełnieniu świadczeń pieniężnych nie było wynikiem działania siły wyższej rozumianej jako pandemii COVID-19, mimo iż spółka w toku prowadzonego postępowania administracyjnego wykazała okoliczności wskazujące na związek przyczynowo skutkowy pomiędzy wystąpieniem siły wyższej w postaci COVID-19, a szeregiem innych zdarzeń, które miały bezpośredni wpływ na terminowe regulowanie zobowiązań przez spółkę.*

Prezes Urzędu podtrzymuje wyrażone już stanowisko, że w niniejszej sprawie Strona nie wykazała, iż nadmierne opóźnianie się przez nią ze spełnianiem świadczeń pieniężnych było skutkiem siły wyższej - pandemii COVID-19.

Wszelkie okoliczności przywołane przez Stronę na etapie postępowania administracyjnego zmierzają do wykazania ograniczonych możliwości finansowych Strony w okresie objętym postępowaniem.

Ponownie wskazać w tym miejscu należy, że pogorszenie sytuacji finansowej czy płynności finansowej, nawet jeśli wystąpiło w okresie epidemii, nie może stanowić siły wyższej w rozumieniu przepisu art. 13v ust. 7 Ustawy.

Abstrahując od powyższego wskazać także należy, że twierdzenia Strony o ograniczonych możliwościach finansowych nie znajdują oparcia w materiale dowodowym. Strona nie wykazała żadnymi dokumentami, iż w okresie objętym postępowaniem nie posiadała środków na terminowe płatności zobowiązań.

W Sprawozdaniu z działalności spółki Grudnik sp. z o.o. za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 (karta akt postępowania DWZ. 93.7.2023 - 109 verte, tom I) wprost wskazano, iż w 2020 roku Spółka osiągnęła zysk netto w wysokości [Informacja prawnie chroniona] [Informacja prawnie chroniona] **(str. 8 Sprawozdania)**. W ww. Sprawozdaniu wskazano także, że [Informacja prawnie chroniona] **(str. 4 Sprawozdania)**. Zwrócić należy uwagę, że zgodnie z informacjami przedstawionymi w Sprawozdaniu z działalności za okres od 2019-01-01 do 2019-12-31 (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 103 verte, tom I) [Informacja prawnie chroniona] „w 2019 roku Spółka osiągnęła zysk netto w wysokości [Informacja prawnie chroniona] [Informacja prawnie chroniona] [Informacja prawnie chroniona] (str. 8 Sprawozdania). Spółka w 2020 r. osiągnęła więc zysk netto w zasadzie [Informacja prawnie chroniona] Jak Strona sama wskazała w Sprawozdaniu za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 „Aktualna sytuacja finansowa spółki może być oceniana jako dobra. Biorąc pod uwagę skalę i rodzaj dokonanych inwestycji również przewidywana na przyszłość sytuacja finansowa spółki powinna zostać oceniona jako dobra.” (str. 8 Sprawozdania).

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na informacje znajdujące się w Sprawozdaniu z działalności za okres od 2022-01-01 do 2022-12-31 r. (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 121- 121 verte, tom I), które w pewnym zakresie odnosi się także do działalności we wcześniejszych latach, bowiem zawiera korektę wysokości wskaźników za rok 2021. Przykładowo, **wskaźnik obrotu należnościami**, który informuje o tym po ilu średnio dniach środki pieniężne z tytułu należności wpływają do spółki (cykl realizacji należności), w 2020 r. wyniósł [Informacja prawnie chroniona] dni, podczas gdy w 2021 r. to [Informacja prawnie chroniona] dni, a w 2022 r. to [Informacja prawnie chroniona] dni. **Stwierdzić więc należy, że w 2020 r. (w okresie objętym postępowaniem) Strona uzyskiwała środki pieniężne od kontrahentów szybciej niż w latach późniejszych.** Z drugiej jednak strony **wskaźnik spłaty zobowiązań**, który informuje po ilu średnio dniach

Spółka regulowała swoje zobowiązania wobec dostawców, w 2020 r. wyniósł [Informacja prawnie chroniona] dni, w 2021 r. [Informacja prawnie chroniona] dni, a w 2022 r. [Informacja prawnie chroniona] dni. **Zatem mimo tego, że w 2020 r. środki pieniężne wpływały do Strony szybciej niż w późniejszych latach, to wierzyciele Strony oczekiwali na spłatę zobowiązania przez Stronę dłużej niż w kolejnych latach.** Odnotować jednak należy, iż średnia ilość dni potrzebnych Stronie na spłatę zobowiązań nie uległa znacznej zmianie na przestrzeni lat.

Ponadto, wskaźniki płynności finansowej wskazane na str. 7 Sprawozdania z działalności za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 109, tom I), które informują o zdolności spółki do regulowania wymagalnych zobowiązań bieżących znajdują się w bezpiecznych przedziałach. Jedynie wskaźnik płynności II stopnia był „niższy od zalecanego” niemniej jednak podkreślić należy, że zgodnie ze Sprawozdaniami z działalności w 2019 r., 2021 r. i 2022 r., wskaźnik ten w przypadku Spółki był za każdym razem, także w latach następnych, „niższy od zalecanego”.

Dodatkowo na stronie 11 Sprawozdania z działalności za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 w pkt X. *Informacje o istotnych zdarzeniach, jakie nastąpiły po dniu bilansowym, a nieuwzględnionych w sprawozdaniu finansowym, oraz o ich wpływie na sytuację majątkową, finansową oraz wynik finansowy spółki* - Spółka wskazała: „w 2020 r. koronawirus rozprzestrzenił się na całym świecie, a jego negatywny wpływ nabrał dynamiki. Skutki ograniczeń wynikających z rozprzestrzenienia się wirusa wpłynęły na działalność Spółki. **Negatywne skutki odczuliśmy w drugim kwartale okresu sprawozdawczego tj. m.in. spadek sprzedaży czy zatory płatnicze.**” Spółka wprost więc przyznała, że skutki koronawirusa, tj. „m.in. spadek sprzedaży czy zatory płatnicze” - zaczęła odczuwać w II kwartale 2020 r., podczas gdy okres objęty niniejszym postępowaniem to w znaczącej mierze I kwartał 2020 r. w tym miesiąc luty 2020 r., w którym ograniczeń wynikających z pandemii nie było. Z powyższego wynika także, że Strona sama zdaje się zauważać problem „zatorów płatniczych”, jednakże - mimo dobrej sytuacji finansowej - nadmiernie opóźniała się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych względem swoich kontrahentów na kwotę w łącznej wysokości 71 541 033,15 zł.

Nadmienić także w tym miejscu należy, że w Sprawozdaniu z działalności za okres od 2019-01-01 do 2019-12-31 (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 103 verte, tom I), które sporządzone zostało w dniu 30 czerwca 2020 r., a więc w zasadzie 2 miesiące po okresie objętym postępowaniem, wskazano, iż „do tej pory kierownictwo jednostki odnotowało

lekki spadek sprzedaży, jednak nie można przewidzieć przyszłych skutków. Kierownictwo będzie nadal monitorować potencjalny wpływ i podejmie wszelkie możliwe kroki, aby złagodzić wszelkie negatywne skutki dla jednostki.” Ostatecznie - co już zostało wyżej wyjaśnione - Strona w 2020 r. osiągnęła przychody ze sprzedaży dużo wyższe niż w 2019 r.

Ze Sprawozdania z działalności za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 wynika także, iż „Spółka skorzystała z dotacji finansowych oferowanych w ramach FGŚP [Informacja prawnie chroniona] jako dofinansowanie do wynagrodzeń i została rozliczone zgodnie z wnioskiem, który została złożony do odpowiedniego organu. Skorzystała również z przesunięcia w płaceniu składek do ZUS zgodnie z podpisaną umową za miesiące [Informacja prawnie chroniona] ”

W oparciu o wyniki finansowe Spółki stwierdzić więc należy, że w ujęciu rok do roku pandemia nie spowodowała u Strony spadku rocznych przychodów ze sprzedaży oraz rocznego zysku ze sprzedaży, a zysk netto był zdecydowanie wyższy (prawie o połowę) niż w poprzednim roku obrotowym, w którym okoliczności związane z pandemią nie występowały. Ponadto analiza wartości wskaźników, które zawierają się w korzystnych przedziałach, świadczą o tym, że Strona nie powinna mieć w badanym okresie problemów z płynnością finansową. Ze Sprawozdania z działalności za okres od 2020-01-01 do 2020-12-31 jednoznacznie wynika, że w analizowanym okresie strona była w dobrej kondycji finansowej i nie powinna mieć problemów z terminowym regulowaniem bieżących zobowiązań.

W kwestii sytuacji finansowej Strony, wskazać także należy na twierdzenia Strony dotyczące tzw. bonusów. W piśmie z dnia 10 lutego 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 612A, tom 4) Strona wskazała, że *dostawcy Strony zatrzymują do rozliczenia kwartalnego, półrocznego lub rocznego bonusy z tytułu zrealizowanego poziomu zakupu, które rozliczane są po zakończeniu roku obrotowego, pomimo, iż są to środki wypracowane w roku poprzednim*. W piśmie tym Strona wprost wskazała, że tytułem rozliczenia 2019 roku „z początkiem roku otrzymała [Informacja prawnie chroniona] takich bonusów, których termin rozliczenia został przeniesiony na rok 2020”. Zdaniem Strony środków tych na pewno brakowało w budżecie, a których pozyskanie znacząco przesunęło się w czasie. Jednak mimo tego, że Strona „z początkiem roku” otrzymała środki pieniężne w wysokości [Informacja prawnie chroniona] , to już na koniec lutego 2020 r. opóźniła się z zapłatą prawie [Informacja prawnie chroniona] .

Mając na uwadze powyższe warto zwrócić uwagę na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2021 r., w którym Sąd wprost wskazał, że **„z pewnością do pojęcia "siły wyższej" nie można zaliczyć ani trudności z płynnością finansową ani niedochowania należytej staranności przez pracownika, który nie zweryfikował czy zlecony przelew został poprawnie zaksięgowany zrealizowany przez system bankowy".** Natomiast w wyroku z dnia 3 listopada 2021 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie wskazał, że **„sama strata czy też ograniczenie rozmiaru prowadzonej działalności nie są jednoznaczne z taką sytuacją ekonomiczną danego podmiotu, która uzasadnia przyznanie ulgi w postaci umorzenia zaległości podatkowych w całości, nawet jeżeli perturbacje finansowe wynikają ze stanu nadzwyczajnego w danych warunkach gospodarczych (tu: stanu pandemii) (...) Straty finansowe związane z prowadzoną działalnością w stanie epidemii nie są podstawą do automatycznego udzielenia ulgi, a pogorszenie sytuacji finansowej przedsiębiorcy nie miało charakteru trwałego czy też wyjątkowego (nadzwyczajnego) na tle innych podatników, dotkniętych skutkami pandemii.”**²⁹ Także w sprawie zatorowej rozpatrywanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 marca 2024 r. Sąd wskazał, że **„Strona nie wykazała konkretnego zdarzenia mającego swe źródło w pandemii, które w okresie objętym postępowaniem stanowiło trudną do przezwyciężenia przeszkodę w terminowym spełnianiu świadczeń pieniężnych. Za taką przeszkodę nie można uznać spadku przychodów Strony, czy też utrudnienia zapłaty zobowiązań. Zgodnie z przepisem art. 13v ust. 7, to siła wyższa ma być przyczyną nadmiernego opóźnienia się w spełnianiu świadczeń pieniężnych. Ma zatem dotyczyć samego procesu spełniania świadczeń pieniężnych, a nie sytuacji finansowej podmiotu.”**³⁰

Na etapie postępowania administracyjnego, w piśmie z dnia 10 lutego 2021 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 612A, tom 4) Strona wskazała, że **w okresie pandemii została zmuszona do organizacji pracy zdalnej i doznała opóźnień w obiegu dokumentacji. Są to jednak wyłącznie twierdzenia Strony nie poparte żadnymi dowodami.** Niemniej jednak wskazać należy, że na podstawie danych znajdujących się w Tabelach załączonych do niniejszej decyzji, Prezes Urzędu nie stwierdził, żeby

²⁹ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 3 listopada 2021 r., sygn. akt I SA/Lu 422/21, Lex nr 3262767; zob. też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 17 marca 2022 r., sygn. akt I SA/Gl 1631/21, LEX nr 3335189.

³⁰ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

w którymkolwiek okresie objętym postępowaniem Strona w sposób nadzwyczajny zaprzestała płatności. Przykładowo, w przywoływanej już Tabeli B2 zawierającej świadczenia pieniężne uznane przez Prezesa Urzędu za spełnione po terminie w okresie objętym postępowaniem **za pomocą przelewu bankowego**, w kolumnie „Data spełnienia świadczenia pieniężnego” ustalone zostało, że Strona w miesiącu marcu 2020 r. dokonywała zapłaty w dniach: [Informacja prawnie chroniona] a w miesiącu kwietniu 2020 r. w dniach: [Informacja prawnie chroniona] . **Zdaniem Prezesa Urzędu płatności były więc dokonywane z dużą częstotliwością i regularnością, jednak niektóre świadczenia pieniężne zostały spełnione po terminie.**

Podkreślić z całą stanowczością trzeba, że sytuacja strony konkretnego postępowania i wpływ pandemii COVID-19 jako siły wyższej na nadmierne opóźnianie się przez tę stronę ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, oceniana jest zawsze indywidualnie. Tytułem przykładu wskazać można na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2023 r. dotyczący podmiotu z branży budowlanej, w którym Sąd doszedł do przekonania, że **„o istnieniu ww. związku nie może świadczyć okresowa nieobecność w pracy w kontrolowanym okresie luty-kwiecień 2020 r. 16 pracowników Skarżącej z powodu pandemii COVID-19. Skarżąca w żaden sposób nie wykazała aby nieobecność takiej liczby pracowników w jakikolwiek sposób wpłynęła na jej funkcjonowanie i stanowiła przyczynę niespełnienia świadczeń pieniężnych w terminie.”**³¹ Nawet więc wprowadzenie przez dany podmiot pracy zdalnej (która to forma świadczenia pracy stała się popularna na niespotykaną dotychczas skalę w czasach pandemii), nie będzie ani automatycznie ani w każdym przypadku świadczyć o takich trudnościach organizacyjnych, które mogłyby „usprawiedliwiać” nadmierne opóźnienie w spełnianiu świadczeń pieniężnych.

Zdaniem Prezesa Urzędu Strona nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy pandemią COVID-19, a nadmiernym opóźnianiem się przez nią ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Za wystarczające nie mogą być uznane w tym zakresie ogólne nawiązania Strony do trudności spowodowanych przez pandemię COVID-19 w działalności przedsiębiorców w Polsce. Należy podkreślić, że pandemia miała wpływ na każdy podmiot, a jej skutki były odczuwane przez wielu przedsiębiorców, co nie oznacza, że jej wystąpienie zwalnia od terminowego spełniania świadczeń pieniężnych.

³¹ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 lutego 2023 r. sygn. akt V SA/Wa 391/22, Legalis nr 2884329.

W przypadku Spółki pandemia COVID-19 nie stanowiła więc siły wyższej, która była przyczyną nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Brak jest tym samym podstaw do odstąpienia od wymierzenia Stronie administracyjnej kary pieniężnej w związku ze stwierdzonymi w toku postępowania opóźnieniami w spełnianiu świadczeń pieniężnych, a zarzut Strony naruszenia przez Prezesa UOKiK przepisu art. 13v ust. 7 Ustawy jest niezasadny.

XVIII. Przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 8 Ustawy

Zgodnie z art. 13v ust. 8 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych *w uzasadnionych przypadkach Prezes Urzędu może odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 Ustawy.*

W Decyzji z dnia 5 kwietnia 2023 r. nr DZP-17-2023 Prezes Urzędu wyjaśnił, że w/w przepis jest przejawem uznania administracyjnego, zatem to wyłącznie do organu należy ocena czy konkretne okoliczności będą wystarczające do uznania, że w sprawie wystąpił „uzasadniony przypadek” do odstąpienia od wymierzenia kary administracyjnej.

Jak wskazał Prezes Urzędu z **uzasadnionym przypadkiem mamy do czynienia wówczas, gdy nałożenie kary administracyjnej pieniężnej byłoby sprzeczne z funkcją tej kary oraz celami Ustawy.** Prezes Urzędu podkreślił także, że z uzasadnionym przypadkiem będziemy mieli do czynienia w szczególności w sytuacji, w której wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej niosłoby ryzyko wyeliminowania podmiotu z obrotu gospodarczego lub w sposób istotny wpłynęłoby na jego sytuację finansową, co doprowadziłoby do dalszego spowolnienia obrotu gospodarczego i pogłębienia trudności z płynnością finansową kolejnych podmiotów. **W przypadku ustalenia przez Prezesa UOKiK nadmiernego opóźniania się w spełnianiu świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania zasadą jest wymierzenie kary, dlatego też odstąpienie od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 8 Ustawy musi być instytucją wyjątkową i stosowaną w sytuacjach nadzwyczajnych.** „Uzasadniony przypadek” pozwalający na odstąpienie od wymierzenia kary powinien więc wiązać się z zaistnieniem okoliczności nadzwyczajnych lub niezależnych od jej postępowania. Zgodnie ze swą dotychczasową praktyką, Prezes Urzędu rozważając czy w niniejszej sprawie zachodzi uzasadniony przypadek odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, dokonał analizy całokształtu materiału dowodowego z punktu widzenia funkcji i celu kary - jako kryterium decydującego o zastosowaniu przepisu art. 13v ust. 8 Ustawy.

W uzasadnieniu Decyzji Prezes Urzędu w sposób wyczerpujący ustosunkował się do argumentacji przedstawionej przez Stronę, jak i do zgromadzonego materiału dowodowego. W ocenie Prezesa UOKiK na gruncie przedmiotowej sprawy interes społeczny przemawiający za nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej przeważa nad ewentualnym interesem strony w odstąpieniu od jej wymierzenia i w związku z tym uznał, że w niniejszej sprawie nie została spełniona przesłanka odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 8 Ustawy.

Zarzut naruszenia art. 13v ust. 8 Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku (zarzut nr VII zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 13v ust. 8 Ustawy *poprzez jego błędną wykładnię i niezasadne uznanie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi uzasadniony przypadek, uprawniający organ do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, podczas gdy:*

- 1) *Opóźnienie spółki w spełnieniu świadczeń pieniężnych zostało spowodowane w zdecydowanej większości epidemią COVID-19;*
- 2) *Nawet gdyby przyjąć, że brak odpowiedniego przepisu intertemporalnego w ustawie z dnia 4 listopada 2022 roku o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych (Dz.U. z 2022 roku, poz. 2114), umożliwiającego stosowanie przepisu art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy również do postępowań wszczętych przed wejściem w życie ustawy nowelizującej (tj. 8 grudnia 2022 r.), to uznać należy, że fakt, iż część opóźnionych świadczeń pieniężnych obejmuje świadczenia na rzecz podmiotów z tej samej co Strona postępowania grupy kapitałowej przesądza o istnieniu uzasadnionego przypadku w rozumieniu przepisu art. 13v ust. 8 ustawy;*
- 3) *Organ nie wykazał, że interes społeczny przemawiający za nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej przeważa nad słusznym interesem strony w odstąpieniu od jej wymierzenia;*
- 4) *Organ nie wykazał, że nieodstąpienie na podstawie art. 13v ust. 8 ustawy od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej nie godzi w zaufanie podmiotu do władzy publicznej, w tym przez odniesienie się do wszystkich argumentów ewentualnie przedstawionych przez stronę przemawiających w jej ocenie za odstąpieniem od wymierzenia tej kary;*

- 5) *Organ nie wykazał, że wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej jest w sprawie działaniem proporcjonalnym, bezstronnym i nienaruszającym zasady równego traktowania, a nadto nie narusza dotychczasowej praktyki organu lub że zmiana tej praktyki jest uzasadniona.*

W tym miejscu Prezes Urzędu wskazuje, że podtrzymuje argumentację odnośnie braku podstaw do odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 8 Ustawy przedstawną w Decyzji na stronach 160-163 (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1157 verte -1159, tom 7) oraz na stronach 180-181 Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1167 verte -1168, tom 7).

W uzasadnieniu wniosku Strona zarzuciła, iż *organ nie dostrzega różnicy pomiędzy pojęciem „siły wyższej”, a „uzasadnionym przypadkiem”, zrównując ze sobą obie podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary”, z czym nie sposób się zgodzić.* Przepis art. 13v ust. 7 Ustawy i art. 13v ust. 8 Ustawy stanowią odrębne, niezależne podstawy odstąpienia od wymierzenia kary. Zdaniem Strony *ustalenie, że dana okoliczność z jakichś przyczyn nie może zostać zakwalifikowana jako siła wyższa w rozumieniu art. 13v ust. 7 ustawy nie powoduje jeszcze automatycznego tożsamego wniosku na gruncie art. 13v ust. 8 ustawy.* Niemniej jednak właśnie ze względu na „zakwalifikowanie” pandemii COVID-19 jako siły wyższej, analogiczna argumentacja Strony nie może być, zdaniem Prezesa UOKiK, rozpatrywana w ramach przesłanki „uzasadnionego przypadku”. Na marginesie podkreślić należy, że mimo iż Prezes UOKiK nie kwestionuje w niniejszym postępowaniu, iż pandemia COVID-19, co do zasady, miała charakter siły wyższej, to jednak Strona nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy siłą wyższą pandemią COVID-19, a nadmiernym opóźnieniem się przez nią ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych, zatem w sprawie nie ziszczyły się przesłanki do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 13v ust. 7 Ustawy.

W przedmiotowym postępowaniu Prezes Urzędu ustalił, że nie zachodzi „uzasadniony przypadek” odstąpienia od wymierzenia kary, a zatem stwierdził brak przesłanek zastosowania art. 13v ust. 8 Ustawy i rozstrzygnięcia w ramach uznania administracyjnego. Dopiero bowiem spełnienie przesłanki określonej w normie prawnej powoduje, że organ przechodzi do etapu decyzyjnego - rozstrzygnięcia w ramach uznania. Wskazać jednak należy, że „nawet spełnienie określonej w tym przepisie przesłanki (...) nie oznacza po stronie organów podatkowych obowiązku udzielenia ulgi, a jedynie

stwarza możliwość jej udzielenia. Innymi słowy, spełnienie wymienionych w powołanym przepisie przesłanek jedynie otwiera możliwość rozważenia zasadności wniosku podatnika, nie obligując jednak organów podatkowych do uwzględnienia wniosku i udzielenia ulgi.³² Jak natomiast wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 września 2023 r. „jednocześnie podkreślić trzeba, że odstępstwo od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest instytucją o charakterze wyjątkowym, gdyż zasadą jest karanie za stwierdzony delikt administracyjny, a nie odstępowanie od ukarania. Możliwość zwolnienia z kary - pomimo naruszenia przepisów ustawy - może znaleźć uzasadnienia jedynie wyjątkowych (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II GSK 855/20)”³³.

Zdaniem Strony „de lege lata należy przyjąć, że swoboda Prezesa UOKiK w stosowaniu art. 13v ust. 8 ustawy jest ograniczona w systemie prawa w szczególności treścią art. 7, art. 7a i art. 8 k.p.a. w zw. z art. 13q ustawy”. Zdaniem Strony Prezes UOKiK zobowiązany jest: *wykazać stosownie do art. 7 in fine k.p.a., że interes społeczny przemawiający za nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej przeważa nad słusznym interesem strony w odstąpieniu od jej wymierzenia; wyjaśnić, że w sprawie nie zachodzą wątpliwości co do wykładni pojęcia niedookreślonego „uzasadniony przypadek”, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść strony stosownie do art. 7a k.p.a.; wykazać w związku z art. 8 § 1 in principio k.p.a., że nieodstąpienie na podstawie art. 13v ust. 8 ustawy od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej nie godzi w zaufanie podmiotu do władzy publicznej, w tym przez odniesienie się do wszystkich argumentów ewentualnie przedstawionych przez stronę przemawiających w jej ocenie za odstąpieniem od wymierzenia tej kary; przedstawić z uwagi na art. 8 § 1 k.p.a., że wymierzenie administracyjnej kary pieniężnej jest w sprawie działaniem proporcjonalnym, bezstronnym i nienaruszającym zasady równego traktowania; wykazać ze względu na art. 8 § 2 k.p.a., że nałożenie administracyjnej kary pieniężnej w sprawie nie narusza dotychczasowej praktyki organu lub że zmiana tej praktyki jest uzasadniona.*

Ponownie podkreślić należy, że zdaniem Prezesa UOKiK okoliczności przytoczone przez Stronę nie stanowią „uzasadnionego przypadku”, zatem w ogóle nie zaistniała podstawa do rozważenia zasadności zastosowania art. 13v ust. 8 Ustawy. Dopiero ustalenie,

³² Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 29 marca 2023 r., sygn. akt I SA/Gl 1472/22, Legalis nr 2907688.

³³ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 września 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 2617/22, Legalis nr 2978920.

że w danej sprawie wystąpił „uzasadniony przypadek” obligowałoby Prezesa Urzędu do wyjaśnienia, z jakich względów zdecydował się odstąpić od wymierzania administracyjnej kary pieniężnej albo przeciwnie - mimo wystąpienia w sprawie „uzasadnionego przypadku” - zdecydował się nałożyć na stronę danego postępowania administracyjną karę pieniężną.

Abstrahując od powyższego wskazać należy, że kwestia naruszenia przez Stronę interesu publicznego została wyjaśniona w Decyzji DZP-17/2023 - w szczególności w pkt II. Jak wskazano w Decyzji, Strona popełniła delikt administracyjny nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, a zachowanie to stwarza stan zagrożenia powstawania zatorów płatniczych w gospodarce i przez to narusza interes publicznoprawny, co uzasadnia interwencję Prezesa Urzędu. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2022 r. „uznanie administracyjne oznacza przyznanie organowi administracji publicznej przepisem prawa materialnego pewnego luzu decyzyjnego polegającego na możliwości wyboru sposobu rozstrzygnięcia danej sprawy administracyjnej. Działanie organu korzystającego z możliwości podjęcia decyzji w ramach uznania administracyjnego musi mieścić się w granicach określonych przez art. 7 k.p.a., tj. dążyć do wyjaśnienia prawdy obiektywnej i załatwić sprawę z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu strony. (...) Wskazać należy, iż zarówno pojęcia interesu społecznego, jak i słusznego interesu strony nie zostały ustawowo zdefiniowane, co powoduje, że treść nadaje im organ orzekający. Z reguły interes indywidualny nie pokrywa się z interesem społecznym. Ustawodawca w art. 7 k.p.a. nie określił hierarchii tych wartości, ani też zasad rozstrzygania kolizji pomiędzy interesem społecznym i słusznym interesem strony. Przesłanka słusznego interesu strony, aczkolwiek niezdefiniowana, wskazuje, że nie chodzi w niej o każdy interes strony (a więc chęć uzyskania rozstrzygnięcia organu administracji publicznej o treści zgodnej z wolą strony), ale wyłącznie o interes zgodny przede wszystkim z prawem i zasadami współżycia społecznego. Słuszny interes strony musi być interesem znajdującym oparcie w obowiązujących przepisach prawa, bowiem zasada praworządności, wyrażona w art. 6 k.p.a., zobowiązuje organy administracji do działania na podstawie przepisów prawa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 lipca 2021 r., III OSK 3755/21).”³⁴

³⁴ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 stycznia 2022 r., sygn. akt III OSK 4872/21, Legalis nr 2653240.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na szczególnie cel Ustawy (która stanowi implementację Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. l 48 z 23.2.2011, s. 1) jakim jest „zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając tym samym konkurencyjność przedsiębiorstw, a w szczególności MŚP.” (art. 1 Dyrektywy). W uzasadnieniu rządowego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych wskazano natomiast, że „celem niniejszej ustawy jest poprawa otoczenia prawnego, w jakim funkcjonują strony transakcji handlowych, w celu ograniczenia zatorów płatniczych. Jak wynika z Europejskiego Raportu Płatności 2017, 78% przedsiębiorców otrzymuje zapłatę 30 dni po terminie, a 13% czeka na nią nawet do 60 dni. Doliczając do tego średni termin zapłaty wskazany na fakturze, daje to 2 lub 3 miesiące bez wpływów na konto firmy. Zdaniem 45% przedsiębiorców jest to celowe działanie ich kontrahentów. Z kolei z raportu Forum Obywatelskiego Rozwoju Zatory Płatnicze: Duży problem małych firm) wynika, że ponad połowa firm deklaruje opóźnienia w płatnościach jako barierę dla prowadzonej przez nie działalności. Jednocześnie aż 29,8% przedsiębiorstw wskazuje na utrudnienia w regulowaniu własnych zobowiązań na skutek problemów z otrzymywaniem należności, a 28,9% ogranicza z tego powodu inwestycje).” W uzasadnieniu podkreślono także, że „nierzetelne regulowanie własnych płatności oraz narzucanie w warunkach przewagi rynkowej nadmiernie wydłużonych terminów płatności powoduje: brak możliwości regulowania przez wierzycieli własnych należności, co prowadzi może do narastania zjawiska zatorów płatniczych. (...) Wskazać należy, że zatory płatnicze wywołują w gospodarce efekt domina czy kuli śnieżnej: przedsiębiorcy, którzy nie otrzymują w terminie zapłaty za dostarczone przez siebie towary lub wykonane usługi, w konsekwencji nie mają środków na spłatę własnych zobowiązań wobec kontrahentów, wywołując te same problemy u kolejnych podmiotów.”³⁵

Brak zapłaty przez Stronę któremukolwiek z dostawców zagraża więc interesowi kolejnych przedsiębiorców działających na rynku. Przedsiębiorcy, którzy nie otrzymali należnego im wynagrodzenia w terminie mogą bowiem generować zator dalej (tzw. efekt kuli śnieżnej). Skutkuje to często pogorszeniem płynności finansowej pozostałych

³⁵ Druk nr 3475.

przedsiębiorców, a co za tym idzie także spadkiem ich konkurencyjności - zwłaszcza przedsiębiorców należących do sektora MŚP.

Jak zauważył Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 6 marca 2024 r. *celem ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych jest przyjęcie skutecznych instrumentów ochrony wierzycieli. Oprócz instrumentów prywatnoprawnych ustawodawca zdecydował na wprowadzenie kar finansowych dla podmiotów, które nadmiernie opóźniają się w spełnieniu swoich świadczeń pieniężnych wobec kontrahentów. Ustawa wymusza zatem na podmiocie zobowiązanym dokonywanie płatności w terminie. Celem ustawy jest też poprawa sytuacji wierzycieli, poprzez wymuszenie za pomocą systemu represyjnego przestrzegania przez dłużników umownych terminów zapłaty i nieprzekraczania terminów ustawowych, co ma sprzyjać budowaniu kultury terminowych płatności. Wobec powyższego interes społeczny przemawiający za nałożeniem administracyjnej kary pieniężnej przeważa nad ewentualnym interesem strony w odstąpieniu od jej wymierzenia. Zatory płatnicze są zjawiskiem niebezpiecznym dla całej gospodarki³⁶.*

Wskazać w tym miejscu należy, że Strona postępowania w okresie objętym postępowaniem opóźniła się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wobec ponad [Informacja prawnie chroniona] podmiotów, co stwarza znaczne ryzyko powstania zatorów płatniczych w gospodarce.

Przedmiotem postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych nie jest ocena stosowanych przez Stronę praktyk naruszających konkurencję lub zbiorowe interesy konsumentów, nie jest zatem konieczne każdorazowe wykazywanie, że przez stosowanie określonej praktyki doszło do naruszenia interesu publicznego. Przedmiotem postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych jest natomiast ustalenie czy doszło do naruszenia zakazu ustawowego, o którym mowa w art. 13b Ustawy. Naruszenie tego zakazu i popełnienie deliktu administracyjnego co do zasady narusza interes publiczny. Konkretyzacja interesu publicznego została bowiem dokonana przez samego ustawodawcę poprzez opis znamion czynu zabronionego.

Uzupełniająco można w tym miejscu wskazać, że zgodnie z art. 17g ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tj. z dnia 13 maja 2022 r. (Dz.U. z 2022 r.

³⁶ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

poz. 1233) czynem nieuczciwej konkurencji jest nieuzasadnione wydłużanie terminów zapłaty za dostarczone towary lub wykonane usługi, polegające w szczególności na: 1) naruszeniu przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2022 r. poz. 893) (...). Zgodnie natomiast z art. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji *Ustawa reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej, w szczególności produkcji przemysłowej i rolnej, budownictwie, handlu i usługach - w interesie publicznym, przedsiębiorców oraz klientów. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji ma na celu ochronę uczciwej konkurencji w obrocie w interesie publicznym i w interesie uczestników tego obrotu. Interes publiczny polega na zachowaniu konkurencji jako jednego z "kół zamachowych" gospodarki oraz na jej prawidłowym i efektywnym, a także zgodnym z prawem, uczciwym i niezafalszowanym funkcjonowaniu.*³⁷

W uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona wskazała także, że „ze zgromadzonego materiału dowodowego jak również z treści uzasadnienia decyzji nie wynika, aby niezrealizowane płatności przez spółkę były celowe, intencjonalne i dążyły do zachowania kapitału”. Zasygnalizować jedynie w tym miejscu należy, że zgodnie z przepisami Ustawy (art. 13v ust. 1 Ustawy) w przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania, Prezes Urzędu nakłada na nią, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną. Odpowiedzialność za popełniony delikt administracyjny ma więc charakter odpowiedzialności obiektywnej, a w postępowaniu w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych Prezes UOKiK nie posiada w ogóle kompetencji do ustalania odpowiedzialności Strony postępowania w spełnieniu świadczenia pieniężnego po umownym terminie zapłaty. „Zamiar”, wina strony danego postępowania jest więc irrelevantna dla stwierdzenia popełnienia deliktu administracyjnego w postaci nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Ponadto, zdaniem Strony „uznać należy, że fakt, iż część opóźnionych świadczeń pieniężnych obejmuje świadczenia na rzecz podmiotów z tej samej co Strona postępowania grupy kapitałowej przesądza o istnieniu uzasadnionego przypadku w rozumieniu przepisu art. 13v ust. 8 ustawy.”

³⁷ Szerzej A. Tischner, Cele i zakres zastosowania ZNKU, w: System PrPryw, t. 15, 2014, s. 99 i n.; A. Jurkowska-Gomułka, Interes publiczny a prywatne egzekwowanie reguł konkurencji, w: Prawo konkurencji. 25 lat, s. 148 i n.

Prezes Urzędu ponownie podkreśla, że przepisy intertemporalne znajdujące się w ustawie z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych nie zezwalają na wyłączenie stosowania przepisów ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji wobec podmiotów należących do tej samej grupy kapitałowej. Zdaniem Prezesa Urzędu okoliczność, iż część świadczeń pieniężnych spełnionych po terminie zapłaty stanowiło zobowiązanie wobec podmiotu z grupy kapitałowej nie stanowi „uzasadnionego przypadku” w rozumieniu art. 13v ust. 8 Ustawy, a odstępianie od wymierzenia kary w zakresie tych świadczeń pieniężnych stanowiłoby nieuprawnioną modyfikację zakresu przedmiotowego postępowania określonego w art. 2 i art. 3 Ustawy. Analogicznie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 lipca 2023 r. w odniesieniu do treści przepisu art. 13v ust. 8 Ustawy: „**zdaniem Sądu należy jednak założyć, że przypadki te muszą być bezpośrednio związane z postępowaniem o nałożenie kary i nie mogą prowadzić do obejścia tych regulacji**”.³⁸

Natomiast w wyroku z dnia 6 marca 2024 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wprost wskazał, że „**art. 13v ust. 8 Ustawy nie może służyć zmienianiu ustawowych założeń tego jakie transakcje są wliczane do badania nadmiernego opóźnienia ze spełnieniem świadczenia**. W art. 2 wskazano dokładnie zakres podmiotowy ustawy. Ustawę stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty w nim wymienione. Natomiast art. 3 ustawy określa jej zakres przedmiotowy, czyli zamknięty katalog transakcji handlowych do której nie stosuje się ustawy. (...) nowelizacja oznacza, że ustawodawca uznał za niezbędne wprowadzenie nowej kategorii transakcji handlowych, które z mocy prawa pomijane są przy obliczaniu maksymalnej wysokości kary pieniężnej. Zmiany tej nie można uznać za doprecyzowanie istniejących unormowań, ponieważ wcześniej (w ustawie w brzmieniu obowiązującym w badanym postępowaniu) nie było w ogóle przepisów dotyczących pomijania przy obliczaniu wysokości kary, niektórych rodzajów transakcji. Ustawodawca uznał tę kategorię transakcji za dotychczas nie objętą hipotezą normy prawnej zawartej w omawianym przepisie.”³⁹

³⁸ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt V SA/Wa 2619/22, Legalis nr 2959907.

³⁹ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

Na marginesie należy zwrócić uwagę, że strony transakcji handlowej mają prawo ustalać terminy zapłaty z uwzględnieniem zasady swobody umów wyrażonej w art. 353¹ k.c. Skoro zaś Strona postępowania tworzy z [Informacja prawnie chroniona] grupę kapitałową, to w odniesieniu do świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych z ww. podmiotami (będącymi dużymi przedsiębiorcami) nie znajduje zastosowania art. 7 ust. 2a Ustawy. Strony mogą więc bardziej swobodnie, aniżeli w relacjach asymetrycznych, kształtować terminy zapłaty, początek ich biegu, długość, sposób liczenia czy prolongatę. Interwencja Prezesa Urzędu w niniejszym postępowaniu dotyczy więc sytuacji, w których Strona sama nie przestrzega ustalonego wraz z drugą stroną transakcji terminu zapłaty. Na marginesie należy zauważyć, że zasada dotrzymania umów jest podstawą stosunków cywilnoprawnych w gospodarce rynkowej.

Analogiczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wskazując w wyroku z dnia 6 marca 2024 r., że „skoro omawiane podmioty ściśle współpracują ze sobą, to mogły zastosować w zawieranych transakcjach zastrzeżenia dotyczące terminów spełniania świadczeń pieniężnych między nimi, tak aby choć w pewnym stopniu zabezpieczyć się przed konsekwencją naruszenia art. 13b ust. 1 i 2 ustawy.”⁴⁰

Niezależnie od powyższego, zdaniem Prezesa Urzędu, przepis art. 13v ust. 8 Ustawy powinien być stosowany z uwzględnieniem art. 107 Traktatu, a zatem nie może prowadzić do zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym. Mając na uwadze fakt, że Strona postępowania jest aktywnym uczestnikiem tego rynku, zastosowanie art. 13v ust. 8 Ustawy w sposób w jaki domaga się tego Strona w niniejszej sprawie, prowadziłoby do bezprawnego przyznania selektywnej pomocy publicznej. Konkludując, Prezes UOKiK w postępowaniu administracyjnym prowadzonym przeciwko Stronie nie stwierdził okoliczności, która stanowiłaby „uzasadniony przypadek” pozwalający Prezesowi Urzędu na odstępnie od wymierzenia kary. **W przedmiotowym postępowaniu nie ziszcza się więc przesłanka do wydania rozstrzygnięcia w ramach uznania administracyjnego.**

Wydając Decyzje Prezes Urzędu szczegółowo rozważył argumenty Strony uznając, że w jej przypadku nie zaistniały okoliczności stanowiące „uzasadniony przypadek” pozwalający

⁴⁰ Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2024 r., sygn. akt V SA/Wa 1780/23, niepubl.

na odstąpienie od wymierzenia kary, a w konsekwencji stwierdził brak przesłanek do dokonania rozstrzygnięcia w ramach uznania administracyjnego.

XIX. Przesłanka obniżenia kary na podstawie art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy

Stosownie do treści art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy *Prezes Urzędu obniża wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 Ustawy, obliczonej zgodnie z ust. 2 Ustawy o 20% - w przypadku gdy strona postępowania przed jego wszczęciem spełniła wszystkie świadczenia pieniężne, za które zgodnie z ust. 2 Ustawy obliczono jednostkowe kary, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych lub spełniła je, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania.*

W postępowaniu toczącym się w pierwszej instancji Strona przedstawiła argumentację świadczącą - jej zdaniem - o tym, iż spełniła przesłanki nakazujące Prezesowi UOKiK obniżenie administracyjnej kary pieniężnej o 20%.

Prezes Urzędu rozpatrując sprawę w pierwszej instancji częściowo uwzględnił argumentację Strony postępowania. W konsekwencji już w Decyzji z 5 kwietnia 2023 r. nr DZP-17/2023 Prezes Urzędu ustalił, że świadczenie pieniężne wobec [Informacja prawnie chroniona] stało się wymagalne po okresie objętym postępowaniem, zatem powyższa transakcja została ujęta w Tabeli C4 (na stronie 249) zawierającej świadczenia pieniężne, które stały się wymagalne po okresie objętym postępowaniem, tj. po 30 kwietnia 2020 r.

Natomiast odnośnie świadczeń pieniężnych wynikających z faktur [Informacja prawnie chroniona] Prezes Urzędu podtrzymał swoje stanowisko, iż katalog wyłączeń ustawowych wymieniony w art. 3 Ustawy jest zamknięty i nie uwzględnia zobowiązań w ramach grupy kapitałowej. Prezes Urzędu ustalił, że ww. świadczenia pieniężne wynikające z faktur [Informacja prawnie chroniona] zostały zapłacone po terminie 14 dni od doręczenia Stronie postanowienia o wszczęciu postępowania, tj. po dniu 3 lipca 2020 r. **Strona nie spełniła więc wszystkich zakwestionowanych świadczeń pieniężnych objętych postępowaniem w ustawowo określonym terminie umożliwiającym obniżenie kary.**

Ewentualny zarzut naruszenia art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych w brzmieniu sprzed dnia 8 grudnia 2022 roku (zarzut nr XI zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy *przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy w przypadku dokonania prawidłowej wykładni w zakresie przepisów znajdujących zastosowanie w niniejszym postępowaniu oraz nieuwzględnienia zarzutów podstawowych sformułowanych przez Stronę, organ jest zobowiązany do zastosowania powołanego przepisu i obniżenia kary pieniężnej o 20%*.

W uzasadnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona odnotowała, że Prezes UOKiK *uwzględnił stanowisko Strony w zakresie świadczeń spełnionych na rzecz spółki [Informacja prawnie chroniona] , ale nie podzielił stanowiska Strony w zakresie transakcji pomiędzy podmiotami należącymi do jednej grupy kapitałowej, natomiast zdaniem Strony transakcje pomiędzy podmiotami należącymi do jednej grupy kapitałowej nie powinny stanowić podstawy do obliczenia kary pieniężnej, a nadto brak jest po stronie Grudnik Sp. z o.o. innych niespełnionych do dnia 3 lipca 2020 roku świadczeń pieniężnych, istnieją oczywiste podstawy do obniżenia administracyjnej kary pieniężnej o 20%*.

Stanowisko Strony nie zasługuje na aprobatę. W tym miejscu Prezes Urzędu wskazuje, że rozpatrując sprawę ponownie podtrzymuje swoją argumentację przedstawioną w postępowaniu w pierwszej instancji, tj. na stronach 181-182 Decyzji (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1168-1168 verte, tom 7), a także argumentację dotyczącą transakcji handlowych w ramach grupy kapitałowej przedstawioną np. w pkt XII niniejszej decyzji.

Wskazać jednak należy, że mając na uwadze brzmienie przepisu art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy, Prezes UOKiK rozpatrując sprawę ponownie ustalił, że część z zakwestionowanych świadczeń pieniężnych, nie została przez Stronę postępowania spełniona przed wszczęciem postępowania, co miało miejsce postanowieniem z dnia 17 czerwca 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 5-7, tom 1). Strona już po wszczęciu postępowania - czyli dopiero po 17 czerwca 2020 r. - spełniła następujące świadczenia pieniężne:

Wyciąg z Tabeli A1 - załącznik nr 1 do Decyzji - Świadczenia pieniężne niespełnione przez Stronę w okresie objętym postępowaniem pomimo upływu maksymalnego terminu zapłaty,

ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN).

Numer Strony w tabeli A1	NIP dostawcy	Numer dowodu zakupu / faktury	Data zakupu / wystawienia faktury	Wartość świadczenia pieniężnego wynikająca z faktury	Termin zapłaty według umowy	Maksymalny termin zapłaty ustalony w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy	Data spełnienia świadczenia pieniężnego	Liczba dni opóźnienia do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem, tj. do dnia 30 kwietnia 2020 r.
7.	[Informacja prawnie chroniona]							
7.								
7.								
7.								

Wyciąg z Tabeli B1 - załącznik nr 4 do Decyzji - Świadczenia pieniężne niespełnione przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN).

Numer strony w tabeli B1	NIP dostawcy	Numer dowodu zakupu / faktury	Data zakupu / wystawienia faktury	Wartość świadczenia pieniężnego wynikająca z faktury	Termin zapłaty według umowy	Data spełnienia świadczenia pieniężnego	Liczba dni opóźnienia do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem, tj. do dnia 30 kwietnia 2020 r.
17.	[Informacja prawnie chroniona]						
17.							
17.							
18.							
18.							

Z powyższych wyciągów z Tabel wynika więc także, że **Strona nie spełniła wszystkich świadczeń pieniężnych nawet w terminie 14 dni od doręczenia Stronie postanowienia o wszczęciu postępowania**. Postanowienie o wszczęciu postępowania z dnia 17 czerwca 2020 r. zostało doręczone Stronie postępowania w dniu 19 czerwca 2020 r. (karta akt postępowania DZP. 93.18.2020 - 8, tom 1), zatem 14 dniowy termin od dnia doręczenia Stronie postępowania postanowienia o wszczęciu **upłynął w dniu 3 lipca 2020 r.**

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z przepisem art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy drugą przesłanką niezbędną do obniżenia administracyjnej kary pieniężnej jest **spełnienie wszystkich świadczeń pieniężnych (w określonych w przepisie terminach) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych**. Strona postępowania nie wykazała natomiast, iż zapłaciła swoim kontrahentom odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Jak już zostało wskazane w pkt XII niniejszej decyzji, z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, że kontrahent Strony [Informacja prawnie chroniona] - wystawił na rzecz Strony w dniu [Informacja prawnie chroniona] obejmującą odsetki ustawowe za opóźnienie od niespełnionych w umówionym terminie świadczeń pieniężnych wynikających z transakcji handlowych stanowiących m.in. także przedmiot niniejszego postępowania. Wedle wyjaśnień kontrahenta Strona zapłaciła należność wynikającą z noty odsetkowej, jednakże - co oczywiste - miało to miejsce po dacie wystawienia noty, a tym samym także po 3 lipca 2020 r. (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1025 - 1039, tom 7), a ponadto były to odsetki w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.), nie zaś ustawowych odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych. Natomiast z wyjaśnień innego kontrahenta - [Informacja prawnie chroniona] wynika, że pomimo wystawienia na rzecz Strony postępowania noty odsetkowej [Informacja prawnie chroniona] Strona w ogóle nie zapłaciła ustawowych odsetek za opóźnienie (karta akt postępowania DZP 93.18.2020 - 1042-1063, tom 7).

Strona postępowania nie spełniła więc wszystkich zakwestionowanych świadczeń pieniężnych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych w żadnym z ustawowo wskazanym w art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy terminie, zatem nie spełniła przesłanek obligujących Prezesa Urzędu do obniżenia wysokości administracyjnej kary pieniężnej o 20%.

Z powyższych względów należy stwierdzić, że zarzut Strony naruszenia przez Prezesa Urzędu przepisu art. 13v ust. 3 pkt 1 Ustawy jest bezpodstawny.

XX. Pozostałe zarzuty Strony z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy

Zarzut naruszenia art. 8 § 1 k.p.a. w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zarzut nr VIII zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy) oraz art. 6 k.p.a. w zw. z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zarzut nr IX zawarty we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy)

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Strona zarzuciła Prezesowi UOKiK naruszenie także przepisów postępowania tj.:

VIII. art. 8 § 1 k.p.a. w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wyrażających zasadę prowadzenia postępowania administracyjnego w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, a tym samym konstytucyjnej zasady zaufania do państwa prawnego oraz zasady poprawnej legislacji w ten sposób, że: (...) organ nie zastosował obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, co doprowadziło do złamania zakazu tworzenia konstrukcji normatywnych, które są niewykonalne i stanowią złudzenie ochrony interesów, związanych z treścią ustanowionego prawa podmiotowego; przyjęta przez organ wykładnia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z art. 13v ust. 6, 7 i 8 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych powoduje, że skorzystanie z przyjętego w tym przepisie wyjątku staje się w zasadzie niemożliwe (pozorna ochrona) (...); pomimo (...) wyłączenia spod zakresu zastosowania ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych tych transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej (nowy art. 13b ust. 4 pkt 2 ustawy) (...) organ uznał, iż - wobec braku stosownego przepisu intertemporalnego - brak jest podstaw do zastosowania ww. reguły również w niniejszej sprawie, co doprowadza do nieuzasadnionego różnicowania sytuacji podmiotów znajdujących się w identycznej sytuacji prawnej i tym samym narusza zaufanie obywateli do organów władzy publicznej oraz samego państwa, a także zasadę równości i proporcjonalności;

IX. a także art. 6 k.p.a. w zw. z art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyrażających zasadę praworządności (legalności) - poprzez niezastosowanie obowiązującego przepisu prawa, w sytuacji gdy (...) zaistniały podstawy do zastosowania przesłanki obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z art. 13v ust. 6 ustawy; ze zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego i przedstawionego w sprawie stanu faktycznego wynika zdarzenie w postaci siły wyższej, jak również związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy zaistniałym zdarzeniem (COVID-19), a opóźnieniami w płatnościach, a zatem podstawa do zastosowania przestanki obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej z art. 13v ust. 7 ustawy; co skutkowało wadliwym ustaleniem przez organ braku możliwości odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej w oparciu o przestanki z art. 13v ust. 6 i 7;

Powyższe zarzuty Strony dotyczące naruszenia przez Prezesa UOKiK przepisów Ustawy oraz Konstytucji RP są całkowicie bezpodstawne. Prezes Urzędu podkreśla, że niezastosowanie w niniejszej sprawie przepisu art. 13v ust. 6, art. 13v ust. 7 czy art. 13v ust. 8 Ustawy i nieodstąpienie od wymierzenia Stronie administracyjnej kary pieniężnej, wynikało z faktu niewykazania w postępowaniu administracyjnym stosownych podstaw.

Po pierwsze, wyłącznie w ocenie Strony ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przedstawionego w sprawie stanu faktycznego wynika, że wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez Stronę postępowania świadczeń pieniężnych, za które zgodnie obliczono jednostkowe kary, była mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez tę stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem. Stanowisko Strony opiera się w znacznej mierze na odmiennej niż przedstawiona przez Prezesa Urzędu, wykładni przepisów Ustawy dotyczących zakresu podmiotowego i przedmiotowego postępowania (czynności bankowe, świadczenia pieniężne z podmiotami należącymi do grupy kapitałowej - przedstawiona w pkt XI niniejszej decyzji). Nadmienić jednak w tym miejscu należy, że za naruszenie zasady zaufania do państwa prawnego oraz sprawiedliwości społecznej nie można uznać sytuacji, w której organ przeprowadza prawidłową, choć nieakceptowaną przez Stronę wykładnię przepisu prawa.

Także stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie nie pozwolił na stwierdzenie, że nadmierne opóźnianie się przez Stronę ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem, tj. w lutym, marcu i kwietniu 2020 r., spowodowane było siłą wyższą - pandemią COVID-19 (wynikającymi z niej okolicznościami). W odniesieniu do zarzutów Strony podkreślić w tym miejscu należy, że w niniejszej sprawie Prezes Urzędu

nie kwestionuje, iż pandemia COVID-19 stanowi (co do zasady) siłę wyższą w rozumieniu przepisu art. 13v ust. 7 Ustawy. Niemniej jednak Strona w postępowaniu nie wykazała związku pomiędzy pandemią COVID-19, a nadmiernym opóźnianiem się przez nią ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w transakcjach handlowych, co jest przesłanką niezbędną dla odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej. Już sam okres objęty postępowaniem, tj. luty, marzec, kwiecień 2020 r. wyklucza - zdaniem Prezesa Urzędu - wpływ pandemii COVID-19 na opóźnienie Strony w spełnianiu świadczeń pieniężnych w miesiącu lutym 2020 r. Prezes Urzędu ustalił natomiast, że Strona postępowania już na koniec lutego 2020 r. opóźniła się ze spełnieniem świadczeń pieniężnych na łączną kwotę [Informacja prawnie chroniona] (świadczenia pieniężne spełnione wyłącznie przelewem - Tabela B2 i B3).

Jeśli zaś chodzi o przepis art. 13v ust. 8 Ustawy, to wydając Decyzję Prezes Urzędu szczegółowo rozważył argumenty Strony uznając, że w jej przypadku nie zaistniały okoliczności stanowiące „uzasadniony przypadek”, pozwalający na odstąpienie od wymierzenia kary a w konsekwencji stwierdził brak przesłanek do dokonania rozstrzygnięcia w ramach uznania administracyjnego. W ocenie Prezesa Urzędu z „uzasadnionym przypadkiem”, o którym mowa w art. 13v ust. 8 Ustawy mamy do czynienia wówczas, gdy nałożenie administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 13v ust. 1 Ustawy byłoby sprzeczne z funkcją tej kary oraz celami Ustawy. Fakt, że Strona opóźniła się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych również w stosunku do dostawców powiązanych kapitałowo nie sprawia, że nałożenie administracyjnej kary pieniężnej w zakresie tych świadczeń byłoby sprzeczne z funkcją kary i celami Ustawy.

Po drugie, zdaniem Prezesa Urzędu, w interesie publicznym jest sprawiedliwe traktowanie podmiotów, w stosunku do których prowadzone są postępowania. Uwzględnienie wniosku Strony postępowania w sytuacji, gdy jednolicie, we wszystkich postępowaniach prowadzonych w stosunku do innych podmiotów w tym samym stanie prawnym, transakcje handlowe między podmiotami powiązаныmi kapitałowo nie były wyłączone spod rozstrzygnięcia, stanowiłoby naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa i zakazu dyskryminacji (art. 32 Konstytucji RP). Prezes Urzędu nie znajduje podstaw, aby odstąpić od swej utrwalonej praktyki.

Stosownie do art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, a zatem samodzielność i swoboda organów istnieje wyłącznie

w granicach ustanowionego prawa. Prezes Urzędu może podejmować jakiegokolwiek działania władcze ze skutkiem prawnym, jedynie w przypadku, gdy przepis ustawy na to wyraźnie zezwala.

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że wolą ustawodawcy było usankcjonowanie deliktu administracyjnego w przedmiocie nadmiernego opóźniania się transakcjach handlowych. Administracyjna kara pieniężna jest skutkiem zaistnienia stanu niezgodnego z prawem - nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń w transakcjach handlowych). Stwierdzenie tego stanu obliguje Prezesa Urzędu do nałożenia na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej. Podnieść należy, że w rzeczonych postępowaniach, stronami są przedsiębiorcy. Podmioty takie powinny zatem orientować się w obowiązujących przepisach i dążyć do zgodności swojej działalności z obowiązującymi regulacjami.

Końcowo - w odniesieniu do twierdzeń Strony, co do „złamania zakazu tworzenia konstrukcji normatywnych, które są niewykonalne i stanowią złudzenie ochrony interesów, związanych z treścią ustanowionego prawa podmiotowego” - Prezes Urzędu zwraca uwagę na generalną **zasadę domniemania zgodności ustawy (przepisów) z Konstytucją**. W związku z tą zasadą „Sądy i inne organy stosowania prawa nie mają kompetencji do orzekania o niekonstytucyjności przepisu ustawy i odmowy jego stosowania.”⁴¹ Skoro więc Prezes Urzędu ustalił, że Grudnik sp. z o.o. nadmiernie opóźniła się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych w okresie objętym postępowaniem i jednocześnie nie stwierdził przesłanek uzasadniających odstąpienie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, to zobligowany był do nałożenia na Stronę administracyjnej kary pieniężnej.

XXI. Koszty postępowania powstałe w toku postępowania pierwszoinstancyjnego

W punkcie II.1 oraz II.2 kontrolowanej Decyzji, Prezes Urzędu obciążył Stronę **kosztami postępowania w wysokości 308,23 złotych** oraz zobowiązał ją do ich zwrotu w terminie 14 dni od dnia, w którym rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów stanie się ostateczne.

Przepis art. 13h Ustawy zatorowej w przedmiocie kosztów postępowania nakazuje odpowiednie stosowanie wybranych przepisów Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Natomiast art. 77 ust. 1 tej ustawy przewiduje, że w sytuacji, gdy w wyniku

⁴¹ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt II CSK 517/14, Legalis nr 1370960.

postępowania stwierdzono naruszenie jej przepisów, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Stosownie zaś do art. 263 § 1 i 2 k.p.a., do kosztów postępowania zalicza się m.in.: koszty podróży i inne należności świadków i biegłych, koszty spowodowane oględzinami na miejscu, koszty mediacji, koszty doręczenia stronom pism urzędowych, a także inne koszty bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy. Zgodnie z art. 264 § 1 k.p.a., jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustala w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia. Natomiast na podstawie przepisu art. 80 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzygając o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów Ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych - tak więc zaistniała materialnoprawna podstawa obciążenia Strony kosztami postępowania. Prezes Urzędu rozpoznając sprawę w pierwszej instancji na podstawie art. 263 § 1 k.p.a. zaliczył do kosztów postępowania koszty korespondencji wysyłanej Stronie oraz do jej kontrahentów, jako inne koszty bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy, które były niezbędne do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Szczegółowe wyliczenie kosztów w kwocie 308,23 zł oraz poszczególnych pozycji składających się na ich wysokość znajduje się w „Spisie kosztów postępowania DZP” (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 124, tom I). Zatem stwierdzić należy, że koszty te zostały przez Prezesa Urzędu wyliczone oraz ustalone w sposób prawidłowy.

Zasadnie więc Prezes Urzędu postanowił obciążyć Stronę kosztami postępowania w wysokości 308,23 zł. Jednocześnie Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie zgłosiła zarzutów odnośnie rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów postępowania.

W związku z powyższym postanowienie w sprawie kosztów postępowania zamieszczone w zaskarżonej decyzji Nr DZP-17/2023 z dnia 5 kwietnia 2023 r. zostało utrzymane w mocy.

XXII. Postanowienie w sprawie kosztów postępowania z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy

W postępowaniu prowadzonym z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy złożonym do Prezesa Urzędu przez Stronę postępowania, Prezes Urzędu ustalił wysokość kosztów postępowania odwoławczego na łączną kwotę 18,40 złotych.

Na ww. kwotę składają się koszty korespondencji wysłanej do kontrahentów Strony. Prezes Urzędu kwotę 18,40 zł na podstawie art. 263 § 2 k.p.a. zaliczył do kosztów postępowania jako inne koszty bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy, które były niezbędne do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Szczegółowe wyliczenie kosztów w kwocie 18,40 zł oraz poszczególnych pozycji składających się na ich wysokość znajduje się w „Spisie kosztów postępowania DWZ” (karta akt postępowania DWZ 93.7.2023 - 129, tom I).

Na podstawie art. 77 ust. 1 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 13h Ustawy, Strona zobowiązana jest do poniesienia kosztów postępowania i ich zwrócenia Prezesowi Urzędu, w przypadku gdy stwierdzi on w wydanej przez siebie decyzji naruszenie zakazu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, o którym mowa w art. 13b ust. 1 i 2 Ustawy zatorowej. Obowiązuje zatem zasada obciążania Strony, która naruszyła zakaz ustawowy kosztami postępowania w sprawie prowadzonej w tym przedmiocie (również zainicjowanej wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy), a odstąpienie od nałożenia kosztów postępowania na Stronę dopuszczalne jest wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach (art. 77 ust. 2 Ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Zważywszy, że niniejszą decyzją Prezes Urzędu utrzymuje w mocy zaskarżoną Decyzję z dnia 5 kwietnia 2023 r., nr DZP-17/2023 w części oznaczonej I.1 - stwierdzającej nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez Grudnik Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (tj. naruszenie zakazu ustawowego o którym mowa w art. 13b ust. 1 Ustawy), Prezes Urzędu zobligowany jest do obciążenia Strony kosztami postępowania, powstałymi w postępowaniu odwoławczym.

Podkreślenia wymaga, że Strona postępowania skorzystała z uprawnienia do wywiedzenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w wyniku którego Prezes Urzędu prowadząc postępowanie odwoławcze rozpoznaje na nowo sprawę, lecz ze szczególnym uwzględnieniem reguły reformationis in peius z art. 139 k.p.a. - tak więc, koszty postępowania powstałe w przeważającej mierze w związku z uzupełniającym postępowaniem dowodowym (art. 136 § 1 k.p.a.), co do zasady poniesione są także na żądanie i w interesie Strony postępowania, skoro powstały zgodnie z intencją Strony w ramach ponownego rozpoznania sprawy.

W przypadku, gdy w toku postępowania odwoławczego Prezes Urzędu stwierdza, że w ramach postępowania pierwszoinstancyjnego nie zostały ustalone okoliczności mające

istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, jest obowiązany je ustalić w ramach postępowania dowodowego - co także wywołuje powstanie kosztów postępowania, które obciążają Stronę postępowania.

Podkreślić należy, że wszystkie powstałe koszty zaliczone na poczet kosztów postępowania objętych niniejszym postanowieniem zostały poniesione celowo, zasadnie i w sposób bezpośrednio nakierowany na ustalenie prawidłowego stanu faktycznego w rozpatrywanej sprawie, a Strona postępowania na mocy obowiązujących przepisów zobligowana jest do ich poniesienia. Wysokość kosztów postępowania w kwocie 18,40 zł została ustalona na podstawie akt postępowania, a ich poniesienie związane było bezpośrednio w rozstrzygnięciu sprawy. Tak więc, koszty te zostały zasadnie zaliczone w poczet kosztów postępowania administracyjnego na mocy art. 263 § 2 k.p.a., a Strona postępowania została zobowiązana do ich zwrotu Prezesowi Urzędu w postanowieniu zamieszczonym w decyzji na podstawie art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 264 § 1 k.p.a.

XXIII. Uiszczenie administracyjnej kary pieniężnej oraz kosztów postępowania

Stosownie do treści art. 13x ust. 1 Ustawy zatorowej środki finansowe pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 13t i art. 13v Ustawy zatorowej, stanowią dochód budżetu państwa i są wnoszone na rachunek bieżący dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Na podstawie art. 13x ust. 2 Ustawy zatorowej administracyjną karę pieniężną uiszcza się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna. Zgodnie z przepisem art. 16 § 1 k.p.a. decyzją ostateczną jest decyzja, od której nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Mając na uwadze powyższe, administracyjną karę pieniężną w wysokości **380 175,86 złotych** nałożoną przez Prezesa UOKiK, Strona postępowania z siedzibą w Krakowie zobowiązana jest uiścić w terminie **30 dni** od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna (tj. od doręczenia niniejszej decyzji), na podany niżej rachunek bankowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000

Grudnik Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie zobowiązana jest do uiszczenia kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego w wysokości **308,23 złotych** w terminie **14 dni** od dnia, w którym rozstrzygnięcie w sprawie w/w kosztów stało się

ostateczne (tj. od dnia doręczenia niniejszej decyzji, zawierającej postanowienie ostateczne w tym przedmiocie), na wskazany niżej rachunek bankowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000

Ponadto Grudnik Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Krakowie zobowiązana jest do uiszczenia kosztów postępowania odwoławczego w kwocie **18,40 złotych** w terminie **30 dni** od dnia, w którym rozstrzygnięcie w sprawie tych kosztów stało się ostateczne (tj. od dnia doręczenia niniejszej decyzji - tylko w przypadku niewniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 7 dni od jej doręczenia, zgodnie z pkt. C.9 Pouczenia), na wskazany niżej rachunek bankowy Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

NBP o/o Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000

XXIV. Pouczenie

A. Uprawnienia przysługujące Stronie względem wydanej decyzji:

1. Decyzja jest ostateczna i w administracyjnym toku instancji nie przysługuje od niej odwołanie lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy.⁴²
2. Strona może wnieść skargę na decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia.⁴³
3. Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.⁴⁴
4. Wpis stosunkowy od skargi na decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego zależy od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 złotych - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 złotych;
 - 2) ponad 10 000 złotych do 50 000 złotych - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 złotych;
 - 3) ponad 50 000 złotych do 100 000 złotych - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 złotych;

⁴² Zgodnie z art. 16 § 1 k.p.a.,

⁴³ Na podstawie art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2023 r. poz. 1634 ze zm. - dalej „p.p.s.a”).

⁴⁴ Stosownie do art. 54 § 1 p.p.s.a.

- 4) ponad 100 000 złotych - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 złotych i nie więcej niż 100 000 złotych.⁴⁵
5. Wpis, o którym mowa w pkt 4 powyżej, uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.⁴⁶

B. Uprawnienia przysługujące Stronie wobec utrzymanego w mocy postanowienia o kosztach, powstałych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym:

6. Postanowienie o kosztach postępowania powstałych w toku postępowania pierwszoinstancyjnego jest ostateczne i w administracyjnym toku instancji nie przysługuje od niego zażalenie lub wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.⁴⁷
7. **Strona może wnieść skargę na postanowienie, zamieszczone w pkt. II niniejszej decyzji do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia tej decyzji.**
8. Skargę na postanowienie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu, a wpis stały od skargi wynosi 100 złotych⁴⁸.

C. Uprawnienia przysługujące Stronie wobec postanowienia o kosztach, powstałych w postępowaniu odwoławczym z wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy:

9. Od rozstrzygnięcia o kosztach postępowania powstałych w postępowaniu odwoławczym nie służy zażalenie, jednakże, **strona niezadowolona z rozstrzygnięcia może zwrócić się do Prezesa Urzędu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 7 dni od dnia doręczenia tegoż postanowienia.**
10. **Strona, bez konieczności skorzystania z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy, może wnieść skargę na w/w postanowienie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia stronie decyzji, w której zostało zamieszczone.**

⁴⁵ Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).

⁴⁶ Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).

⁴⁷ Zgodnie z art. 16 § 1 k.p.a.

⁴⁸ Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535).

11. Skargę na postanowienie wnosi się za pośrednictwem Prezesa Urzędu, a wpis stały od skargi wynosi 100 złotych.

D. Uprawnienia przysługujące Stronie w związku z zaskarżeniem aktów do sądu administracyjnego:

12. Strona może wnieść łączną skargę na decyzję administracyjną oraz oba rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, jak również na każdy z tych aktów administracyjnych odrębnie, wnosząc osobne skargi. Strona może także wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego na decyzję oraz postanowienie ws. kosztów, powstałych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym - natomiast wobec postanowienia o kosztach powstałych w postępowaniu odwoławczym skorzystać z prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, rozpatrywanego wg przepisów dot. zażalenia (pkt. C).

13. Strona wnosząca skargę może w ramach prawa pomocy ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych w całości lub w części oraz o ustanowienie profesjonalnego pełnomocnika (radcy prawnego, adwokata, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego). Wniosek w tym przedmiocie może zostać złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku. Wniosek ten jest wolny od opłat.⁴⁹ Wymogi formalne wniosku określone zostały w art. 252 § 1, 1a i 2 p.p.s.a.

14. W razie wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Stronie przysługuje wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji w całości lub w części do Organu, który wydał decyzję oraz do sądu. Odmowa wstrzymania wykonania decyzji przez Organ nie pozbawia skarżącego złożenia wniosku do sądu.⁵⁰

E. Uiszczenie administracyjnej kary pieniężnej oraz zwrot kosztów postępowania:

15. Stosownie do treści art. 13x Ustawy zatorowej:

- 1) środki finansowe pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 13t i art. 13v Ustawy zatorowej, stanowią dochód budżetu państwa, i są wnoszone na rachunek bieżący dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów;
- 2) administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 13t i art. 13v Ustawy zatorowej, uiszcza się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się ostateczna;

⁴⁹ Na podstawie art. 243 i nast. p.p.s.a.

⁵⁰ Zgodnie z art. 61 p.p.s.a.

- 3) w przypadku upływu terminu, o którym mowa w ust. 2, administracyjna kara pieniężna, o której mowa w art. 13t i art. 13v Ustawy zatorowej, podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji;
- 4) w przypadku nieterminowego uiszczenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 13t i art. 13v Ustawy zatorowej, odsetek nie nalicza się.
16. Zgodnie z art. 264 § 1 k.p.a. Strona zobowiązana jest do uiszczenia kosztów postępowania w terminie oraz w sposób, określony w wydanym postanowieniu. Nieuiszczone w terminie koszty postępowania podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (art.265 k.p.a.).

XXV. Wykaz załączników do decyzji:

- a) **Tabela A1** Świadczenia pieniężne niespełnione przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r., pomimo upływu maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) - załącznik nr 1 do niniejszej decyzji.
- b) **Tabela A2** Świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po upływie maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek dostawcy lub podmiotu trzeciego (faktora) uprawnionego do otrzymania zapłaty od Strony postępowania, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) - załącznik nr 2 do niniejszej decyzji.
- c) **Tabela A3** Świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po upływie maksymalnego terminu zapłaty, ustalonego w oparciu o art. 13 ust. 2 pkt 2 Ustawy, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. częściami (np. kilkakrotnie przelewem albo częściowo przelewem, częściowo przez potrącenie wzajemnych wierzytelności), co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) - załącznik nr 3 do niniejszej decyzji
- d) **Tabela B1** Świadczenia pieniężne niespełnione przez Stronę w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r., co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) - załącznik nr 4 do niniejszej decyzji.
- e) **Tabela B2** Świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek krajowy dostawcy lub podmiotu trzeciego (faktora) uprawnionego do otrzymania zapłaty

od Strony postępowania, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) - załącznik nr 5 do niniejszej decyzji.

- f) **Tabela B3** Świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. jednorazowym przelewem bankowym na rachunek dostawcy, co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w euro (EUR) - załącznik nr 6 do niniejszej decyzji.
- g) **Tabela B4** Świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. poprzez potrącenie wzajemnych wierzytelności, co do których wartość świadczenia pieniężnego Strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) - załącznik nr 7 do niniejszej decyzji.
- h) **Tabela B5** Świadczenia pieniężne spełnione przez Stronę po terminie, w okresie luty, marzec, kwiecień 2020 r. częściami, tj. w kilku płatnościach (np. kilkakrotnie przelewem lub częściowo przelewem, a częściowo przez potrącenie wierzytelności. Tabela uwzględnia również takie przypadki, w których do niektórych świadczeń pieniężnych wystawione były faktury korygujące), co do których wartość świadczenia pieniężnego strony transakcji handlowych ustaliły w złotych (PLN) - załącznik nr 8 do niniejszej decyzji.
- i) **Tabela W.1** Świadczenia pieniężne wyłączone z postępowania w wyniku ustaleń poczynionych w związku z ponownym rozpatrzeniem sprawy - załącznik nr 9 do niniejszej decyzji.

Z upoważnienia

Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Radostaw Ciołek

Zastępca Dyrektora

Departamentu Wsparcia Postępowania

w Sprawach Zatorów Płatniczych

/podpisano elektronicznie/

Otrzymuje:

- 1) [Informacja prawnie chroniona]
- 2) aa.

